

[திரு. து. ப. அழகமுத்து] [17th March 1965]

வார்த்தை முடிந்து விட்டது. இது மத்திய சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்டது என்றாலும் இடம் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருப்பதால், அந்த இடம் நமக்குப் பிரயோசனமாக இருக்கும் என்ற வகையில் அதைப் பெறுவதற்கு முயற்சி எடுக்கவேண்டும். ஆகவே, அதைப் பற்றி விவாதிப்பதற்குச் சபையை ஒத்தி வைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தப் பிரச்சனை ஒத்தி வைப்புப் பிரேரணைக்கு முற்றிலும் உரியதல்ல. மண்டபத்தில் இருக்கக்கூடிய கட்டடங்கள் சிலோன் அரசாங்கச் சொத்து. “மைக்ரேஷன் டெப்போ” ஆக இருந்தது. அதை விற்க முற்பட்டார்கள். யாருக்கு வேண்டுமானாலும் விற்கலாம். இந்த மாநில அரசாங்கம் அதை வாங்க வேண்டுமென்ற அளவில் ஒரு விலை மதிப்பு போட்டது. அவர்கள் ஒரு விலை சொன்னார்கள். நாம் ஒரு விலையைச் சொன்னோம். அது இன்னும் பேச்சு வார்த்தையில்தான் இருக்கிறது. இன்றைக்குப் பத்திரிகையில் வந்த செய்தியைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நமக்குத் தெரியாமலே ஏதேதோ செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வருகின்றன. மேற்கொண்டு பேசி அவர்கள் சொல்கிற விலை பிடித்தமாக இருந்தால் வாங்கப்படும். பேச்சு வார்த்தை முற்றிந்து போய்விட்டது என்று சொல்வதற்கு இடம் இல்லை.

MR. SPEAKER : This does not come under an adjournment motion.

III.—CHANGE IN THE ORDER OF BUSINESS.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, Sir, I move—

“That Demand Nos. V—Registration Department.

XI—Jails

XVII—Fisheries.

XIV —Stationery and Printing.

scheduled to be taken up on Tuesday, the 23rd March 1965, be taken up on Saturday, the 27th March 1965 and that Demand Nos.

I—Land Revenue Department

IV—Stamps Administration

XXXI—Famine Relief

XXXVII—Compensation to Zamindars

scheduled to be taken up on Saturday, the 27th March 1965, be taken up on Tuesday, the 23rd March 1965 ”.

The motion was put and carried.

IV.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR 1965-66—cont.

(1) DEMAND NO. XX—INDUSTRIES.

(2) DEMAND NO. XLI—CAPITAL OUTLAY ON INDUSTRIAL DEVELOPMENT.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 6,29,95,800 under Demand No. XX—Industries ”.

திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம் : தலைவர் அவர்களே, சேலம் இரும்பாலைத் திட்டத்தை இந்த ஆண்டிலேயே ஆரம்பிக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கும்படி வற்புறுத்த என் பேரில் உள்ள வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரேபிக்கிறேன்

17th March 1965] [திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்]

" That the allotment of Rs. 6,29,95,800 under Demand No. XX—Industries be reduced by Rs. 100 ”.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

" That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 6,65,70,400 under Demand No. XLI—Capital Outlay on Industrial Development ”.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, பொதுத் துறையில் அதிகப்படியான தொழில்களை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த என் பேரில் உள்ள வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரேபிக்கிறேன்.

" That the allotment of Rs. 6,65,70,400 under Demand No. XLI—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100 ”.

MR. SPEAKER : The Demands and the cut motions are before the House for discussion.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Speaker, Sir, 9-00
I wish to make a few introductory remarks and then I will reply 8.15.
to the debate at the end.

A review of the Industrial Development in Madras State for 1964-65 has been prepared and placed on the Table of the House. This outlines the progress that has been achieved in the State Sector, Central Sector and the Private Sector, and in the Small Scale Co-operative and other sectors in the field of industries in Madras. The steady growth of the industries in the State can be gauged from the increase in the contribution of the industries to the State's national income. During the period 1960-61 to 1963-64, the total State income has gone up from Rs. 1,121 crores to Rs. 1,292 crores. (This is given in a statement in the printed book supplied to the hon. Members.) The contribution of industries to the State income has also increased from Rs. 181 crores to about Rs. 230 crores. As hon. Members are aware, the public sector is playing an important role in our State. It has been estimated that in the Central Sector alone, an investment of the order of Rs. 170 crores has been made in this State and that on account of this investment, employment opportunities to the extent of 39,100 persons have been created. All the Central Projects in the State are making very good progress and many of them have already gone into production or are about to go into production. I shall briefly mention some of the projects that have already gone into production.

The Integral Coach Factory is now producing 700 coaches per year and it is now developing its output to produce 800 coaches per annum. The Neyveli Lignite Corporation is producing 250 MW of power and it will be stepped up to 400 MW at the end of 1966. The proposal for increasing the production to 600 MW has been accepted by the Government of India.

[Sri R. Venkataraman]

[17th March 1965]

Hon. Members are aware that Messrs. Hindustan Teleprinters have moved into their own buildings. The factory is producing 1,200 teleprinters now. It is proposed to increase its capacity to 8,000 machines. The Surgical Instruments Factory is nearing completion and it will go into production very soon. Similarly, the Hindustan Photo Films Manufacturing Company in Ooty is nearing completion and this will go into production in 1965. The High Pressure Boiler Plant in Tiruchirappalli will start producing boilers from the middle of this year. The Avadi Heavy Vehicle Factory is expected to produce low and heavy tanks in the course of this year. We have taken steps to set up the Small Arms Factory near Tiruchirappalli. The Government of Madras have undertaken the responsibility for construction and we hope that this will go ahead of schedule. The Government of India have approved the Petroleum Refinery in Madras and it is expected that this will go into production at the end of 1966. The capacity of the refinery is 2.5 million tons of crude per year. I attach very much importance to this particular industry, because this is likely to afford opportunities for the development of a very large number of Petro-chemical industries and I envisage the industrial development in the Fourth Plan mainly on the Petro-chemical base that will be realised on account of this factory. We are also setting up the fertiliser factory of 200 thousand tons of nitrogen per annum based on the Petroleum refinery at Madras.

Sri, I will briefly mention about the Neyveli Salem Steel Project. Hon. Members are aware of the enormous amount of work which has already been done and Members have been supplied with a brochure containing all the relevant material regarding this. As far as the State Government are concerned, they are decided on going ahead with the scheme. As I said in reply to a question, the point to be cleared is with regard to the foreign exchange requirement for this particular project. As soon as that is settled, we shall be able to go ahead with the scheme.

Sir, in the State Sector, the fourth co-operative spinning mill, viz., the Salem Co-operative Spinning Mill has gone into production. Eight more Co-operative Spinning Mills are under erection and all of them will go into production in the course of the year 1965. I expect that all of them will be commissioned by September 1965. The Fourth Co-operative Sugar Factory near Salem (Mohanur) has been commissioned and the formal inauguration will be taking place on the 19th instant. Two other co-operative sugar mills are now under erection and they are also expected to be completed expeditiously. The Government of Madras have been insisting on three additional co-operative sugar mills and on 3 or 4 sugar mills in the State sector so that in the Fourth Plan the Government may produce sugar to relieve the scarcity of sugar among the people. We are organising the Continuous Casting Plan at Arkonam. Tenders are now being examined and very soon the selection will be made. Actually we have received excellent offers from three countries—

17th March 1965]

[Sri R. Venkataraman]

from French, British and Russian firms. The Government are examining these and will select one of them. The plant will start functioning very soon.

We propose to establish in the public sector a cement plant in Rajapalayam of the capacity of 5 lakhs tons per annum. This will help to relieve the shortage of necessities of life. This is part of the scheme which the Government have framed for the production of consumer goods necessary for the local population and among the consumer goods we have chosen textiles, sugar and cement for State participation to be carried out as a State scheme. We are also registering the Madras Industrial Development Corporation which will administer directly these plants, the Continuous Casting Plant and the Cement Plant and we may also register other companies or Corporation in which opportunities will be given to the public to participate in the shares. They may subscribe up to 49 per cent, the control being with the State. That is also a scheme which we have in mind.

So far as the private sector is concerned, the progress has been very satisfactory in the State. All the licences, which have been given, have been more or less implemented. The number of licences, which have not been implemented are negligible and we have the highest record in the whole of India in the matter of implementation of licences.

I wish also to mention about one very useful industry that is coming to Madras, namely, the Shipping Corporation. A Company has been floated in Madras for acquiring bulk carriers of the order of 38,100 tons each. The capital of this Company would be Rs. 14 crores. The Government of Madras and the Madras Industrial Investment Corporation have taken a very keen interest in the promotion of this venture.

Hon. Members are aware that the Madras Industrial Investment Corporation has given valuable assistance to the development of Industries in the State. In order to give more facilities by way of equity participation, the Government have subscribed a sum of Rs. 25 lakhs per year to the capital of M.I. I.C. and an equal amount of Rs. 25 lakhs would be subscribed by the Industrial Development Bank. With this arrangement and with the Reserve Bank agreeing to fix the refinancing limit of this institution at 3 times its total share capital and reserves, it is hoped that the capital will increase. It will go a long way to relieve the naucity of capital which is facing not only this State but the country as a whole.

In the Fourth Plan, we propose to give by way of share capital to the Madras Investment Corporation a sum of Rs. 1 crore every year. With the assistance that will be available from the Industrial Development Bank, the matching grant that will be available every year will be of the order of Rs. 1½ crores. The credit facilities that can be secured by way of refinancing would be of the order of Rs. 4½ crores per annum. Action is taken to get a sum of Rs. 25 lakhs from the Industrial Development Bank as matching share

[Sri R. Venkataraman]

[17th March 1965]

capital contribution. We hope that these efforts will enable the Corporation to play an important role in the industrialisation of the State during the Fourth Plan. The other institutions have also been very generous so far as this State is concerned. The Central Financing Institution, viz., the Industrial Finance Corporation sanctioned a total assistance of Rs. 4.76 crores to 8 units in this State, Madras has got a share of 12.5 per cent of the total assistance sanctioned by the Industrial Finance Corporation for the whole of India. As on 31st December 1964, the Industrial Credit and Investment Corporation of India has assisted 28 undertakings in the Madras State and has sanctioned an amount of Rs. 10.88 crores, representing 10.6 per cent of the total assistance sanctioned for the whole of India.

The Life Insurance Corporation has invested a sum of Rs. 7.88 crores in Madras State and this investment covered 18 different industries.

We have also published a very valuable book relating to mines and minerals. I would like the hon. Members to kindly go through it at leisure. It is a very valuable book written by one of our eminent geologists. A copy of the book will be placed in the Library and hon. Members may kindly make use of it. The cost of printing such a valuable book is really very high and therefore there is no use of giving the book to persons who may not find use for it. The book is very attractive and I may say that its contents are far more attractive than the appearance. (Laughter.)

As regards mines and minerals, hon. Members will see from the table given on page 23 in the booklet circulated to them, that we have registered an increase in the production of the various minerals. Here, details about the quantity and value of minerals production in Madras State are given. Hon. Members may very well notice the progress made in the production of bauxite, china clay, Feldspar, fireclay, gipsum, limestone, magnesite, mica, etc. Sir, I shall not go into the details of the information and take the time of the House.

In the matter of Small-scale Industries, Madras has got a very proud record. We have published a directory known as the Directory of Small-scale Industries in the Madras State. It is a very valuable document. A number of friends come to me and ask what industry they can start and what assistance they can get for the type of industry that can be started with a small capital. Now a casual perusal of the list of industries which have been started by others will show that there is enormous scope for development of Small-scale Industries in the State in all the areas where small units have not been established. From the Directory, it will be seen that the number of units in 1962 was only of the order of 3,000 when we first published the directory. Up to the end of 1963, the number was 6,135 and up to the end of December 1964, the number is over 7,400. Actually we are registering 100 small units per month under the Small-scale Industries Registration. It works out to

17th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

more than 3 small-scale units per day in this State. Similarly under the Factories Act, in 1964 alone, we have registered 491 factories alone which employ more than 10 persons and also use power, in the State.

So far as the industrial co-operatives are concerned, I should say that they have turned the corner and they are now making a profit. It takes some time for any Small-scale Industry to become a profit-earning unit. In this connection I may tell the hon. Members that no industry earns profit within the first three or four years of its establishment. One sad mistake that some of us make is to expect that the public sector concern must earn profit even before the concern or factory goes into production. We think that if some investment was made last year on that factory, it must return profit this year. It takes two years to put up a factory. Then, it takes one or two years for the factory to gain momentum and go into full production. It is therefore difficult for any industry to earn profit within three or four years of its establishment. I am glad to say that all the units which were in existence for four years are now earning profit. Some of the co-operatives, because of their very nature and heavy overheads, are not making profit. I have given a list of co-operatives on page 57 of the booklet circulated to the hon. Members. It will be seen from the list that the total number of Industrial Co-operative Societies working as on 31st March 1964 was 386, the total number of societies which are working for more than three years is 297, the number of societies working on profit during the year ending 31st March 1964 is 132, the number of societies working on loss during the year ending 31st March 1964 is 91 and the number of societies working without profit or loss is 74. The profit for the year ending 31st March 1964 is Rs. 5 lakhs and odd, the loss for the year ending 31st March 1964 is Rs. 2 lakhs and odd and the net profit is Rs. 2 lakhs and odd and not Rs. 3 lakhs as printed in the booklet which is wrong and a printer's devil.

Then there are certain Small-scale Industries like the coir co-operative, mat-wearing and handi-crafts co-operatives, etc. The handicrafts by their very nature are only capable of being run by small entrepreneurs, individually. In our experience, we have found that the co-operatives for handicrafts seldom work even. The overheads, Accounts Officer, Supervisor, and all those things, are so heavy that the handicrafts co-operatives or mat-weaving co-operatives cannot afford them and so they do not make much profit. Nevertheless, Government intend to encourage them in view of the employment potential offered by them. Even though those co-operatives may not be working on profit, they were providing employment to a large number of people who will otherwise be unemployed. That is why they were helped and encouraged under the Small-scale Industries. It is in this way the Government continued those schemes. I shall not take any more time of the House. I reserve my remarks on any questions or points that may be raised in the debate to my reply. Thank you.

[17th March 1965]

* திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : மன்றத்தலைவர் அவர்களே, தொழில்துறை மான்யக் கோரிக்கை சம்பந்தமாக வழங்கப்பட்டிருக்கிற நூலிலே இருக்கின்ற குறிப்புகளையெல்லாம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே சுருக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அந்தக் குறிப்பிலேயிருந்து ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விட்டு விட்டார்கள். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு வியாபாரியாக மாறிக்கொண்டு வருவது தான் நான் கவனமூட்டவிரும்புகிற விஷயம். தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற நாம், எல்லாம் பெருமைப்படுகிற அளவுக்கு தமிழகத்திலிருந்து பல்வேறு வெளி நாடுகளுக்குப் பலதரப்பட்ட பொருள்கள் ஏற்றுமதி ஆகின்றன என்ற அம்சத்தை இந்த ஆண்டு அறிக்கையில் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைய முடிகிறது. அதிலும் குறிப்பாக, கடந்த ஆண்டில் சுமார் 88 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் நமது நாட்டிலேயிருந்து தோல், துணிப்பொருள்கள், புகையிலை, மிளகாய், காப்பி, மீன், வெல்லம், வெங்காயம், நூல், இரும்புக்கனி, மைக்கா, சந்தன எண்ணெய், மங்கனீஸ் கனி போன்ற பொருள்கள் மூலமாகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்குப் பொருள்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதன் வாயிலாக தமிழகத்திற்கு வருமானம் வருகிறது என்ற செய்தி நம்மையெல்லாம் மகிழ்ச்சி அடையச் செய்வதாக இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் வெளிநாடுகளிலிருந்து தமிழகத்திற்குள் இறக்குமதி ஆகும் பொருள்கள் என்னென்ன என்று பார்த்தால், யந்திர சாதனங்கள், மோட்டார் சம்பந்தமான யந்திரங்கள், இரும்பு, பெட்ரோல், அம்மோனியம் சல்ஃபேட், நியூஸ்பிரிண்ட், செயற்கை பட்டு நூல், ராப்பர் இன்னும் மற்றப் பொருள்கள் ஆகும். அந்தப் பொருள்கள் 120 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் இறக்குமதி ஆகின்றன. ஏற்றுமதியில் நாம் எந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறோமோ அதே போல் இறக்குமதியும் நமக்கு அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. இந்த நிலையில் நமக்கு ஏற்படுகிற பற்றாக்குறையைப் போக்குகிற விதத்திலே வரும் காலத்தில் தமிழகத்தினுடைய ஏற்றுமதியை அதிகரிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலிலே ஒரு சில ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருப்பதை அறிகின்ற நேரத்தில், தமிழகத்தின் திட்டப்பட்டு பொருளாதார வளர்ச்சியில் தமிழகம் எதிர்காலத்தில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கவேண்டுமென்று கருதுகிற நிலையில் நமது தொழில் அமைச்சருடைய சாமர்த்தியங்களை நான் மெச்சுகிறேன். உதாரணத்திற்குச் சொல்லவேண்டுமானால் நமது முதல் அமைச்சர் அவர்களுடைய தலைமையில் ஸ்டேட் எக்ஸ்போர்ட் கவுன்சில் என்று ஒன்று நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கவுன்சிலில் நல்ல ஆலோசனைகளையெல்லாம் மேற்கொண்டு இந்த நிதி ஆண்டில், நடைபெறுகின்ற நிதி ஆண்டில் 100 கோடி ரூபாய்க்கு எப்படி ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தைப் பெருக்கலாம் என்று திட்டமிடப்போவதாக அறிகிறேன். தவிர, நான்காவது திட்ட காலத்தில் 175 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு ஆசையும் இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். இந்த ஆசைகள் நிறைவேறுகிற வகையில் நம்முடைய தமிழகத்தில் 1966-ல் அகில உலகப் பொருட்காட்சி, வியாபாரக் காட்சி அமைத்தது மக்கள் சந்திப்பதற்காக ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தருவதற்கும் அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்திருப்பதாக நான் அறிகிறேன். அந்த முயற்சியை நான் வரவேற்கிறேன். அந்த முயற்சி 1967-வது வருஷத்துத் தேர்தலுக்காக நடத்தப்படுகிற ஒரு காட்சியாக அமைந்து விடாமல் இந்த ஆண்டிலேயே... (கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் குறுக்கீடு) தேர்தலைக் கூட ஒத்தி வைத்து விடலாம் என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் குறிப்பிட்ட விரும்புவது இந்த சர்வ தேச வியாபாரக் காட்சியை நல்ல முறையில், அகில உலகத்தில் இருக்கிற எல்லா நாடுகளும் தமிழகத்திற்கு வந்து, எல்லா நாட்டு வியாபாரப் பிரதிநிதிகளும் வந்து, தமிழகத்தின் சிறப்புகளையும், தமிழகத்திலே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற நுண் பொருள்களையும், அருமைக் கைலிகளையும், கைத்தறித் துணிகளையும் மற்ற எல்லாத் துறைகளையும் அறிந்துகொண்டு செல்ல ஏற்பாடுசெய்யவேண்டுமென்று நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களையும் சென்னை அரசையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்றுமதி வர்த்தகத் துறையில் எந்தக் கம்பெனி அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்ய முன் வருகிறதோ அந்தக் கம்பெனிக்கு பரிசு வழங்க உத்தேசித்திருப்பதாக நான் அறிகிறேன். அதையும் நான் வரவேற்கிறேன். அதுமட்டுமின்றி ஆப்பிரிக்க நாடுகளுக்கு சமீப

17th March 1965] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

காலத்திலே சுதந்திரம் பெற்றுப் புதிய நிலையில் உருவாகி வருகின்ற பிற்பட்ட நாடுகளுக்கு—நம் நாட்டிலே உற்பத்தியாகும் எலெக்ட்ரிகல் கூட்ஸ் போன்ற புதிய புதிய வகைகளில் இன்றைய தினம் பல உற்பத்திகள் உருவாக்கிக் கொண்டு வருகின்றன. அந்த—எலெக்ட்ரிகல் கூட்ஸ் போன்றவைகள் அனுப்பப்படவேண்டும். அந்த முறையில் ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தைப் பெருக்குவதற்காக, ஒரு எக்ஸ்போர்ட் கார்ப்பொரேஷன் அமைக்கப் போவதாக நான் அறிகிறேன். அந்த முயற்சியையும் பாராட்டுகிறேன்.

இன்றைய தினம் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினுடைய ஆரம்ப நிலையில், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினுடைய முடிவுகளைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கிற நிலையில் நாம் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட சாதனைகளைப் பற்றி நல்ல முறையில் நாம் என்னென்ன செய்திருக்கிறோம் என்று அறிந்து கொள்ளவும், அது சம்பந்தமாக புதிய போதனைகளைப் பெறவும் டில்லியில் இருக்கின்ற “நாஷனல் கவுன்ஸில் ஆஃப் அபிடை இக்னமிக்ஸ் ரிசர்ச் கவுன்சில்” என்ற குழுவின் ஆலோசனைகளை கேட்கப்பட்டதாகவும், நமது அரசிலே உள்ள பல்வேறு அதிகாரிகளை ஆறு நிபுணர் குழுக்களாக அமைத்து ஆலோசனை நடத்தப்பட்டதாகவும் அந்த அடிப்படையில் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு ஏற்பாடுகள் செய்வதாகவும் அறியும் நேரத்தில், தொழில் அமைச்சருக்கு மற்றவர்களிடம் கலந்து பேசி முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று இருந்து வருகிற ஆர்வத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 600 கோடி ரூபாய்க்குத் தொழில் வளாசைக்கு திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த 600 கோடியில் மத்திய அரசின் தொழில்களாக 325 கோடி ரூபாய் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மாநில அரசின் பங்காக 100 கோடி ரூபாய் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. தனியார் துறைக்கு 175 கோடி ரூபாய் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தில் மத்திய அரசின் தொழில்களை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். மாநில அரசு சில தொழில்களை மேற்கொண்டு அவைகள் நடக்கின்றன. சில தொழில்கள்—அல்ல, ஏராளமான தொழில்கள் தனியார் துறைக்கு விடப்பட்டிருக்கின்றன. “நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்களுடைய சாமர்த்தியங்களைப் பாராட்டுகிற நேரத்தில் கடந்த ஆண்டு இந்தத் தொழில் துறை மானியத்தின் மீது என்னென்ன தகவல்களை வைத்தார்களோ, அதற்கு மேல் என்ன முன்னேற்றத்தை இந்த ஓராண்டு காலத்தில் நாம் கண்டிருக்கிறோம் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் நாம் ஏமாற்றம் அடைவதாக இருக்கிறோம்.

மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமாக உள்ள முக்கிய தொழில்களில் ஒன்றான பெரம்பூர் இண்டெக்ஸ் கோசு ஃபாக்டரியில் உற்பத்தி 320-லிருந்து 700 “கோசு” ஆக இந்த ஆண்டு உயர்ந்திருப்பதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அங்கே டபிள் விஃப் லொர்க் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இன்னொரு மத்திய அரசு திட்டமான நெய்வேலி வளர்ச்சி பற்றிச் சொன்னார்கள். “செக்ஸ்ட் மைன்” இந்த ஆண்டு தோண்டப்படப் போகிறது என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். மகிழ்வோம்; ஆனால் கடந்த ஆண்டில் மத்திய அரசு துவங்கும் என்று சொல்லப்பட்டது என்னயிற்று? கடந்த ஆண்டில் அவர்கள் “பெட்ரோலியம் ரிஃபைனி” பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதே கட்டத்திலேயே இந்த ஆண்டும் பதில் சொல்லும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். கடந்த ஆண்டு ஃபர்ட்டி லைஸர் ஃபாக்டரி பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதே பதிலே இந்த ஆண்டும் சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர எந்த முன்னேற்றமும் காணவில்லை. நீண்ட காலமாகப் பிரச்சனையில் இருந்து வருகிற சேலம் உருக்கு ஆலை பற்றி அன்று என்ன சொன்னார்களோ அதே கட்டத்தில் இந்த ஆண்டும் இருக்கிறதே தவிர, சேலத்து இரும்பு நல்ல முறையில் நமக்குக் கிடைக்குமா என்ற அச்சமும் ஐயப்படும் இன்றைய தினம் நிலவிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அச்சம் அதிகமாகி வருவதற்குக் காரணம், சேலத்து இரும்பு சம்பந்தமாக மாநில அரசு ஒன்று சொல்லுகிற நேரத்தில் மத்திய அரசிலிருந்து வேறு ஒன்று சொல்லுகிறார்கள். அண்டை மாநில அரசு வேறு ஒரு பாத்தியதை கொண்டாடுகிறது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் எங்கும் ஒரே கட்டி ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [17th March 1965]

ருந்தும் இப்படிப்பட்ட கருத்து மாறுபாடுகள் வருகிற நேரத்தில், நம் உரிமையின் பேரில் அமைய வேண்டுமென்று விரும்புகிற சேலத்து உருக்கு ஆலை நமக்குக் கிடைக்குமா என்ற அச்சம் உருவாக்கிக்கொண்டு வருகிறது மத்திய அரசின் நேரடித் தொழில்களின் நிலை இது.

அடுத்து நம்முடைய அரசு எடுத்துச் செய்து வருகிற தொழில்களைப் பற்றியும் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவைகளும் கடந்த ஆண்டு எந்தெந்த நிலையில் இருப்பதாக அவைகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள் அது நிலைமையில் இருக்கிறதே தவிர எந்த வளர்ச்சியை அதிகமாகப் பெற்றிருக்கிறோம் என்று சொல்லுவதற்கு இயலவில்லை.

அடுத்து, தனியார் துறையில் எடுத்துப் பார்த்தால் இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற முக்கிய தொழில்கள் அத்தனையும் தனியார் துறையில் வளர்ச்சி பெற்று வருவதைக் காண்கிறோம். அதிலும் பெரிய திட்டங்கள், அதிகமான பணத்தைப் போட்டுச் செய்கிற பல திட்டங்கள், தனியார் துறைக்குச் சொந்தமாக இன்றைய தினம் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. தனியார் துறைக்கு நல்ல ஊக்கத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை நம் அரசாங்கத்திற்கு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. மத்திய அரசின் திட்டங்கள், மாநில அரசின் திட்டங்கள், தனியார் துறைத் திட்டங்கள் என்று இருப்பதிலே தனியார் துறைத் திட்டங்கள் அதிகமான ஊக்கத்தையும் சலுகைகளையும் பெறுகின்றன. இடம் பார்த்துக் கொடுக்கிறோம், இடத்தை வாங்கிக் தருகிறோம், மின்சாரம் தருகிறோம் குறைந்த கட்டணத்தில், தண்ணீர் வசதி ஏற்படுத்திக் தருகிறோம். அது மட்டுமின்றி பண உதவி கூட நம் அரசாங்கமே தேடித் தருகிறது. அதற்கான வகையில் (1) Industrial Investment Corporation, (2) Industrial Finance Corporation, (3) Industrial Credit and Investment Corporation of India, (4) State Bank of India, (5) Life Insurance Corporation, (6) Industrial Co-operative Bank—என்று இப்படி 6, 7 இடங்களிலிருந்து தனியார் துறைக்குப் பணம் வருவதற்கான வழிகளை நாம் உண்டுபண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறோம். இவைகளிலிருந்து தனியாருக்கு பணம் கிடைக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுக்கிறோம்.

இந்த ஆண்டில் அமைச்சர் அவர்கள் பூரிப்போடு “ஷிப்பிங் கார்ப்பரேஷன்” ஒன்றை நிறுவ இருக்கிறோம் என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். கப்பல் வாணிபத்தில் நம்முடைய தமிழகம் ஈடுபடுவதினால் பழைய பெருமையை நாம் பெருக்கிறோம் என்ற பூரிப்பு ஏற்படும். ஆனால், இந்த வாணிபத்தை யார் நடத்தப்போகிறார்கள் இன்றைய தினம்? நேற்றையதினம் தொழிலமைச்சர் அவர்களை “பஸ் முதலாளி” என்று சொன்னோம். அவர்கள் பெரிய முதலாளியாக ஆக வேண்டும்—தனிப்பட்ட முறையில் அல்ல! —ஆட்சியை நடத்துகின்ற அரசாங்கம் பெரிய முதலாளியாக விளங்கவேண்டும் என்பது தான் நம்முடைய ஆசை. அந்த வகையில் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில் கப்பல் வர்த்தகத்தை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த முடியுமா? 14 கோடி ரூபாய் இந்தக் கார்ப்பொரேஷனுக்கு முதலீடாம். இந்த 14 கோடி ரூபாய் நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு ஒரு பெரும் தொகையா? நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல உதவி செய்யக்கூடிய ஆறுக்கு மேற்பட்ட கார்ப்பரேஷன்கள் பலவற்றை நாம் வைத்திருக்கிறோம். அதிலும் இன்ஷூரன்ஸ் கார்பரேஷன் ஒரு ஆண்டுக்கு 500 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் லாபம் பெற முடிகிறது என்று அறியப்படுகிறது. தமிழகம் மூலம் 130 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் இன்ஷூரன்ஸ் தொகை செலுத்தப்படுகிறது என்பதாக நாம் அறிகிறோம். 14 கோடி பெறக்கூடாதா? முடியுமா? பணம் பெற பல் வேறுவழிகள் நமக்கு இருக்கிற நேரத்தில் அந்த வாணிபத்தை ஏன் அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தக் கூடாது? இந்தப் பண உதவியையும் ஏற்பாடு செய்து தனியாரை நடத்த ஏன் அனுமதிக்கவேண்டும்? அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தினால் ஏற்றுமதித் துறையிலே இன்னும் அதிகமான லாபத்தை நாம் பெற முடியுமா என்று நாம் யோசிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். தனியார் துறையை நாம் அதிகமாக ஆக்கிக்கொண்டே போனால், நம் நாட்டிலே மலரச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிற சமதர்ம சமுதாயத்தை எப்படி உருவாக்கப்

17th March 1965] [திரு இராம. அரங்கண்ணல்]

போகிறோம்? தனியார் துறைக்கு எல்லா ஆதரவுகளையும் தருகிறோம் ஆனால், அதனால் நாம் என்ன பலனைக் காண முடிகிறது? கறுப்பு பணம் இருக்கிறது. ரூ. 2,000 கோடியா அல்லது 7,000 கோடியா என்று கறுப்புப் பணம் பற்றி இன்றை தினம் நாம் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த கறுப்புப் பணம் எப்படி உற்பத்தியாயிற்று? 14 ஆண்டு காலம் நாம் திட்டம் போட்டு, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போடக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். கறுப்புப் பணம் எப்படி உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது? இதை நாம் எண்ணிப்பார்க்கிற நேரத்தில் புவநேசுவரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் முன்னாள் மத்திய அமைச்சர் திரு. மாளவியா அவர்கள் ஒரு யோசனை சொன்னார்கள். பணம், பணம் வரும் வகைகள் நம்முடைய அரசாங்கத்திற்குச் சேரவேண்டுமென்றால், பாங்குகளை தேசியமயமாக்கவேண்டும் என்ற யோசனையை அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்திய துணைக் கண்டத்தில் சுமார் 5,641 பாங்குகள் இருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த அளவில் 738 பாங்குகள் இருக்கின்றன. இந்த பாங்குகள் அத்தனையும் யார் வசம் இருக்கின்றன? மக்கள் வசம் இருக்கின்றனவா? கிடையாது. யாரோ ஒரு சிலர் பணக்காரர்கள் வசம் தான் இருக்கின்றன. இந்த பாங்குகளை தேசியமயமாக்கவேண்டுமென்று கருத்து காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் கூறப் பட்டது. அந்த மகாநாடு முடிந்ததற்கு ஒரு வாரத்துக்கெல்லாம் என்னுடைய மைலாப்பூர் தொகுதியில் நமது முன்னாள் முதல் அமைச்சர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் ஒரு பாங்கு திறப்பு விழாவில் கலந்துகொண்டு பேசுகிற நேரத்தில் “பாங்குகளை யெல்லாம் நம்முடைய அரசாங்கம் தேசிய மயமாக்காது” என்ற உறுதிமொழியை எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஏன் பாங்குகளை தேசியமயமாக்கி, அங்கே கிடக்கின்ற வருமானத்தையும், அங்கே கிடக்கின்ற நல்ல லாபத்தையும் நம்முடைய அரசாங்கம் பெற்று, நல்ல தொழில்களைத் துவக்கி சேவையை செய்யக்கூடாது என்பது தான் என்னுடைய தரப்பில் எழுப்பப்படுகிற வாதமாகும்.

இன்னொன்று, தனியார் துறைக்கு தரப்படுகின்ற சலுகைகளுக்குப் பதில் அரசாங்கமே அந்தத் தொழில்களையெல்லாம் ஏற்று நடத்தவேண்டும் என்பது தான். இந்த 14 ஆண்டு காலத்தில் அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துகின்ற தொழில்கள் எவை என்று பார்த்தால், தனியார் துறைக்கு தரப்படுகின்ற தொழில்கள் எவை என்று பார்த்தால், உள்ளபடியே நம்முடைய அரசாங்கம் சோஷலிஸத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு பாடுபடுகிறதா என்கின்ற எண்ணமும், சந்தேகமும் ஏற்படாமல் போகாது. அலுமினியத்தைப் பற்றி இன்றையதினம் இரும்புக்கு அடுத்தாற்போல் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட அலுமினியம் தயாரிக்கின்ற தொழில்களை நாம் தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், தனியாருக்கு பொறுப்பு இருக்கவேண்டியது தான், நம்முடைய தொழில்களில். அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துகின்ற எல்லா காரியங்களும் செவ்வனே நல்ல முறையில் நடந்துவிடுகின்றன என்று நம்மால் சொல்ல முடியாது. தொழிலில் திறமை பெற்ற தனியாருடைய சேவை அரசின் தொழில்களில் பயன்படுத்தப்படவேண்டும். தனியாருக்கு அக்கரை இருக்கிற விதத்தில் எல்லா தொழில்களுக்கும் “கார்ப்பரேஷன்” நிறுவப்பட்டு, அதிலே 50, 51 பங்குகளை அரசாங்கம் வைத்துக் கொண்டு, ஏனைய பங்குகளை நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் சொன்னதுபோல் பொதுமக்கள் பெருகின்ற நிலைமையில், தொழிலாளர்கள் பெருகின்ற நிலைமையில், வசதியுள்ளவர்கள் பெருகின்ற நிலைமையில் ஏன் ஒரு தொழில் கொள்கையை உருவாக்கக்கூடாது? அண்மையில் தொழிலாளர் நல அபிவிருத்திக் கூட்டத்தில் திட்ட கமிஷன் உறுப்பினர் டாக்டர் வி. கே. ஆர். வி. ராவு அவர்கள் “தொழிலாளர் களுடைய பிராவிடண்டு நிதி அத்தனையும் அவர்களுடைய பங்குகளாக சேர்த்து ஒவ்வொரு ஆலையிலும் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல ஊக்கம் ஏற்படுத்தவேண்டும்”, என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். தனியார் துறையிலும், தனியார் நடத்துகிற ஆலைகளிலும் தொழிலாளர்களுக்கு பங்கு உண்டாக்கச் செய்யலாம். அதே போல் சர்க்கார் நடத்துகிற அந்தத் தொழில் நிறுவனங்களிலும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு உரிமை இருப்பது போல அவர்களையும் ஷேர்ஹோல்டர்களாக வைத்துக் கொள்ளலாம். சர்க்காரே நடத்தவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள், அதே சமயத்தில்

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [17th March 1965]

தொழிலாளிகளும், பொது மக்களும் பங்கு கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களே இது எப்படி பொருந்தும் என்று கேட்கக்கூடும். தொழில் துறையிலே, சர்க்காரே தொழில்களை ஏற்று நடத்துவதில் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் முதலிடம் பெற்றிருக்கிறது மைசூர் மாநிலம். மைசூர் மாநிலத்தில் சர்க்கார் நடத்திவருகிற அந்தத் தொழில்களில் ஓரளவுக்கு பொது மக்களுக்கும் இடம் கொடுத்து, தொழிலாளர்களுக்கும் ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஒரு கொள்கை மலர்ந்துகொண்டு வருகிறது. இதன் மூலம் தொழில் கார்ப்பரேஷன்கள் அமைக்கப்படும் கருத்து ஆங்கே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இதை நான் குறிப்பிட்டேக் கூறுவதற்குக் காரணம், சர்க்காரின் பெரிய உத்தியோகங்களை வகிக்கிறவர்கள் ரிடையர் ஆனதும், தனிப்பட்ட பெரிய ஆலைகளுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும் சென்று விடுகிறார்கள். தனிப்பட்ட ஆலைகளில் இருக்கிற நிர்வாகிகளை சர்க்கார் நடத்துகிற நிறுவனங்களுக்குக் கூப்பிட்டால் அவர்கள் வருவதற்கு மறுக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு நாம் தருகிற சம்பளம் போதவில்லை, சரியான வசதிகள் அவர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருப்பதற்குப் பதில், எல்லா பெரிய நிறுவனங்களையும் சர்க்காரே ஆரம்பித்து, தொழில் துறையில் நல்லதேர்ச்சி பெற்றவர்களை, நல்ல நிபுணர்களை அதிலே ஓரளவுக்கு பங்குதாரர்களாக ஆக்கி, பொது மக்களையும் பங்குதாரர்களாக ஆக்கி, தொழிலாளர்களையும் பங்குதாரர்களாக ஆக்கி ஒரு நல்ல சமுதாயத்தை நிறுவுவதற்கு வழி வகுக்கக் கூடாது— ஒவ்வொரு ஆலையும் கார்ப்பரேஷனாக, சர்க்காரின் கூட்டு முயற்சியாக இருக்கலாகாது என்று யோசித்துப்பார்க்கும்படி நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதனால், இலாபம் சிலருக்குச் செல்லாமல், அரசுக்கு வருமே! முதலாளிகளுக்கும் அதிகப்பணம் சேராமல் வாழ வழி கிடைக்குமே!!

ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ், தொழில் பேட்டைகள் இன்னும் பல பிரச்சனைகள் பற்றி எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதிலெல்லாம் கவனம் செலுத்திவருகிறோம் என்று சொல்லுவதை பாராட்டுவேண்டியது தான். ஆனால் ஒன்றை மறந்துவிடக்கூடாது. நம்முடைய தமிழ் மாநிலம் விவசாயத்தை நம்பிக்கொண்டிருக்கிற மாநிலம். இங்கு இருக்கிற விவசாயிகளுக்கு எந்த அளவுக்கு வசதிகள் கிடைக்கின்றன என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் விவசாய சமுதாயத்தில் ஒரு விவசாயி ரூ. 34-க்கு கடன்காரராக ஆகிற ஒரு ஆண்டுக்கு என்ற ஒரு கணக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற விவசாயிகள் கடனாளிகளாக இருக்கிறார்கள். விவசாயத்திற்கு அருகிலே தொழில்கள் வளர்ந்தால் ஒழிய, தொழில்கள் வளர்ந்துவிட்டன என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதில் பிரயோசனம் இல்லை. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் போட்டோம், அது விவசாயத்தை வளர்ப்பதற்கு என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் போட்டோம், தொழில்களை வளர்ப்பதற்கு என்று சொல்லப்பட்டது. — தொழில்கள் வளர்ந்தனவா, விவசாயம் வளர்ந்ததா என்று யோசிக்கும் கட்டத்தில் இன்று நாம் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமையில் மூன்றாவது முடிந்து நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். நான் குறிப்பிட்ட விரும்புவதெல்லாம் நாம் செய்கிற காரியங்கள் கிராமங்களில் இருக்கிற ஏழை எளியவர்களுக்கு பலன் தரக்கூடியவைகளாக இருக்கவேண்டுமே தவிர, ஏதோ நம்முடைய பிரசாரத்திற்கு நாம் இதைச் செய்யவேண்டும், செய்தோம் என்று புகழ் பாடுவதற்காக அமையக் கூடாது. ஆரம்பிக்கப்பட இருக்கிற தொழில்கள் அனைத்தும் கிராமப் புறங்களில் இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையை அண்மையிலே தூக்காபூரில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து பணிவோடு நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சென்னை மாநகரத்தைச் சுற்றியும், கோவை மாநகரத்தைச் சுற்றியும், மதுரை மாநகரத்தைச் சுற்றியும் தொழில்கள் அமைக்கப்படுகின்றனவே ஒழிய, குக்கிராமங்களில் எத்தனை ஆலைகள் நிறுவுவதற்கு நாம் ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறோம்? தொழிலமைச்சர் புன்முறுவல் செய்கிறார்; அதன் பொருள் எனக்குப் புரிகிறது!

17th March 1965] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

நான் அவரையே கேட்கிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய பழைய தொகுதியான பட்டுக்கோட்டையில் 'கயிறு'த் தொழில் எந்த அளவுக்கு அங்கே வளர்ந்து இருக்கிறது? 1,70,000 ஏக்கர்கள் தென்னைமரக் காடுகள் இருப்பதாக அரசாங்கம் சொல்லுகிறது. அந்த இடங்களில் அத்தொழிலை வளர்ப்பதற்கு, அந்தக் கயிறுகளையெல்லாம் நல்ல முறையில் செய்து, ஏற்றுமதி செய்ய அனுப்பி வைப்பதற்கு, அந்தக் கிராமப்புறங்களில் அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்திருக்கிற கூட்டுறவுத் தொழில்கள் கூட்டுறவு ஏற்பாடுகள் எத்தனை என்பதை அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். நாங்கள் சொல்வதெல்லாம், அச்சப்படுவதெல்லாம், தொழில்களை வளர்த்து விட்டோம் என்று பெருமைப்பட்டால் மட்டும் போதாது, லாபத்திற்கு உரியவர்களான விவசாயிகளுக்கு அதில் எவ்வளவு போய்ச் சேருகிறது, அவர்கள் புறக்கணிக்கப்படாமல் இருக்கிறார்களா, இன்றையதினம் நாம் செயல்படுத்தும் பொருளாதாரத் திட்டங்கள் விவசாயிகளுக்கு நன்மை பயப்பதாக இருக்கிறதா? என்று பார்க்கவேண்டும். இன்றுள்ள நிலைமையில் அது இல்லை, அது வேறு விதத்தில் செல்கிறது என்பதைத்தான் பார்க்கிறோம். கிராமங்களைப் பார்த்தால், கிராமத்திலிருந்து மக்கள் நகரங்களை நோக்கிப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அழுக்குப்பாத உடையோடு வீளையவரலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. கிராமங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கிவரும் மக்களுடைய எண்ணிக்கை நாளுக்குநாள் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. ஆகவே, நாம் செய்யும் காரியங்களில் கிராம மக்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகி சேற்றில் புரண்டாலும் இந்த நாடு நல்ல நாடாக திகழவேண்டும் என்கிற நம்பிக்கையை நம் விவசாய மக்களுக்கு எப்படி உண்டாக்கப் போகிறோம் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். அந்தப் பிரச்சினைகளை எண்ணிப்பார்த்தால், இனிமேலாவது ஆரம்பிக்கும் தொழில்களை கிராமப்புறங்களில் அமைக்க வேண்டும். நகரங்களிலேயே சுற்றி சுற்றி இருக்கக்கூடாது என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். இனிமேல் ஆரம்பிக்கும் ஆலைகள் விவசாய மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் அடிப்படையில் உறுவாக்கப்படவேண்டும். நம்முடைய ஆசைகளையும், நமக்கு வேண்டியவர்கள் ஆசைகளையும் மட்டும் பூர்த்தி செய்யும் அளவில் செய்யக் கூடாது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். (மணி அடிக்கப் பட்டது). இன்னும் ஒரு நிமிஷத்தில் முடித்து விடுகிறேன். வெளிநாடுகளிலிருந்து தொழிலுக்கான ஒத்துழைப்புப் பெறுகிறோம். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், எல்லோரையும் அனுசரித்து, தமிழ்நாடு முன்னேற்றம் அடையவேண்டும் என்பதைக் கருதவேண்டும்; காங்கிரஸ் கட்சி முன்னேறினால்போதும் என்று கருதக்கூடாது. உதாரணமாக ஒன்று சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மேற்கு ஜர்மனியிலிருந்து வந்த ஒரு பெரிய தொழில் நிபுணர் டாக்டர் ஹன்ஸ் என்பவரோடு மத்திய அமைச்சர் திரு. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அவர்கள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேச்சுவார்த்தையின் விளைவாக, அந்த டாக்டர் என்ன வசதிகள் வேண்டுமானாலும் தொழில் வளர நாங்கள் செய்துகிறோம் என்று சொல்லும் அளவுக்கு நிலைமை இருக்கிறது. அதே சமயத்திலே நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? நமது மேல் சபையில், ஒரு பொறுப்பான காங்கிரஸ் அங்கத்தினர், பேசிய பேச்சு எப்படி இருந்தது? மேற்கு ஜர்மனியிலிருந்து கள்ளத்தனமாகத் துப்பாக்கிகள் வருகின்றனவா எதிர் கட்சிகளுக்கு, என்று கேட்கிறார்கள். இந்த வகையில் பேசக்கூடாது. எதிர் நாடாக இருந்தால் சரிதான். ஆனால் நட்பு நாட்டைப் பற்றி இந்த வகையிலா பேசுவது? உதவி செய்ய வருகிறவர்கள் நம்மைப் பற்றிச் சந்தேகிக்கும் வகையில் நாம் பேசக்கூடாது. அதுவும் பொறுப்புள்ள காங்கிரஸ்காரர்கள் பேசக்கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

நேற்றைய தினம் பதிலளித்த கனம் தொழில் அமைச்சர் என்ன சொன்னார்கள்? பல்களின் மீது கல்லை எறிகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும் போது, தேசியமயம் ஆக்குவதைச் செய்யக் கூடாது என்கிற கொள்கையைத்தான் கொஞ்ச நாளைக்கு கடைப்பிடிக்கப் போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் கூற்று சரியான வாதம் ஆகாது, என்பதை மட்டும் பணிவோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதே சமயத்தில் தொழில் வளர நல்ல சூழ்நிலை வேண்டும்.

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [17th March 1965]

அந்த நல்ல சூழ்நிலை உண்டாக வேண்டும் என்றால், அரசு பிரச்சினைகளை உருவாக்கி விடக்கூடாது. எதிர்பாராமல் பிரச்சினைகள் உருவானால், அவற்றை அமைதியாகச் சமாளிக்கும் தன்மையையும் அரசு பெறவேண்டும். ஆத்திரப்பட்டுப் பிரயோசனமில்லை.

நல்லாட்சி மலர்ந்தால்தான் நாட்டில் முன்னேற்றங்கள் முகிழ்க்கும். அந்த நல்லாட்சி, பிரச்சினைகளை, அடக்கு முறையால் சமாளிக்கலாம் என்று கருதாமல் சுமுகமாகத் தீர்க்க வழி காணவேண்டும். அது நல்ல பல பணிகளை ஆற்றவேண்டும், முதலாளிகளுக்கு அடிப்படையும் அரசாங்கமாக ஆகிவிடக்கூடாது. ஆனால், இன்றுள்ள ஆளும் கட்சியின் நிலை என்ன? முதலாளிகள் காங்கிரஸுக்கு 98 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து திருக்கிறார்கள்—திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நன்கொடையாகப் பெற்றது சாதாரண 301 ரூபாய் தான் என்பது உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும்—என்பதைச் மட்டும் தெரிவித்துக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஜே. மாதா கவுடர் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கோரியிருக்கும் மானியத்தை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழகம் தொழில் துறையில் எப்படித் திகழ்கிறது என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக, அமைச்சரவர்கள் தமிழகத்தில் எவ்வளவு தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது, எந்தெந்தத் தொழில்களை இனி மேற்கொள்ளப் போகிறோம் என்பதையெல்லாம் பற்றி விரிவாக அறிக்கை சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் முன்னுரையாகப் பேசும்போதும், விளக்கமாக எடுத்து உரைத்தார்கள். இன்றைக்குத்தான் எனக்கு குளு, குளு என்று இருக்கிறது. இந்த ஃபேன் திறந்துவதால் அல்ல. ஆனால், எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர் அமைச்சரைப் பாராட்டுகிறேன், பாராட்டுகிறேன், பாராட்டுகிறேன் என்று, அதுவும் தொழில் அமைச்சரைப் பார்த்து, தமிழ் நாட்டில் இவ்வளவு தொழில்கள் வந்துவிட்டன. பாராட்டுகிறேன். பாராட்டுகிறேன் என்று நண்பர் அரங்கண்ணல் அவர்கள் பேசியதைக் கேட்டு என் மனது, குளு, குளு என்று, ஊட்டியில் இருப்பதுபோல் இருக்கிறது. (சிரிப்பு) இத்தனை வருஷமாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது, என்று குற்றம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர்கள், இன்றைக்கு கனம் தொழில் அமைச்சரை, நமது தெற்கு வாழ்கிறது என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு பாராட்டுகிறார்கள் என்றால், அந்த அளவுக்கு அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே தொழில் வளத்தைப் பெருக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, அவர்களை எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் பாராட்டுவதைப் பார்க்கும் போது, ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த நாங்கள் பேசவேண்டிய அவசியமே இல்லையோ என்றுகூடத் தோன்றுகிறது. இருந்தாலும், ஒரு சில கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்தைப் பொருத்தவரையில், அண்டையில் இருக்கக்கூடிய மாநிலங்கள்கூட இவ்வளவு தூரத்திற்கு தொழில்களில் முன்னேறிவிட்டார்களே என்று நம்மைப் பார்த்து பொருமைப்படும் அளவுக்கு தமிழகத்தில் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. கோவை ஜில்லாவைப் பார்த்தால், இன்றைக்கு வழிநெடுகிலும் வழியின் இரு புறங்களிலும் பார்த்தால், ஒரே தொழிற்சாலைகளாக இருக்கின்றன. கோவையிலிருந்து வழிநெடுக, மேட்டுப்பாளையம்வரை, எது கோவை, எது மேட்டுப்பாளையம் என்று தெரியாத அளவுக்கு அவ்வளவு தொழிற்சாலைகள் அமைந்து இருக்கின்றன. இவ்வளவு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கக்கூடிய தொழில் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி இருக்கக்கூடிய நமது அரசாங்கம் தொழில்களை தமிழகத்தில் அமைப்பதில் எவ்வளவு சிரத்தை காட்டியிருக்கிறார்கள் என்பதை மனதில் கொண்டு, அந்த அரசாங்கத்திடம் நாம் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு பாக்கி ஒன்றே ஒன்றுதான் சொல்வதற்கு இருக்கிறது.

17th March 1965]

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

சேலம் இரும்பாலை என்று வருகிறது, என்று வருகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளியிலே பிரசாரத்திற்கு வேண்டுமானால் அதைச் சொல்லலாம். ஆனால், அதை இங்கே வைக்கக் கூடாது. அச்சம் இருக்கிறது, ஐயப்பாடு இருக்கிறது என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. அச்சமும் வேண்டாம், ஐயப்பாடும் வேண்டாம்; மந்திரி பேரில், மந்திரி சபை பேரில் நம்பிக்கை வைத்தால் போதும். சேலம் இரும்புச்சாலை வந்தே தீரும். ஐயப்பாடும் அச்சம் என்றெல்லாம் சொல்வதும், அந்த மாநிலத்திலே இருக்கும் என்று சொல்லிவிட்டார்களே என்று வெளியிலே சொல்வதும், இதெல்லாம் உசிதமாகாது. அண்டை மாநிலத்தவர் களுக்கும் சொல்வதற்கு உரிமை இருக்கிறது சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தங்களுக்கு வேண்டும் என்று கேட்க உரிமை இருக்கிறது, சொல்கிறார்கள், நமக்கு உரிமை இருப்பது போல். நாம் நம் அமைச்சர்களிடம் நம் பிக்கை வைக்கவேண்டும், நம் அமைச்சர்கள் நம் மாநிலத்திற்கு வேண்டும் என்று முயற்சி எடுக்கிறார்கள். நிச்சயமாக வந்தே தீரும், அதில் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தனியார் துறைக்கு அதிகமாக ஊக்கம் அளிக்கிறது என்ற தோரணையில் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். நேற்றைக்குக் கூட மானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுகையில், பஸ் தொழிலை தேசியமயமாக்க வேண்டும் என்றும், இன்று, தொழிற்சாலைகள், பாங்குகள் இவற்றை தேசியமயமாக்க வேண்டும் என்றும் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். நேற்று சொன்னதையே திருப்பிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய மாநிலத்தின் வருவாயை, நிதிநிலையை வைத்துக்கொண்டு, அந்த நிதியின் வசதியை பவருக்கு பங்குபோட்டுக் கொடுத்து, நல்ல வசதிகளைச் செய்துகொடுத்து, மானியமாகவும், கடனாகவும் கொடுத்து, புதுப் புதுத் தொழிற்சாலைகளை உருவாக்கி, லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு வசதிகளைச் செய்துகொடுக்க வேண்டுமா அல்லது இருக்கக்கூடியதொழில்களை இன்றைக்கு நல்ல முறையிலே இயங்கிவரும் தனியார் துறைப் பழைய தொழில்களை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு, நமக்கு இருக்கும் எல்லா நிதி வசதிகளையும் அதிலேயே செலவழிக்க வேண்டுமா என்று யோசனை செய்து பார்த்தால், வளர்ந்து வரக்கூடிய இந்த நாட்டிலே, புதுத் தொழில்களை இந்த நாட்டில் ஆரம்பித்து, பல்லாயிரக்கணக்கான வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு தேடிக்கொடுக்க, இந்த அரசாங்கம், நமது சமூகம் அரசாங்கம், முயற்சி எடுக்கவேண்டுமெயல்லாது, வேறு விதத்தில் செயல் படமுடியாது. வராதத்திற்காக வேண்டுமானால், காங்கிரஸ் கட்சிகள் அந்தத் தொழில்களை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள், அதனால்தான் காங்கிரஸ் சர்க்கார் அவற்றை தேசியமயமாக்கப் பப்படுகிறார்கள் என்று சொல்வது பொருத்தமற்றது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். திரும்பத் திரும்ப, பாராளுமன்றத்திலே, “காங்கிரஸ் கட்சிக்கு 96 லட்சம் ரூபாய் கிடைத்துவிட்டது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ரூ. 300 தான் கிடைத்திருக்கிறது” என்று சொல்வதோடு கூட, இந்த மன்றத்திலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் அதைக் குறித்துத் திரும்பத் திரும்ப நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. 96 லட்சம் ரூபாய் காங்கிரஸ் கட்சிக்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்று சொன்னால், காங்கிரஸ் கட்சிக்குக் கொடுத்த தொழில் அதிபர்களெல்லாம் நன்றாகக் கணக்கு வைத்து, வெள்ளைப் பணமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், அவர்கள் தெரியமாகக் கணக்கு எழுதிச் சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு 300 ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்குக் கொடுத்தவர்கள் கணக்கு எழுதவில்லை என்று தான் சொல்லவேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு மூன்று கோடி ரூபாய்கூடக் கொடுத்திருக்கலாம். அதெல்லாம் கறுப்புப் பணமாக இருக்கலாம். அதெல்லாம் எப்படிக் கணக்குக்கு வரும்? அவை கணக்குக்கு வரவில்லை. ஆகவே, இதைக் குறித்தெல்லாம் அங்கலாய்த்துக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமே இல்லை, அதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை என்று நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

[17th March 1965]

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வேறு நாட்டிலிருந்து சிலர் குன்னாருக்கு வந்திருந்தார்கள். தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் குன்னாருக்கு வந்திருந்தபோது, நீலகிரி ஜில்லாவில் ஒரு வாட்ச் பாக்டரி வைப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பதைத் தொழிலமைச்சரிடம் விளக்கிச் சொல்லும் போது, தொழில் அமைச்சர் அவர்கள், “குன்னூரில் வைப்போம், பாருங்கள்” என்று சொன்னார்கள். அது என்ன ஆயிற்று எனக்குப் புரியவில்லை. நம்முடைய நாட்டில், குறிப்பாக நம்முடைய தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், வாட்ச் பாக்டரி ஒன்று இன்னும் ஏற்படவில்லை. அதற்கு ஏதாவது வெளிநாட்டு உதவியைப் பெற்றோ, அல்லது நம்முடைய மாநில அரசாங்கமோ அல்லது மத்திய அரசாங்கமோ வலியுறுத்தி, எப்படியாவது அங்கு ஒரு வாட்ச் பாக்டரியைக் கொண்டுவர முயற்சி செய்ய முடியுமா என்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும் என்று நான் அமைச்சர் அவர்களை மிகவும் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையில், அங்கு வேறு தொழில்கள் வருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. தேயிலைத் தொழில் ஒன்றுதான் எங்களுக்குப் பிரமாதமான ஒரு தொழிலாக இருக்கிறது. இரண்டு தேயிலைத் தொழிற்சாலைகள் கூட்டுறவு முறையில் வைப்பதற்கான முயற்சியை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்ததன் பேரில், ஒன்று இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மற்றொன்று, எப்ரல் 5-ந் தேதி கோத்தகிரியில் கூட்டுறவுத் தேயிலைத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம். மேலும், ஆறு தொழிற்சாலைகள் வைப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கம் 12 போர்டாருடைய உதவியுடன் நடத்த முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவற்றிலேகூட, இன்று கிட்டத்தட்ட நான்கு ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டுவிட்டன. மற்ற இரண்டும் ரிஜிஸ்டர் ஆய்விடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். அந்த அளவிலே நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் மாவட்டத்தில் தேயிலைத் தொழில் அபிவிருத்தியில் ஊக்கம் காட்டுவதற்காகத் தொழில் அமைச்சர் அவர்களையும், தொழில் இலாகாவில் இருக்கக்கூடிய எல்லோரையும் எங்களுடைய மாவட்ட மக்கள் சார்பில் நான் மிகவும் போற்றுகிறேன்.

“ஜியலாஜிகல் ஆக்டிவிடீஸ்” என்கிற புத்தகத்தில் “மினரல் ரிஸோர்ஸஸ் ஆப் மெட்ராஸ் ஸ்டேட்” பற்றிய படம் (மேப்) இணைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதைப் பார்க்கும்போது, இந்த மாநிலத்திலேயே தங்கம் கிடைக்கக்கூடிய பகுதி என்று கூடலூர்ப் பகுதியிலுள்ள ஒரு இடம் மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்று முழு ஆராய்ச்சியும் செய்யவேண்டும். சேரம்பாடி மாத் திரமல்ல, என்னுடைய பாக்டரியிலிருந்து ஒன்றரை மைலில் பெப்பேன் என்ற இடத்தில் தங்கம் இருக்கிறது. அதைச் சர்வே செய்தார்களா என்று தெரியவில்லை. எங்கே தங்கம் கிடைக்கும் என்ற சரியான “ஸ்பாட்”டை நானே காண்பிக்கிறேன். எனக்குத் தெரியும். (சிரிப்பு) வெளிநாட்டினர் இருந்தபோது, மெஷினரி வைத்து அங்கே...

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : கனம் அங்கத்தினர் திரு. மாதா கவுடர் அவர்கள், தங்கம் கிடைக்கும் இடம் தெரியும் என்று சொல்கிறார். அப்படியானால், அவரே அதை எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்கலாம்! (சிரிப்பு).

திரு. ஜே. மாதா கவுடர் : அடுத்த சட்டசபைக் கூட்டத்திற்குள்ளேயே அதை நீங்கள் பார்க்கலாம். அந்தத் தங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு வரலாம் என்று பார்க்கிறேன்! (சிரிப்பு).

தங்கம் இருக்கும் இடம் எனக்குத் தெரியும். அந்தக் காலத்தில் பயன்படுத்திய மெஷினரிகூட அங்கே காணப்படுகிறது. ட்ராலி லைன் எல்லாம் அங்கே இருக்கிறது. மாணவர்களாக இருந்தபோது, அந்தத் தங்கத்தை நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். அந்தப் பகுதியிலுள்ள தங்கம் வளர்ச்சியடைந்ததாக இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி மாத் திரம் செய்வதற்குத் தயவு செய்து சென்னையிலிருந்து சர்வே செய்யக்கூடிய ஒருவரை என்னிடம் அங்கே அனுப்பி வைத்தால், நேராக அந்த

17th March 1965] [திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

இடத்திற்கே கொண்டுபோய்க் காண்பிக்கிறேன். அதைப் பரீட்சை செய்து பார்ப்பதற்கு நான் அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

எங்களுடைய மாவட்டத்தில், சீனா க்ளே, ஐயர்ன் ஓர், பாக்கஸைட், மைகா ஆகிய இத்தனை இருந்தும், இவையெல்லாம் கோவை ஜில்லா விற்குப் போகின்றனவே என்று எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் பயன்படுத்தும் வகையில் ஒரு சிறிய தொழிற்சாலையை நீலகிரி மாவட்டத்திலே வைக்க முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும். “சர்க்கார்த் துறையிலே செய்வதற்கு சைனா க்ளே அதிக அளவிற்கு கேரம்பாடியில் இல்லை” என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதில் சொன்னார்கள். சர்க்கார்த் துறையில் வைக்கக்கூடிய அளவிற்கு அங்கே சைனா க்ளே இல்லையென்று சொன்னால், தனியார்த் துறையில் இருக்கக்கூடியவர்கள் யாராவது முன்வந்தால், அவர்களுக்குச் சர்க்கார் எந்த அளவு உதவி அளிக்கும், எந்த அளவு அவர்கள் ஊக்குவிக்கப் படுவார்கள் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்லி, அவர்கள் மூலமாவது அந்தத் தொழிலை அங்கே ஏற்படுத்தினால் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்பட ஏதுவாக இருக்கும் என்பதையும் நான் தாழ்மையுடன் அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஐயர்ன் ஓரைப் பொறுத்த வரையில், அதுவும் நீலகிரியிலிருந்து கோயமுத்தூருக்குக் கொண்டு போகப்படுகிறது. நீலகிரியிலுள்ள பாக்கஸைட்டும் கோவை சிமென்ட் பாக்க்டரிக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகிறது. கோத்திகிரியிலிருந்து பத்து மைலிலுள்ள ஈளாடா என்னும் இடத்தில் பாக்கஸைட் அதிகமாகக் கிடைத்திருக்கிறது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எந்த சர்வே எண்ணுள்ள இடத்தில் அது இருக்கிறது என்று இந்தக் குறிப்பிலிருந்து புரியவில்லை. தயவு செய்து, தொழில் இலாகாவில் இருக்கக்கூடியவர்கள் நீலகிரிக்கு வரும்போது, எந்த எந்தப் பகுதியில் இந்த பாக்கஸைட் இருக்கிறது, குறிப்பாக, எந்த சர்வே எண்ணுள்ள இடத்தில் இருக்கிறது என்று கண்டுபிடித்து, பொது மக்களைக் கூப்பிட்டு அந்த விவரங்களை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னால், அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல வருவாய் கிடைக்க வழி இருக்கும். ஆக, பாக்கஸைட் நீலகிரியில் எங்கெங்கு இருக்கிறதோ அதைப்பற்றியெல்லாம் சற்று சிந்திக்கவேண்டும் என்று நான் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தேயிலைத் தொழிலைப் பொறுத்த வரையில், கூட்டுறவுத் துறையில் செய்த உதவிகளெல்லாம் போக, தனியார் துறையில் சிறிய தொழிற்சாலைகள் இயங்குவதென்பது நீலகிரியைத்தவிர வேறு எங்கும் இந்தியா விலேயே கிடையாது. அஸ்ஸாம் பகுதியில் எங்கோ இரண்டு, மூன்று இடங்கள் இருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதுவும் சின்னச் சின்னதாக இருக்கலாம். ஆனால், நீலகிரி ஜில்லாவில்தான் சிறிய தேயிலைத் தொழிற்சாலைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கிட்டத்தட்ட 110 தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்குத் தோட்டம் கிடையாது. வெளியிலிருந்து தேயிலையை வாங்கி, அதை அறைத்து, நம்முடைய நாட்டில் உள்ளவர்கள் அதை உபயோகிக்கும் வண்ணம் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பக்கூடிய அளவிற்குத் தரமான தேயிலையாக அதைச் செய்ய முடிவதில்லை. அதற்குக் காரணம், அங்கிருக்கும் மெஷினிகளெல்லாம் “லெக்ஸ்டோ ஹாண்டு” மெஷினிகள். புதிய மெஷினி வாங்காமல், அவர்களுக்குத் தகுந்த மாதிரி, ஒவ்வொரு பாக்டரியையும் ஐந்து லட்சம், பத்து லட்சம் ரூபாய் முதலீட்டில் அவர்கள் வைத்து நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தரத்தை உயர்த்த என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றி ஆராய வேண்டும். தரத்தை உயர்த்தி, வெளிநாடுகளுக்கு அந்தத் தேயிலையை அனுப்பினால் நமக்கு இன்னும் அதிகமாக அன்னியச் செலாவணி கிடைக்கும் என்பதையும் சிந்திக்கவேண்டும். கூட்டுறவுத் துறையில் இருக்கும் தொழிற்சாலைகளில் தயாரிக்கப்படும் தேயிலை அத்தனையும் நாம் கொச்சியிலிருந்து வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்புகிறோம். நல்ல விலை கிடைக்கிறது. கூட்டுறவுத்

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்] [17th March 1965]

துறையில் குந்தாத் தொழிற்சாலையில் தயாரிக்கப்படும் தேயிலை கிலோ கிராம் ஒன்று ஏழு ரூபாய்க்கு விற்கும்போது, இந்தச் சிறு தொழிற் சாலைகளில் தயாரிக்கப்படும் தேயிலை கிலோகிராம் ஒன்று மூன்றரை ரூபாய்க்குத்தான் விற்க முடிகிறது. விலை சரிபாதிக்கு குறைந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம், பக்குவமுள்ள நல்ல தேயிலையாக அவர்கள் தயாரிக்க முடியவில்லை என்பது தான். இதுதான் திட்டவட்டமான காரணம். இந்தத் தேயிலையின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டிய நடவடிக்கைகளைச் சர்க்கார் எடுக்கவேண்டும். புதிய மெஷினரி அவர்களுக்குக் கொடுத்து ஊக்குவிக்க முடியுமா அல்லது புதிய மெஷினரி அவர்கள் வாங்கிக்கொள்ளும் வகையில் கடனாதவி கொடுக்க முடியுமா என்பதைப் பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும். நம்முடைய நாட்டின் பணத்தில் எத்தனை யோ கோடிக்கணக்கான ரூபாயை இந்த 110 சிறிய தேயிலைத் தொழிற் சாலைகளில் அவர்கள் இரும்பாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிற்சாலைகளெல்லாம் கெடாமல் இருக்க என்ன வாய்ப்பை அவர் களுக்குச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று தயவு செய்து பரிசீலனை செய்து, ஏதாவது ஸப்ஸிடி பேனஸிஸ்டீலோ, அல்லது இருபது வருஷ லாங்-டர்ம் லோன் கொடுத்தோ உதவி செய்யவேண்டும். முதலில் அவர்களுக்கு “டிரையர்” வாங்கிக் கொடுத்து, பிறகு, ஆறு மாதம், ஒரு வருஷம் கழித்து இரண்டு ரோலர்கள் வாங்கிக்கொடுத்து, இப்படியாக அவர்களுக்குப் புதிய மெஷினரிகளைப் படிப்படியாக வாங்கிக் கொடுத்து பழைய மெஷினரிகளை அகற்றிக்கொண்டு வரச் செய்வதன்மூலம், நல்ல தரமான தேயிலை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய அளவில் அந்தத் தொழிலை அபிவிருத்தியடையச் செய்துவிடுவோமானால், அன்னிய நாட்டுச் செலாவணியைச் சம்பாதிப்பதற்கு நீலகிரி மாவட்டம் ஒன்றே போதும், அந்த அளவுக்கு அன்னிய செலாவணியை அது சம்பாதித்துக் கொடுத்துவிட முடியும் என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தத் தொழிலுக்கு என்ன ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டுமோ, அதைக் கொடுக்க சர்க்கார் பாடுபடவேண்டும். சர்க்காருடைய பணம் எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை. மானியம் யார் கொடுப்பது என்பதை யோசித்துக் கொண்டிருக்காமல், மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்தோ தேயிலை போர்டினரிபமிருந்தோ உதவியைப் பெறலாம். தேயிலை போர்டாரிடம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் இருக்கிறது. அந்த நிதியிலிருந்து தனியார்த் துறையில் வைத்திருக்கக்கூடிய இந்தச் சிறிய தேயிலைத் தொழிற்சாலை களுக்கு எந்த வகையில் உதவி செய்யமுடியும் என்பதை யோசித்து, அதற்கான முயற்சியைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் பணிவோடு சொல்லிக்கொண்டு இந்த மான்யத்தை ஆதரித்து என் உரையை முடிச் கின்றேன். வணக்கம்.

16-0) திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, தொழிலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கையின் மீது கொடுத்திருக்கிற வெட்டுப் பிரேரேனையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக் களை கூற ஆசைப்படுகிறேன். நண்பர் திரு. மாதா கவுடர் அவர்கள் பேசும்போது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களை இராம. அரங்கண்ணல் அவர்களே பாராட்டினார்கள் என்று சொன்னார்கள். பொதுவாக ஒரு குறை இந்த மாமன்றத்தில் எடுத்து வைக்கப்படுவதுண்டு. அதாவது எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் எதற்கெடுத்தாலும் கண்டனம் தெரிவிக்கிறார்கள், குறை சொல்லுகிறார்கள், பாராட்டுவதே இல்லை என்று, நான் நிச்சயமாகச் சொல்வேன், பாராட்ட வேண்டிய நேரத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்டத் தவறியதில்லை என்பதற்கு இது ஒன்றுமட்டும் அல்ல, பல எடுத்துக்காட்டுகள் இருக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துச்சொல்ல நேரம் இல்லாமையாலே விடுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் தொழில் துறையில் பின் அணியில் நிற்கிறது. அதே நேரத்தில் மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் இருப்பது என்பதற்கு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமென்றால் வட சேலம் மாவட்டத்தைத்தான் குறிப்பிட வேண்டும்

17th March 1965] [திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்]

சேலம் மாவட்டத்திற்கு சிறு கைத் தொழில்களுக்காக 50 லட்சம் செலவு செய்யப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் சென்னைக்கு 318 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது.

அதே நேரத்தில் வட சேலத்தில் ஒரு நூற்பு ஆலையை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று லைசென்சு வழங்கப்பட்டது. அப்படி வழங்கப்பட்ட லைசென்சு சேலம் பக்கத்தில் ஏற்பாடு செய்ய பயன்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிற நேரத்தில் பொதுவாக சேலம் மாவட்டம் பிற்போக்கு நிலையில் உள்ளது என்றாலும் வடசேலம் பகுதி மிகமிகப் பிற்போக்கான நிலையிலேயே விடப்பட்டு இருக்கிறதே என்பதற்கு வருத்தப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதைக் கண்டிக்க வேண்டியதாகவும் இருக்கிறது. தனியார் துறையில் நூற்பு ஆலை ஏற்படுத்துவதற்கு அந்தப் பகுதியில் இருந்து மனு வந்திருந்தும் கூட நாளது வரையில் அது கவனிக்கப்படவில்லை. உடனடியாகவாவது அந்த விண்ணப்பம் கவனிக்கப்படவேண்டும். தனியார் துறையாக இருந்தாலும், பொதுத் துறையாக இருந்தாலும், கூட்டுறவுத் துறையாக இருந்தாலும் சரி உடனடியாக வட சேலம் மாவட்டத்தில் தரம்புரியில் ஒரு நூற்பு ஆலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுபோல தரம்புரி பகுதியையொட்டி ஆயிரக்கணக்கான நிலங்களில் கரும்பு சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. சத்துள்ள கரும்பு, தரமான கரும்பு. ஆகவே அந்தப் பகுதியில் சர்க்கரை ஆலை ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல ஹொகேனகல் நீர் மின்சாரத் திட்டத்தைப் பற்றி ஏற்குறைய ஓராண்டுக்கு முன்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சி வேலைகள் எல்லாம் முடிவு பெற்றது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள்கூட அந்தப் பகுதிக்கு வருகை தந்திருந்தார்கள். அது ஒரு நல்ல திட்டம் என்பதை புள்ளிவிவரக் கணக்குப்படி சொல்ல முடியும். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே என்னுடன் அனல் மின்சாரத் திட்டத்தையும், தூத்துக்குடி அனல் மின்சாரத் திட்டத்தையும், மேல் தாம்பிரவாணி, கோதையாறு, சுறுவியாறு ஆகிய திட்டங்களை நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்த்திருப்பதாக பட்ஜெட் உரையில் காணப்படுகிறது. அத்துணைக்குமாக நாம் 84 கோடி செலவு செய்தாக வேண்டும். அவற்றில் இருந்து உற்பத்தியாகிற மின்சாரம் 275 மெகவாட்டாக இருக்கிறது. ஆனால் ஹொகேனகல் திட்டத்திற்கு 58 கோடி ரூபாய்தான் செலவாகும். ஆனால் அதில் இருந்து 840 மெகாவாட் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்ய முடியும். இதில் இருக்கிற சிக்கல் என்னவென்றால் மொழிவாரிப் பிரிவினையின் அடிப்படையில் ராஜ்யங்கள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதுதான். காவேரி ஆற்றின் ஒரு பகுதி இன்றைக்கு மைசூர் மாகாணத்திலும் இருப்பதால் இன்றைக்கு இந்தத் திட்டத்திற்கு நம்முடன் மைசூர் அரசாங்கம் இணங்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஐம்பத்திநான்கு கோடி ரூபாய் செலவில் 840 மெகாவாட் உற்பத்தித்திறன் கிடைக்கிற திட்டமாக இது இருப்பதால் நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், முதல் அமைச்சர் அவர்களும் மைசூர் தொழில் அமைச்சர், முதல் அமைச்சர், அந்த அரசாங்கம் ஆகியவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி இதை என் செயல்படுத்த முயற்சி செய்யக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இந்தியா ஒன்று, இந்தியா ஒன்று என்று நாம் சொல்கிறோம். ஆனாலும் இதுபோன்று இரண்டு ராஜ்யங்களும் சேர்ந்து—இணைவாக இருந்து நிறைவேற்றவேண்டிய திட்டங்கள் வருகிறபோது—இந்தியா ஒன்று என்ற அடிப்படையில் செயல்பட ஆளும் கட்சியினர் ஆவன செய்யவேண்டும் என்பதாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஹொகேனகல் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் எந்த வகையில் பார்த்தாலும் மைசூர் அரசாங்கத்திற்குக் குந்தகம் ஏற்பட நியாயம் இல்லை. அவர்களுடைய பகுதியில் ஒரு அணைகட்டி, அந்த அணையில் தேக்கப்படுகிற தண்ணீரைக் கொண்டு மின்சாரம் தயாரிக்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல. அவர்கள் பகுதியே இல்லாமல் நம் பகுதியிலேயே முதல் அணைகட்டி காவேரியில் இருந்து சின்னாற்றுக்கு நீரைத் திருப்பிவிட்டு மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலை

[திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்]

[17th March 1965]

இருக்கிறது. ஆகவே நம்முடைய பகுதியில் நாம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டிய திட்டத்தை ஏற்படுத்துவதற்காவது உடனடியாக முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல சேலம் இரும்பாலைப் பற்றி இந்த மாமன்றத்தில் பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சேலம் இரும்புக் கனி நாள்களுக்குச் சென்று இருக்கிறது. ஸ்லீட்னுக்குச் சென்று இருக்கிறது. அங்கெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டு உடனடியாகச் சேலத்தில் இரும்பாலை உண்டு என்ற உத்தரவாதம் தரப் பட்டது. ஆயினும் இன்றைய நிலையில் என்ன பார்க்கிறோம், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட முடிவிற்குள், கடைசி ஆண்டிற்குள்ளேயே சேலம் இரும்பு, உருக்காலை எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று கவர்னர் உரையில் பலமுறை எடுத்துக் கூறப்பட்டு இருக்கிறது. அப்பொழுதெல்லாம் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட முடிவிற்குள்ளாக சேலம் இரும்பு உருக்காலை வேலை ஆரம்பிக்கும் என்று எதிர்பார்த்ததற்குப் பதிலாக—நான்காவது திட்டத்திலாவது அது சேர்க்கப்படுமா என்பது பிரச்சினைக் குரியதாக இருக்கிறது. காரணம் முன்பெல்லாம் எதிர்பார்ப்போமாக, எதிர்பார்ப்போமாக என்று சொல்லப்பட்டது போல இப்போதெல்லாம் நம்புவோமாக, நம்புவோமாக என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. நம்புவதற்குத் தடையில்லை. ஆயினும் இந்த இரும்பாலைக்கு மூல காரணமாக இருக்கிற மத்திய அரசாங்க உருக்கு இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டு இருக்கிறார்கள். அந்த அறிக்கையில் அவர் தென்னகத்தில் ஏற்படுத்த இருக்கிற உருக்காலை ஹாஸ்பெட்டிலா, விஜயவாடாவிலா—அதாவது ஆந்திராவிலா, மைசூரிலா என்பதே ஆராய்ச்சியில் உள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை இரண்டும் இன்னும் எந்த வகையிலும்கூட ஆராய்ச்சி செய்யப்படவில்லை. ஆனால் சேலம் இரும்பாலைப் பற்றி கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டு முடிவு எடுக்கவேண்டிய தருவாயில்தான் உள்ளது. அவற்றையும் ஆராய்ச்சி செய்தபின்தான் இங்கே ஏற்படுத்துவது பற்றியும் முடிவு தெரியும் என்றால் இன்னும் பத்து ஆண்டுகளுக்குமேல் நாம் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும். சேலம் இரும்பாலை பொருளா தாரத் துறையிலும் லாபகரமாக இயங்கக்கூடிய ஒன்றாகும் என்பதாக தல்தார கம்பெனி அறிக்கையும் சொல்கிறது. இந்த நிலையில் சேலம் இரும்பாலையைப் பொறுத்த வரையில் நமது அரசாங்கம் கொஞ்சம்கூட அக்கறை இல்லாமல் இருக்கிறது என்று நான் சொல்லமாட்டேன். அக்கறை இருக்கிறது. அதே சந்தர்ப்பத்தில் மத்திய அரசினரை வலியுறுத்தி போராடிப்பெறுகிற மனோதினன் மாநில அரசுக்கு இல்லையென்று சொல்லவேண்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றை நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன். முன்பு நமது மாநில கவர்னராக இருந்த திரு விஷ்ணு ராம் மேதி அவர்கள் அல்லாம் மாநில முதல் அமைச்சராக இருந்தபோது அங்கே ஒரு எண்ணை ஆலையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதாக மத்திய அரசாங்கத்திடம் கோரினார்கள். அவர்கள் மறுத்தபோது எதிர்க்கட்சிக் காரர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு—அல்லாமல் எண்ணை ஆலை ஏற்படுத்த மத்திய அரசாங்கம் அனுமதிக்கவில்லை என்றால் தாங்கள் ராஜ்நாமாச் செய்வோம் என்று சொல்லி மத்திய அரசாங்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். அந்த அளவிற்கு நீங்கள் இந்த சேலம் உருக்காலை சம்பந்தமாகப் போராட முன்வந்தால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உங்களுக்கு எல்லா விதமான உதவியையும் அளிக்கத் தயங்காது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்யவில்லை என்றால் இப்போது இருக்கிற அரசியல் சிக்கல்கள், கொந்தளிப்புகள் எல்லாம் நீங்கி ஒரு சுமுகமான நிலை ஏற்பட்ட பின்னால் எங்கள் கழகத் தலைவர் அறிஞர் திரு அண்ணா அவர்களும், நாங்களும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பொதுக் குழு அனுமதியுடன் சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ளவர்களின் சார்பாக போர்க்கொடியை உயர்த்த முற்படுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, உங்களுக்கு இதில் அக்கறை இருக்கிறது, உங்கள் கரத்தை வலுப்படுத்துவதற்காகவே அந்தப் போராட்டம் இருக்கும், நீங்களே போர்க்கொடியை உயர்த்துங்கள் என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன், வணக்கம்.

17th March 1965]

*திரு. எ. கோ. பாலகிருஷ்ணன் : தலைவர் அவர்களே, இன்று தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கும் இந்த தொழில் மானியக் கோரிக்கைமீது என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நமது நாட்டிலே பல்வேறு தொழில்களிலே முன்னேற்றம் அடைய வெகு விமரிசையாக சில கருத்துக்கள் எல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புத்தக வடிவிலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்த வரையிலே இந்தத் தொழில்களுக்கும் எங்களுக்கும் வெகு தூரம் ஆக இருக்கிறது. எதற்காக அந்தக் சூழ்நிலை உருவாயிற்றோ என்று தெரிய வில்லை.

பொதுவாக, வானூர்த் தொகுதியைப் பொறுத்த அளவிலே அங்கே கச்சாப் பொருட்கள் அதிகமாகக் கிடைத்தும் அதை அங்கேயே தொழிலாக நடத்த முடியாத சில சூழ்நிலைகள் இருப்பதை நான் பலமுறை இந்த மன்றத்திலே எடுத்துச்சொல்லியும் அதை நிறைவேற்ற வழியில்லாமல் இருக்கிறது.

குமளம்பட்டு, திருவக்கரை ஆகிய இடங்களில் வெள்ளைக் களிமண் 4 மில்லியன் டன் கிடைக்குமென்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று அறிக்கையிலே இருக்கிறது. நான்கு மில்லியன் டன் வெள்ளைக் களிமண் கிடைக்கிற நேரத்திலே, நான் 1962-லேயே இது சம்பந்த ஒரு கேள்வியைக் கேட்ட நேரத்திலே அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லியிருந்தார்கள். திருவக்கரையில் வெள்ளைக் களிமண் கிடைப்பதால் சிறிய பீங்கான் ஃபேக்டரி ஏற்படுத்துவதற்குப் பரிசீலனை செய்யப்படும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், 1962 ஆயிற்று, 63-ம் ஆயிற்று, 64-ம் ஆயிற்று, 1965-ம் வந்துவிட்டது; 1965 லே வந்திருக்கும் என்று புத்தகத்திலே பாரக்கும்பொழுது 4 மில்லியன் டன் வெள்ளைக் களிமண் கிடைக்குமென்றுதான் அந்த அறிக்கையிலே இருக்கிறதே தவிர, அதை என்ன செய்யப்போகிறோம் என்ற விபரம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. அடிக்கடி நான் திருவக்கரையைப் பற்றிச் சொல்லும் பொழுது, திருவக்கரை, திருவக்கரை என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் அதற்கு விமோசனமே இல்லையா என்று ஒரு தடவை கேட்டேன். அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும்பொழுது தனியாக எழுதியனுப்பினால் பரிசீலனை செய்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே அங்கு வெள்ளைக் களிமண்தான் இருக்குமானால் முள்வேலி போடுவானேன்? திருவக்கரை ஓரத்திலே மட்டுமே எதற்காக மாதம் ஒன்றுக்கு 106 ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்து ஒரு காவற்காரரை வைத்து காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து அந்தக் காவற்காரருக்கு நேரடியாகச் சம்பளம் வருகிறது. வெள்ளைக் களிமண்ணுக்கு முள்வேலி ஏன்? இந்த நிலையை நான் சந்தேகப்பட்டுப் பல நேரங்களில் கேட்டேன் பொழுது அமைச்சர் அவர்கள் சரியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. எழுதியனுப்பினால், எழுதியனுப்பினால் என்றுதான் சொல்கிறார்கள். ஆகவே, திருவக்கரையில் போடப்பட்டு இருக்கிற முள்வேலி இருக்கிற இடத்தை என்ன செய்யலாம் என்பதை ஆராய்ந்து தயவு செய்து அதற்கான வழிவகைகளைச் செய்வதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தால் நலமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குமளம்பட்டில் வெள்ளைக் களிமண் இருக்கிறது என்று இன்று நேற்றல்ல, நான் சிறுவயதிலிருந்தே பார்த்துக்கொண்டதான் வருகிறேன். அங்கிருந்து வெள்ளைக் களிமண்ணை லாரிலாரியாக ஏற்றிக் கொண்டுபோய் பீங்கான் செய்வதற்காகவும், அதே நேரத்திலே உரங்கள் கூடச் செய்வதற்காகவும் உபயோகிக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, விவசாய வளமும், தொழில் வளமும் இல்லாத எங்கள் தொகுதியிலே இந்த வெள்ளைக் களிமண்ணைப் பயன்படுத்தி ஒரு சிறு தொழிற்சாலை கட்டினால் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தை போக்க நலமாக இருக்குமென்று நான் பல நேரங்

[திரு. எ. கோ. பாலகிருஷ்ணன்] [17th March 1965]

களிலே சொல்லியிருக்கிறேன். எனவே அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து அதற்கு விமோசனம் ஏற்படச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கடப்பேரிக் குப்பத்தை அடுத்து, பல லட்சக்கணக்கான டன் சண்ணும்புக் கற்கள் இருப்பதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்தச் சண்ணும்புக் கற்களை நல்ல முறையிலே பயன்படுத்துவதற்கும், மக்கள் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கும், சிமெண்ட் நெருக்கடியாக இருக்கும் இந்த நேரத்திலே சிமெண்ட் கொடுக்க வசதியில்லாவிட்டாலும், இந்தச் சண்ணும்புக் கற்களைப் பயன்படுத்தி, சண்ணும்பாக்கித் தருவதற்காவது ஒரு தொழிற்சாலை நிறுவி அதன் மூலம் வசதியைச் செய்து கொடுத்தால் நன்றாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உப்பு. மாக்காணத்தைப் பொறுத்தவரையில் பல லட்சக்கணக்கான டன் உப்பு உற்பத்தியாகிறது. இரண்டு, மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு ஆராய்ச்சியாளர்கள் வந்தபொழுது அங்கு ஒரு இரசாயனத் தொழிற்சாலை நிறுவலாம் என்று அபிப்பிராயம் சொன்னார்கள். அது எந்த நிலையில் இப்பொழுது இருக்கிறது என்ற விபரம் தெரியவில்லை. விவசாயத்திற்கும், தொழிலுக்கும் சம்பந்தமில்லாத அளவிலே, பணம் கொடுத்து அரிசி வாங்கிக் காப்பிடுகிற நிலையிலே உள்ள அந்த பகுதி மக்களுக்கு ஒரு இரசாயனத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால் மக்களுக்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை போக்கவும், பொருளாதாரத்தை உயர்த்தவும் அது ஒரு வசதியாகவும் வாய்ப்பாகவும் இருக்குமென்று கருதி அதைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக மாக்காணத்தை அடுத்து, 3 மைல், 4 மைல் தூரத்தில் உள்ள தாமங்காடு என்ற பகுதி இருக்கிறது. அது செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தையும், தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தையும் இணைக்கிற பகுதியாகும். அந்தப் பகுதியிலே இன்றைக்கு ரூ. 20,000, 30,000 அளவுக்குக் கலம் எடுத்து கிளிஞ்சல் சண்ணும்பு என்ற பெயரில் அங்கு அது அதிகமாகக் கிடைக்கிற காரணத்தால் சென்னையிலிருந்து வியாபாரிகள் எல்லாம் அதை சென்னைக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய் அதைச் சுட்டு சண்ணும்பாக மாற்றி நல்ல விலைக்கு விற்கிறார்கள். நாங்கள் இதைப்பற்றி பி.டி.ஓ. மட்டும் ஜில்லாக் கலெக்டர் அவர்களிடமும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தோம். சிறிய கைத்தொழில்கள் எதுவும் இல்லாத அந்தப் பகுதியில் இதைப் பயன்படுத்தி சண்ணும்பைச் சுட்டு அதை நல்ல விலைக்கு விற்பதற்காக இந்த ஜில்லாவில் ஒரு தொழிற்சாலை அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொன்னோம். அதற்கு அவர்கள் எங்கெங்கெங்கே சொல்லிப் பணம் இல்லை. அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே சொன்னால் பயன் ஏற்படும் என்று சொன்ன நிலையிலே அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நான் இதை அறிமுகப்படுத்தி, அதைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தாமங்காட்டிலிருந்து, கோட்டக்குப்பம்வரை உள்ள 30 அல்லது 35 மைல் தூரத்திற்கு அதிகமாக உள்ள இந்தப் பகுதியில் மீன் பிடிப்பவர்கள்தான் வாழுகிறார்கள். அதிகமாக மீன்வார்கள்தான் அந்தப் பகுதியிலே வாழுகின்றார்கள். அவர்களுக்கு வேறு விவசாயம் செய்வதற்கு வசதியும் கிடையாது; தொழிற் செய்யவும் வசதி கிடையாது. அவர்கள் மீன்பிடித்து அதை விற்றுத்தான் தங்கள் வயிற்றை வளர்க்கக் கூடிய நிலையிலே இருக்கிறார்கள். மீனைப் பிடித்து விற்பதுபோக, விற்ப முடியாத நிலையில் உள்ள மீன்களைப் பதப்படுத்தி கருவாடாகவோ அல்லது வேறு அதை கொடாமல் எந்த முறையிலோ சீர்படுத்துவதற்கும் அதை வெளியிடங்களுக்கு அனுப்பி விற்பனை செய்வதற்கு அவர்களுக்கு வசதியையும், வாய்ப்பையும் செய்தால் நன்றாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன். அந்தப் பகுதியில் அதாவது 30 மைல் தூர அளவுக்கு மீன்வர்கள் வாழுகின்றார்கள். எத்தனையோ சலுகைகள் மீன்வர்களுக்குச் செய்யப் படுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். மற்றச் சலுகைகளை அவர்களுக்குச் செய்து

17th March 1965] [திரு. என். கோ. பாலகிருஷ்ணன்]

தரவிட்டாலுங்கூட, அவர்கள் மீனைப் பிடித்து, அங்கேயே விற்பது போக விற்கமுடியாத நிலையிலுள்ள மீன்களைப் பதப்படுத்தி வெளியிடுங்களுக்கு அனுப்புவதற்கு ஒரு தொழிற்சாலை அங்கே அமைத்தால் நலமாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தப்படியாக, எங்கள் பகுதியில் அதிகமாக வீளைந்துவந்த மணிலாக் கொட்டை மாறி, சவுக்கு அதிகமாக உற்பத்தியாக்கப்படுகிற காரணத்தால் விவசாயமும் அறிந்து விட்டது. அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் விவசாயத்தையோ, தொழிலையோ நம்பி வாழ முடியவில்லை. ஆகவே, எனது பகுதியிலிருந்து பாதிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் பிழைப்புக்காக சென்னைக்கு வந்துவிட்டார்கள். அங்குள்ள வீடுகளைப் பார்த்தால் எல்லாம் காலியாகக் கிடக்கின்றன. எனவே, அங்குள்ள மக்கள் வாழ்வதற்கு அங்கு விவசாயத்திற்கேற்ற தொழில்களையும் உருவாக்கி நல்ல அபிவிருத்திகள் உண்டாவதற்கு வழிவகை அமைச்சர் அவர்கள் செய்தால் அது எனக்கும், எனது பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கும் நலமாக இருக்குமென்றும், அதைச் செய்தால் இந்த அரசாங்கத்திற்கு ஒரு நல்ல பெயர் இருக்குமென்றும் கூறிக்கொண்டு, இந்த நிதி நிலையில் எனக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு என் வாழ்த்தையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI S. NANJUNDA ROW : Mr. Speaker, Sir, it is a very great privilege to speak on the Industries Demand. I am reminded of an old adage that was taught in elementary schools and that is, Industry is the root of success and prosperity. That old adage cannot be forgotten by anybody. Dr. Johnson, who was famous in English literature and who was Boswell's boss once said, 'what can a sick man say except that he is sick?' Somehow, I feel that I belong to a sick area, which is sick in every respect. I can only say that my illness or sickness should be cured. I believe that the very purpose of allotting a large sum of money under the Demand which the Hon. the Minister for Industries has moved and which we are at present discussing is to remove the illness of everybody in this State.

Sir, while introducing and speaking on this Demand, the Hon. Minister said that highly attractive and beautiful pamphlets are being supplied to the Members. He also referred to the useful contents of those pamphlets. I really compliment him for placing such nice books as 'The geological activities in Madras State', 'Industrial Development in Madras State—A Review'. Though the second mentioned book is not so attractive for outward appearance, it gives very valuable, useful and helpful information. It gives us a complete review of the activities that are now being carried on in this State in the industrial sphere.

Sir, fortunately, I have acquired another beautiful book written by the American Ambassador, Mr. Chester Bowles. The title of the Book is 'The Makings of a Just Society'. It is a fine book on national growth and prosperity. It also refers to international growth with particular reference to our Indian Growth.

[Sri S. Nanjunda Row] [17th March 1965]

Mr. Chester Bowles has given five points which are required for those who think of Indian progress and Indian prosperity. These are those five points :—

“ (1) Adequate capital from both domestic and foreign sources.

(2) Enough goods and services to persuade people to contribute the personal effort that development requires.

(3) Adequate skills for management, administration, production and citizenship.

(4) A willingness and ability in over-crowded nations such as India and Pakistan to curb a rapid population increase.

(5) A unifying sense of national purpose with effective communication between the people and their leaders.”

Mr. Boyels that we cannot view just one aspect and we cannot think of solving our problems just independently. He says that every problem is interlinked and we cannot solve any particular problem without combining it with many other aspects. He says that this is the fundamental factor. Speaking about prosperity in Asia, he cites the example of Japan. He says—

“ Japan's phenomenal post-war growth would have been impossible, in my opinion, if it were not for the fact that over 98 per cent of her people can read and write. In most developing countries the figure is still under 30 per cent.”

So, Mr. Bowles feels that education is the fundamental aspect. He is of the view that because 98 per cent of the population are literates and educated in Japan, post-war growth has been quite possible. He still feels that in some of the developing countries, this percentage is just 30 or even less. I am referring to this aspect only to stress that if we think of industrial progress, we cannot tackle the problem just independently. It is inter-connected with so many other special problems which are also to be tackled and solved. In this beautiful Review, the Hon. Minister has given so many details about the industrial development taking place in this State. We find that many things have been mentioned in this book. It contains Introduction, Central Sector Projects, State Sector Projects, Private Sector, Institutional Finance, Mines and Minerals, International Trade, Preparation for the Fourth Plan and Small-scale Industries. The other day the hon. Member Dr. Natarajan was expounding the theory of establishment of a socialistic State. I really feel proud that I was present in this House when he spoke on the subject. While speaking on Socialistic State, he referred to nationalisation as an out-dated concept and pointed out that nationalisation of industries alone will not be the panacea for all the ills and will not solve all our social and economic problems. I fully agree with him. If I am correct in understanding him, I feel that we cannot discriminate between private and public sectors. Reference was made about private and public sectors and the gulf between these two. If we are true Gandhites, I am sure there cannot be any discrimination between the private and public sectors. With rigid controls,

17th March 1965] [Sri S. Nanjunda Row]

income-tax, death and duties several regulations our private sector industries are allowed to function. They are also necessary for our economy; and I sincerely feel that there is no alternative to certain private sector industries. Take for example, some of the private sector industries like the Simpsons, the T.V.S. or the Spencers. Can there be any more efficient institutions than these? They are very well run industries. I should say that they are run as Trusts so to say. As a believer in Gandhian ideology, I feel that those industries are run on trusteeship lines. They are like model employers for others to copy. They give various benefits to the labourers and others working in their respective concerns. If only our nationalised undertakings could give the same benefits, that are given by those companies, to the workers and others employed in those nationalised undertakings, it will be really commendable. Both private sector and public sector industries are necessary for the economic growth and prosperity of the country. We must have belief in their co-existence, and strive towards the development of both so that there might be full industrial development in this State.

Having spoken about the general aspects, I would now like to come to brass-tacks and refer to some more important matters. Even in the beginning, I have told this House that I am a sick man and I am coming from a sick area. I am glad that the Hon. Minister for Industries is doing everything possible to achieve industrial progress in this State. He has done laudable work so far. He has taken a lot of initiative in the direction of industrial development of the State. We are all very grateful to him for what all he has done so far. I am afraid we are eating more than what we can digest. In his safe hands, I am sure the industries in this State will progress so much and we will not have any reason for any apprehension. Still, in the interests of my area, I wish to remind that the speed of the fleet is the speed of the last boat. I am of the view that Veda sandur is the last boat of the fleet. It is such a backward area. It requires a lot of development. Only when that area is developed by the starting of some suitable industries there the speed of the last boat, viz., Veda sandur could be stepped up. When once the speed of the last boat is stepped up, automatically the speed of the fleet, viz., the industrial development of the State as a whole, will be stepped up. I request the Hon. Minister to bestow some thought on this question and see that some industries are started in the Veda sandur area.

In the beautiful book, 'Geological activities of Madras State', very good data are available, about the mineral wealth of Veda sandur area, such as bauxite, limestone, mica etc., Such minerals can be made use of for the starting of a number of small industries locally. In this connection, I wish to remind the House about the Industrial Seminars organised in Madurai, Ramanathapuram and other districts. I think the Hon. Minister and also the Hon. Chief Minister attended some of these Seminars. They have passed some

[Sri S. Nanjunda Row] [17th March 1965]

resolutions and sent them to the Government. I request the Hon. Minister for Industries to give some thought and consideration to those resolutions and take steps for implementing them.

10-30 a.m. At the same time, I wish to point out that if our rural industrial policy is to be effectively implemented, we must implement it on the lines suggested by Mr. Chester Bowles in his book 'The Makings of a Just Society'. He says that we have—

- “ (1) to improve local skills and to introduce new skills;
- (2) to diversify the occupational pattern and help in reducing unemployment and underemployment;
- (3) to meet the requirements of the consumers in regard to building materials to provide better housing facilities;
- (4) to provide servicing and repair facilities for agricultural machinery and implements used in the Panchayat blocks;
- (5) to process agricultural produce to ensure better cash returns to the producers; and
- (6) to provide a growing source of income to the Panchayat Samities without straining the taxable capacity of the people: ”

On the same lines, the Hon. Minister has also mentioned, in his review, the rural works, centres, and the places where hand-made paper units and hand printing units have been started. Likewise, I wish to emphasise that each panchayat union should have a small industrial estate where all sorts of village industries should be started. Of course, the Khadi and Village Industries Commission is doing that noble job but even the Industries department should bestow some attention on this aspect of the matter. But I am very sorry to state that the Industries Department are adopting a step-motherly attitude so far as village development is concerned. So, I request the Government to see that there is no such step-motherly treatment as that is not good in the interest of the country. If a small industrial estate is started in each panchayat union, very good industries could be started and that will give full employment to the villagers.

Then I will refer to one or two matters and close my speech. Last year also I referred to that matter. Even Russia, a fully developed country, is thinking of starting more and more consumer goods manufacturing centres and without consumer goods, the Russian life will not improve. So, here also we are trying to start many consumer goods industries. We have so much electricity in our State but is electricity being utilised by the people? what are the uses to which electricity could be put, so far as the village folk are concerned? There is so much of scarcity of fuel including firewood. Firewood is scarce but can a villager use electricity for his domestic purposes. Electrical goods used for cooking purposes, are not within the reach of the poor man. Even though the electricity rate is 29 Paise per unit, the electric equipment used for cooking is costly and it will touch the purse of the poor person who uses it and naturally he will have to go in search of fuel like firewood which is scarce in the country. So the Electricity Department

17th March 1965] [Sri S. Nanjunda Row]

should start the manufacture of consumer goods for the use of the poor people. In this connection, I wish to point out that in the village parts the electric motor which is used for pumping water and other agricultural purposes sometimes goes out of order and the villager is put to a lot of difficulty. He has no other source than to go to the town and be at the mercy of the people who alone know the speciality of these things. Thus the villagers are being exploited. I think in the Industrial Seminar held at Madurai representations in that regard were made to the Hon. Minister and he agreed that in each panchayat union, there should be at least two or three people trained in repairing and rewinding of electric motors. Such training should be imparted to our young men and I request the Government to implement such a training programme and thus make the people use electricity on a large scale in the villages.

Then, with regard to food production, I wish to say one thing and close my speech. Now there is a trend to start more and more sugar mills and consequently large areas of paddy fields have been converted into sugar-growing areas. So much so there is acute food scarcity now. Are we going to encourage this policy of converting paddy fields into sugar-growing areas and solve the food problem? Of course, there may be madness among certain sections of the people for white sugar. But, I on behalf of the palmyrah sugar producers, wish to point out that all the palmyrah trees that are available in the country are not being utilised. I am told that the Khadi and Village Industries Board is exploiting only 10 to 15 per cent of the palmyrah trees and the remaining 85 per cent is being neglected. 85 per cent means not a thousand or a lakh trees but millions of trees. We have forgotten and neglected these millions of palmyrah trees and we have not exploited them. We must exploit them instead of starting more cane-sugar mills. Only in that way we can solve our food problem. Along with the growth of industries, we must also increase food production. Once again, I wish to state that the Industries Department should bestow attention on the industries which deserve encouragement and also conduct researches in that regard. Thank you, Sir.

*திரு. நா. ப. செங்கோட்டுவேலு : கனம் தலைவர் அவர்களே, தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் தொழில் மான்யத்தின் மீது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த அங்கத்தினர் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையையொட்டி சில கருத்துக்கள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்றைக்கு நம் மாநிலம் தொழில் துறையில் பின்னங்கியிருக்கிறது என்று நாங்கள் பல காலமாக எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதுவும் இந்த மாநிலத்தில் குறிப்பாக சேலம் மாவட்டத்தில் பெரிய தொழிற்சாலைகள் எதுவுமே கிடையாது என்பதையும் அங்கே இரும்புத் தொழிற்சாலையை அவசியம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் நாங்கள் பல காலமாகக் கூறிவந்தும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கூட இரும்புத் தொழிற்சாலை ஏற்படுமா ஏற்படாதா என்ற அளவில் இன்றைய நிலை இருக்கிறது. எனவே சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் இருக்கிற அந்த ஒரே தொழிற்சாலைகளை அங்கு உடனடியாக ஏற்படுத்துவதற்கு நம் அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்த வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதோடு சேலம் மாவட்டத்தில் சாதாரணமாகச் சிறிய தொழில்கள்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. அதுவும் குறிப்பாக சாதாரணமாக பனை

[திரு. நா. ப. செங்கோட்டுவேலு] [17th March 1965]

ஜில்லையினால் செய்யும் சாமான்களுக்கும் சட்டி போன்று குயவர்கள் செய்யும் தொழில்களுக்கும் ஊக்கம் அளிப்பது வருகிறார்களே தவிர நல்ல தொழில்களுக்கு அங்கு ஆக்கம் அளிப்பது கிடையாது. சேலம் மாவட்டத்தில் இருக்கும் தொழிற்சாலைகளில் முக்கியமாக ஜவ்வரிசி தொழிற்சாலை இருந்து வருகிறது. அந்தத் தொழிற்சாலை பற்றி அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு அடிக்கடி கொண்டு வந்தும் அதுபற்றி தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்காத காரணத்தினால் இன்று ஜவ்வரிசி தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் மூடக் கூடிய அளவில் இருந்து வருகிறது. திடீர் திடீரென்று ஜவ்வரிசிக்கு விலை இல்லாமல் போகிற காரணத்தினால் அங்குள்ள விவசாயிகள் பெரிதும் அவஸ்தைக்குள்ளாகிறார்கள். இன்று சேலம் மாவட்டத்தில் கிட்டத்தட்ட 500 ஜவ்வரிசி தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் 25,000 பேர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட அந்தத் தொழிலின் முதலீடு சமார் 10 கோடி ரூபாயாகும். இன்று மரவள்ளிக் கிழங்கிலிருந்து ஸ்டார்ச் (மாவு) செய்கிறார்கள். அந்த மாவுக்கு இப்போது கொஞ்சம் கிராக்கி இருந்து வருகிறது. இருந்தாலும் மத்திய அரசாங்கம் பி.எல். 480 திட்டத்தின் கீழ் டெக்ஸ்டைல்ஸ் உபயோகத்திற்காக மாவிற்காக அமெரிக்காவிலிருந்து மக்காச் சோளம் வாங்குகிறார்கள். அந்த மக்காச் சோளத்திற்குப் பதிலாக சேலம் மாவட்டத்தில் செய்யும் ஸ்டார்ச்சை உபயோகித்தால் கிட்டத்தட்ட நமக்கு பத்து கோடி ரூபாய் அன்னியச் செலாவணி மிச்சமாகிறது என்று டெக்ஸ்டைல் கமிஷனருக்கு எடுத்துச் சொல்லியும் எக்ரிமென்ட் ஒப்பந்தமாகி விட்டது, ஆகவே அதை மாற்று வதற்கில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நமக்கு உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்கிற நேரத்தில் இந்த மக்காச் சோளத்தை இறக்குமதி செய்வதற்குப் பதிலாக உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்தால் இங்கு உற்பத்தியாகும் ஜவ்வரிசிக்கும் விலை கிடைக்கும், அதே சமயத்தில் நமக்கு உணவு தானியமும் பத்து கோடி ரூபாய் அளவிற்கு வாங்கும் சூழ்நிலையும் ஏற்படும். எனவே சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் இதில் எடுபட்டிருக்கின்ற விவசாயிகளுக்கு ஆதரவு அளிக்கின்ற முறையில் நமது அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தினிடத்தில் சொல்லி மக்காச் சோளத்தை வரவழைக்கின்ற முறையை நிறுத்தி, அதற்குப் பதிலாக இந்த ஜவ்வரிசையையும் ஸ்டார்ச்சையும் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம் என்றும், நாம் வரவழைக்கின்ற 10 கோடி ரூபாய்க்கு வேறு விதமான இயந்திரங்கள் போன்றவற்றை இறக்குமதி செய்யலாம் என்றும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதன் மூலமாக இங்கு இருக்கின்ற பொருட்களுக்கும் நல்ல கிராக்கி ஏற்படக்கூடும். எனவே இந்த விஷயத்தில் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தக்க கவனம் செலுத்தி டெக்ஸ்டைல் உபயோகத்திற்கு இந்த ஜவ்வரிசி மாவை உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கொல்லி மலையில் பல கனிப் பொருட்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப் படுகிறது. பாக்ஸைட் என்ற பொருள் ஏராளமாக இருப்பதாக—பம்பாயிலிருந்து தனிப்பட்டவர்கள் வந்து ஆராய்ச்சி செய்ததாகத் தெரிகிறது. அப்படியிருக்கின்ற நேரத்தில் அரசாங்கம் இந்தக் கனிப் பொருட்களை உபயோகித்து ஏராளமான தொழில்களை ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் கூட இதை நல்ல முறையில் பயன்படுத்தாமல் இருப்பது நம்முடைய நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

சேலம் மாவட்டத்தில் கொல்லி மலையில் ஏராளமான மூங்கில் காடுகள் இருக்கின்றன. மேலும் மூங்கில் காடுகளை வளர்ப்பதற்கும் வசதியிருக்கிறது. இதன் மூலமாக ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துவதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. மேலும் கொல்லி மலையில் ஏராளமான பழங்கள் கிடைக்கின்றன. இவைகளைப் பதப்படுத்துவதற்கு ஒரு தொழிற்சாலையை அமைக்கலாம். இவ்விதம் பல துறைகளிலும் சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் தொழில்களை விஸ்தரிப்பதற்கு வழி இருந்தும் அவற்றை யெல்லாம் அரசாங்கம் கவனியாமல் இருந்து வருகிறது. அவற்றையெல்லாம் அரசாங்கம் நல்லமுறையில் கவனித்துத் தொழில்களை வளர்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கொல்லிமலையில்

17th March 1965] [திரு. நா. ப. செங்கோட்டுவேலு]

இரும்பு, தங்கம் போன்ற கனிப் பொருட்களும் கிடைப்பதாகச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். இதைத் தங்கம் நல்ல முறையில் ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு தங்கம் அங்கே கிடைப்பதற்கான சூழ்நிலை இருப்பதாக யாரோ ஆராய்ச்சி செய்து சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அவ்வாறு தங்கம் கிடைக்கிறதா இல்லையா என்று அரசாங்கம் ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்தாவது ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தால், சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும். ஆகவே இதில் அரசாங்கம் தக்க கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. க. ர. முனிரத்தினம் : மதிப்பிற்குரிய மாமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தொழில்துறை மான்யத்தின் மீது கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம்முடைய தொழில் வளர்ச்சி பொதுவாக அபிவிருத்தி அடைந்திருந்த போதிலும் தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலேயே, சென்ற இரண்டு, மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் பயனாக பலன் அடைந்திருக்கிறது, அதோடு அந்த இடங்களிலேயே மேலும் மேலும் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடங்களிலேயே தொழில்கள் விஸ்தரிக்கப்பட்டு பயன் அடைந்து வருகிறது. பிற்பட்ட பகுதிகள் பயன் அடையாத நிலைமையில் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் இப்பேர்ப்பட்ட பின்தங்கிய இடங்களில் தொழில்களை அமைப்பது பற்றிக் கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய அறிக்கையில் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. என்னுடைய தொகுதியான ஆற்காட்டைப் பொருத்தவரையில் எந்தத் தொழிலிலும் பின்தங்கிய நிலைமையில் தான் இருந்து வருகிறது. தொழில் வளர்ச்சி எந்தெந்த பகுதிகளில் இருக்கின்றதோ அந்தப் பகுதிகளில் உள்ளவர்கள் தான் நல்லமாக வாழ முடியும். ஆனால் அமைச்சர் அவர்கள் என்ன காரணத்தினாலோ பின்தங்கிய இடங்களை எல்லாம் கண்ணால் கூடப் பார்க்காமல் பாரபட்சமான நிலையில் அறிக்கையில் ஒன்றுமே சொல்லாமல் விட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றி ஆற்காடு போன்ற இடங்களில் தொழிற்சாலைகளை அமைக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைப் பணியோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்ற இரண்டு மூன்று ஆண்டு காலமாக சட்டமன்றத்திற்கு வந்த தற்குப் பின்னால் ஆற்காடு பிரதேசத்தின் நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லி, அங்கு ஒரு தொழிற்சாலையோ அல்லது தொழிற்பேட்டையோ அமைக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தும் கூட, அமைச்சர் அவர்கள் கேளாக் காதினராக இருந்து வருவது மிகவும் வருந்தத் தக்கது. இந்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது ஆற்காட்டில் ஒரு சர்க்கரை மில்லை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சர்க்கரை மில் ஆரம்பித்தால், அந்தப் பகுதியில் இருக்கும் விவசாயிகளுக்கும், படிக்காத ஏழை மக்களுக்கும் மிகவும் உதவியாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

***திரு. து. ப. அழகமுத்து :** தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யத்தின் மீது பேசுவதற்கு முன்னால் கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு தங்கம் மூலமாக ஒரு வேண்டுகோள் விடலாம் என்று நினைக்கிறேன். நேற்றைய தினம் நடந்த மான்யத்திற்கும், இன்றையதினம் நடக்கின்ற மான்யத்திற்கும் கனம் அங்கத்தினர்களுக்குக் குறிப்புக்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் ஆங்கிலத்தில் தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, அதில் கைத்தறி மான்யம் பற்றிய குறிப்பு மட்டும் தமிழில் இருக்கிறது—வேறு எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் தான் அச்சடித்துக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதை பெரும்பாலான அங்கத்தினர்கள் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே கொடுக்கப்படுகின்ற எல்லாக் குறிப்புக்களையும் தமிழில் அச்சடித்துக் கொடுப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை இனிமேலாவது செய்ய வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. து. ப. அழகமுத்து] [17th March 1965]

மேலும் இந்தக் குறிப்புக்கள் எல்லாம் கொடுக்கப்படுகின்ற நேரம் முந்தினதான் இரவு 9 மணி. இவ்விதம் கொடுக்கப்படுகிற குறிப்புக்களை இரவு 9 மணிக்கு மேல் அதாவது 80 பக்கம் கொண்ட குறிப்புக்களை எல்லாம் படித்துவிட்டு காலையில் இங்கு அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்வது என்பது கஷ்டமான காரியம். ஆகவே இவ்விதம் கொடுக்கப்படுகின்ற குறிப்புக்களைக் கொஞ்சம் முன்னதாகவே கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மான்யக் கோரிக்கையில் என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு முன்னால் நான் சொல்ல விரும்புவது. நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பெரிய வழக்கறிஞர். அவர்கள் எதிர் தரப்பிலிருந்து என்னென்ன வாதங்களைச் சொல்வார்கள் என்பதை அறிந்து அதற்குத் தகுந்த பதில்களை எல்லாம் தயாரித்துச் சொல்லிவிடுவது வழக்கம்.

MR. SPEAKER : Lawyers are not to be trusted ?

* திரு. து. ப. அழகமுத்து : நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. இது அவர்களுடைய வழக்கம் என்று சொல்லுகிறேன். சென்ற ஆண்டு இதே மான்யத்தின் மீது விளக்கவுரை கொடுத்தபோது, நம்முடைய மாநிலத்தில் எந்த அளவுக்குத் தொழில் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது, நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்து எவ்வளவு பெற்றிருக்கிறோம் என்கிற குறிப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் தொழில்களை எல்லாம் எந்த அளவுக்குப் பரவலாக அமைத்திருக்கிறோம் என்பதைப்பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மேலும் பரவலாகத் தொழில் அமைவதற்கு உபயோகமாக இருந்தது லேசன்ஸ் முறை தான். லேசன்ஸ் முறை இல்லை யென்றால் இன்னின்ன இடத்தில் இன்னின்ன தொழிலை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று சொல்ல முடியாமல் போகும் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் இல்லாமலேயே உள்நாட்டுப் பொருட்கள் மூலம் தொழில் நடத்துகின்றவர்களுக்கு லேசன்ஸ் முறை இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்திக் கொண்டு வருகிறோம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த முயற்சி எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. அதற்கு விளக்கம் கொடுத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். கனம் உறுப்பினர் டாக்டர் திரு. நடராஜன் அவர்கள் சென்ற ஆண்டு சில கேள்விகளை எழுப்பினார்கள். நமது மாநிலத்தின் தொழில்துறையில் மொத்த வருமானம் என்ன, அகில இந்தியாவின் வருமானம் என்ன? அதில் நம்முடைய வருமானம் எவ்வளவு என்கின்ற விவரங்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நடராஜன் அவர்கள் கேட்டார்கள். அதே போன்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்தில் வடக்கே தொழில் வளருகிறது என்று கூறினார். அதற்கு அமைச்சர் பதில் சொல்லுகின்ற நேரத்தில், வடக்கில் எல்லா மாநிலங்களையும் சேர்த்துச் சொல்வது சரியல்ல, ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நலமாக இருக்கும் என்றும் சொன்னார்கள். அப்படிக் குறிப்பிட்டவர்கள், இந்த அறிக்கையில் அதற்கான விளக்கங்களை எல்லாம் கொடுத்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் எப்படித் தொழில் வளர்ச்சி இருக்கிறது, தமிழ் நாட்டிலுள்ள தொழில் வளர்ச்சி எப்படியிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லியிருந்தால், இதை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு அங்கத்தினர்களுக்கு வசதியாக இருக்கும். அவ்விதமான விவரங்கள் இதில் கொடுக்கப்படாததினால் அங்கத்தினர்கள் இதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியாது.

இந்த அறிக்கையில் நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் சுமார் 89 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு ஏற்றுமதியாவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்றுமதி 89 கோடி ரூபாய் ஆகவும், இறக்குமதி 120 கோடி ரூபாய் ஆகவும் இருக்கிறது. ஏன் இந்த அளவுக்கு வித்தியாசம் என்று பார்க்கின்ற போது, தொழில்கள் வளரக் கூடிய நிலையில் தான் நாம் இருக்கிறோம் என்று கூறலாம். இந்த ஏற்றுமதி செய்யக் கூடிய பொருள்

17th March 1965] [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

களில் பெரும்பாலானது மூலப் பொருள்களாக இருக்கின்றன. ஏற்றுமதி செய்யக் கூடிய பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களாக இருந்தால் நலமாக இருக்கும் என்று சென்ற தடவையே கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிற பொருள்களில் மிக அதிகமான தொகையாக இருப்பது தோல் மூலமாகக் கிடைப்பதாகத் தெரிகிறது. தோலைக் கொண்டு பொருள்களை இந்த நாட்டிலேயே உற்பத்தி செய்து உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களை வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்புவது பயன் தரத் தக்கதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழில் வளர்ச்சி என்பது பொதுவாக நாட்டினுடைய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கும் நாட்டினுடைய வருமானத்தை அதிகப் படுத்துவதற்கும் செய்கிற காரியம் ஆகும். அந்த முறையில் பார்த்தால் நம் அரசாங்கம் மூன்றாவது திட்டத்தில் வேலை வாய்ப்பை அதிகப்படுத்த தொழில் வளர்ச்சி மூலமாக என்ன செய்திருக்கிறது என்ற கணக்கை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுக்கவில்லை. நம் லட்சிய அளவு என்ன, நாம் ஆரம்பித்திருக்கிற தொழில்கள் மூலமாக எந்த அளவுக்கு வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்ற கணக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்தக் கணக்கையும் அடுத்த முறை கொடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்து எங்கள் மாவட்டத்தைப் பற்றி ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களை மட்டும் கூறி முடித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

எங்கள் மாவட்டத்தில் சித்தொளி, பேரொளி, கள்ளக்குடி, புள்ளம் பரடி போன்ற இடங்களில் லீம்ஸ்டோன் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. லீம்ஸ்டோன்கள் மதுக்கரைக்கு வெட்டி அனுப்பப்படுகிறது. அங்கு இருக்கிற பல்லியா சிமெண்ட் ஃபாக்டரியை விஸ்தரிக்கச் சர்க்கார் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அதைச் செய்யவில்லை. அங்கேயிருந்து ஜிப்சம் மதுக்கரைக்குப் போகிறது. நான் வேண்டாமென்று சொல்ல வில்லை, ஆனால் அங்கு இருக்கின்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்காமல் போகிறது. அதில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

மிக அதிகமாக இந்தச் சபையிலே பேசப்படுகிற சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை பற்றி கனம் அமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையில் கூறும் போது எல்லாக் காரியங்களும் முடிந்து விட்டன, ஃபார்ன் எக்ஸ்சேஞ்சுக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அது கிடைத்தவுடன் மேற்கொண்டு காரியங்கள் நடத்தப்படும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இந்தத் தொழிற்சாலையை மத்திய சர்க்கார் நடத்துவார்களா அல்லது மாநில சர்க்கார் நடத்தப் போகிறார்களா என்று அறிவிக்க வேண்டுமென்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

விசைத் தறிகளை இந்த நாட்டிலே அதிகப்படுத்துவதன் மூலமாகக் கைத்தறி பாதிக்கப்படாதா என்று நேற்று ஒரு கேள்வி கேட்டபோது, இது கொள்கை சம்பந்தமான விஷயம், இதற்கு நான் விவாதத்தில் பதில் சொல்லலாம் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இது கொள்கை சம்பந்தமான விஷயம் என்றால் சர்க்கார் என்ன கொள்கை கொண்டிருக்கிறது, விசைத் தறியை அதிகமாக ஏற்படுத்துவதாக இருந்தால் கைத்தறித் தொழில் பாதிக்கப்படும். ஏற்கெனவே இந்தத் தொழிலில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது. இதனால் மேற்கொண்டு வேலை வில்லாத திண்டாட்டத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு நாம் காரணஸ்தர்களாக இருப்போம். ஆகவே மாறுதல் செய்வதாக இருந்தால் என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். கைத் தறி தொழிலாளர்களுக்குப் போதுமான உயர்ந்த ரக நூல் கிடைக்க வில்லை. ஜிகை சூரத்திலிருந்து வரவேண்டியிருக்கிறது. தங்கக் கட்டுப் பாடு வந்ததிலிருந்து இங்கேயே ஜிகை உற்பத்தித் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதையும் கவனிக்க வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[17th March 1965]

* திரு. ஆர். அப்துல் கலீல் : கனம் சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே நமது மாநிலத்தில் தொழில் அபிவிருத்தி மிக அதிகமாக ஏற்பட்டு வருவதாகவும், பல புதிய கனி வளங்களைக் கண்டுபிடிப்பதாகவும், மேலும் புதிய தொழில்களை ஏற்படுத்துவதாகவும் கூறப்பட்டு வருகிறது. நமது மாநிலத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தினால் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாட்டின் பொருளாதாரத் துறையில் நல்ல முன்னேற்றம் காணவும் நம் மாநில சர்க்கார் திட்டமிட்டுச் செயல்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் இதற்கென நமது மாநில சர்க்கார் அதிக அளவில் மூல தனங்கள் ஒதுக்கி அந்த முறையில் செயல்படுகிறார்கள். நமது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மாநிலத்தின் முன்னேற்றத்தில் தீவிர அக்கறை செலுத்தி பணியாற்றி வருவது குறித்து உண்மையிலேயே நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஆயினும் கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்குக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்று உள்ள தொழிலாளர்கள் நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும்போது தமிழ் நாட்டில் திருப்தி ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பல நல்ல திட்டங்களிலும் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் அளவுக்கு மூலதனங்களைச் செலவழித்தும், பல்வேறு தொழில் வளங்களைப் பெருக்கியும், நம் மாநிலத்தில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறையாமல் மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாட்டிலே பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. அநேக தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தி அதிக அளவில் உற்பத்திச் செல்வங்களைப் பெருக்கியும், உற்பத்திப் பொருள்களின் விலைகள் குறையாமல் விலைகள் அதிகரித்திருப்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள அறிக்கை குறித்து நான் திருப்திகொள்ள முடியாதவனாக இருக்கிறேன். பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழித்தும் தொழில் துறை பெரிய அளவு முன்னேற்றம் அடைய முடியாத காரணம் என்ன என்று யோசித்துப் பார்த்தால் அந்தத் துறையில் ஈடுபடுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு உள்ளத்தில் உற்சாகம் இல்லாதது தான் காரணம் என்று தெரிகிறது. தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையில் தெம்பு இல்லாததால் தான் நாம் எதிர்பார்க்கும் பலன்கள் திட்டங்களால் கிடைப்பதில்லை என்று என்னைக் கூற முடியும். எனவே, பாடுபடும் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வசதிகள் செய்து தருமாறு கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்போது தான் நம் பொருளாதாரத் திட்டங்களினால் நாட்டில் நல்ல பலன்களை எதிர்பார்க்க முடியும். தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வீட்டு வசதியும், வைத்திய வசதியும், சுகாதார வசதியும் ஏற்படுத்தித் தர அரசினர் முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று நான் கூறிக்கொள்கிறேன்.

வட ஆற்காடில் அதிகமாகப் பீடி தான் உற்பத்தி ஆகிறது என்று கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் நேற்றைய தினம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை நான் அவருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். வட ஆற்காடில் என்னுடைய தொகுதியில் ராணிப்பேட்டையில் எந்த விதத் தொழிலும் இல்லை. எந்த விதமான தொழிலும் இல்லாத காரணத்தினால் அங்குள்ள ஏழை மக்கள் மிகவும் அவதிப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அரசாங்கம் ராணிப்பேட்டையில் ஏதாவது ஒரு தொழில் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலாவது கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று என்னுடைய தொகுதி மக்கள் சார்பில் நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமை பட்டிருக்கிறேன். மேலும் பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வசதிகளைத் தேடித் தருமாறு பல முறை இந்த மன்றத்தில் நான் கேட்டிருக்கிறேன். முக்கியமாக, பீடித் தொழிலாளர்களுக்குப் பீடி முதலாளிகளிடமிருந்து எந்த வித வசதியும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல விதத்தில் வீட்டு வசதி, சுகாதார வசதி எல்லாம் நல்ல முறையில் செய்து தருமாறு கேட்டுக் கொண்டு ராணிப்பேட்டை தொகுதியில் ஏதாவது ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று நான் கூறிக்கொண்டு முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

17th March 1965]

* டாக்டர் பா. நராயன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரிக்கின்ற முறையிலே ஒரு சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சி நண்பர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார்கள் இந்த ஆண்டு அறிக்கை தமிழில் வெளிவராததினால், பல விஷயங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று சொன்னார்கள். புரிந்து கொள்ள முடியாதது மட்டுமல்ல, புரிந்துகொண்டவர்களும் அதைத் தமிழில் தெளிவாகச் சொல்லுவதற்கு முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். ஏனென்றால், அறிக்கை தமிழில் வெளிவந்திருந்தால், பல ஆங்கில பதங்களுக்குத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு அதில் இருக்கும், அந்தத் தமிழ் பதங்களையே நாமும் கையாள முடியும்.

நான் சென்ற ஆண்டு இந்த மான்ய விவாதத்தின் போது பேசியதன் பயனாக, தொழில் துறையிலிருந்து நமது மாநிலத்தில் எவ்வளவு வருமானம் வருகிறது, அது என்ன நிலையில் ஆண்டு ஆண்டு இருக்கிறது, வளர்ந்து வருகிறதா என்பதைப் பற்றிய குறிப்புகளை யெல்லாம் இந்த அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டுருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சி. இந்தச் சட்ட சபையில் பேசுகின்ற பேச்சுக்களெல்லாம் விண்போகவில்லை என்பதை அறிந்து, அதற்காக கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களை மிகவும் பாராட்டுகிறேன். இப்படியாக வந்த புள்ளி விவரங்களால் நமக்கு ஒன்று தெரிகிறது. இந்த ஆண்டு நமது தொழில் வளர்ச்சிக்கும், இன்று அகில இந்தியத் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் வேற்றுமை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நமது தொழில் வளர்ச்சி கிட்டத்தட்ட 5 சதம் தான் இருக்கிறது. துல்லியமாகச் சொன்னால், 4-8, 4-9 என்று—அப்படித்தான் இருக்கிறது. அகில இந்தியத் தொழில் வளர்ச்சி 9 சதம் ஆகும். இந்த ஆண்டு ஏதோ 8 சதம் என்று சொல்லுகிறார்கள். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 5 சதம் வளர்ச்சி இருப்பதை 11 சதமாகக் வேண்டும், 275 கோடி ரூபாய் முதலீட்டை 500 கோடி ரூபாய் ஆக்க வேண்டும் என்று இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அகில இந்திய வளர்ச்சியானது 8, 9 சதம் இருக்கும்பொழுது, நமது வளர்ச்சி 5 சதம் தான். அதைப்பற்றிய புள்ளி விவரங்களில் ஏதாவது தவறு இருக்கிறதா என்பதைப்பற்றி விளக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை.)

அப்படி 5 சதம் தான் நம் வளர்ச்சி இருக்குமானால், அது சற்றுக் கவலைக்கு இடமானதுதான். மத்திய அரசு நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய எகனமிக் ஸர்வே அறிக்கையின்படி விவாசாயத் துறையிலே நம்முடைய வளர்ச்சியானது 4 சதத்திற்கு மேல் 5 சதத்திற்குள் இருக்கிறது. இது நம்முடைய மாநிலத்திலும், புஞ்சாபிலும் என்று சொல்லுகிறார்கள். தொழில் துறையிலும் 5 சத வளர்ச்சி இருந்தால், அது அவ்வளவு பெருமைப்படுவதற்கில்லை. ஆனால், எவ்வளவோ வளர்ச்சி இருப்பதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, இதில் இருக்கிற முரண்பாடு என்ன என்பதை நான் தெரிய விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இந்த அறிக்கையில் சிறப்பாக “உலக வாணிபம்” என்பதைப்பற்றி ஒரு தனிப் பகுதி அமைத்திருக்கிறார்கள். இது நமது ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பற்றிய விவரங்களெல்லாம் நன்றாக விளக்கமாகத் தெரிந்துகொள்கிற வகையில் அமைந்திருக்கிறது. இன்று நம்முடைய ஏற்றுமதியைப் பொறுத்த வரையில், “ட்ரெடிஷனல் எக்ஸ்போர்ட்ஸ்” என்று சொல்லக்கூடிய மாமூலாக ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய சரக்குகள் தான் பெரும்பாலாக இருக்கின்றன. இப்பொழுது இதற்கென்று “எக்ஸ்போர்ட் ப்ரமோஷன் கவுன்ஸில்” ஒன்று தனியாக ஒரு நிறுவனம் அமைத்து, கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அதற்குத் தலைவராக இருப்பதாக இங்கு செய்தி வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. பத்திரிகையிலும் அறிக்கை வந்தது. நமது ஏற்றுமதியை இந்த ஆண்டில் அல்லது இந்தத் திட்டத்திற்குள் 80 கோடியிலிருந்து 100 கோடியாகப் பெருக்க வேண்டும், நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 175 கோடியாகப் பெருக்க வேண்டும் என்று அதில் வரையறை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், பழைய மாமூல் பொருள்களின் ஏற்றுமதியையே நாம் நம்பிக் கொண்டிருந்தால், இது

[டாக்டர் பா. நடராஜன்]

[17th March 1965]

நடக்கவே நடக்காது என்று இப்பொழுதே நான் உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது நம்முடைய தமிழ் மாநிலத்தில் இன்ஜினியரிங் தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், நாம் சிறப்பான உற்பத்தியைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நமக்குச் சில வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. தூத்துக்குடி துறைமுகம் நல்ல முறையில் விஸ்தரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. கிழக்கே “இகாபே” என்று சொல்லக்கூடிய தூரக் கிழக்கு தேசங்களுக்கும், மேற்கே “மிடில் ஈஸ்டு” என்று சொல்லக்கூடிய அரபு தேசங்களுக்கும் நடுவிலே, கேந்திரமாக நாம் அமைந்திருந்தால், நம் முடைய கப்பல் போக்குவரத்து வசதியை விஸ்தரித்தோமானால், வெளி நாட்டு வாணிபத்தில் நல்ல பயனை அடைய முடியும். இந்த நாடுகள் வளர்கின்ற நாடுகள். இப்பொழுது அங்கெல்லாம் என்ஜினியரிங் பொருள்கள் ஏராளமாக தேவைப்படும் நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே, என்ஜினியரிங் தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில் தமிழகத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கு ஒரு நல்ல தனி வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகையினால் நம்முடைய சென்னை மாநிலத்திற்கென்று தனியாக ஒரு ஏற்றுமதிக் கொள்கையை நாம் வகுக்க வேண்டும். ஏற்றுமதி செய்வதற்காக என்றே தனியாக சில முக்கிய நவீனத் தொழில்களை இங்கே நிலைநாட்ட வேண்டும். அதற்கு மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து தனியாக ஒரு நிதி ஒதுக்கச் செய்ய வேண்டும். தொழில்களைத் தொடங்க வெளி நாடுகளிலிருந்தும் உதவி பெற்றுக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது ஆவடியில் அசோக் லேலண்டி தொழிற்சாலையில் டிரக்குகள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள் என்றால், நம்முடைய தேவைக்குப் போக, மின்சியது 5, 10 என்று இப்படித் தான் ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய நிலையிலே நமது தொழில் உற்பத்தி இருக்கிறது. அப்படியில்லாமல், உள் நாட்டில் விற்பனை செய்யாமல், ஏற்றுமதிக்குக் கென்றே சில தொழில்களைத் தொடங்குவதற்கு, இந்த மாநிலத்தில் நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது. தற்பொழுது அதற்குரிய வளர்ச்சித் தரத்தை அடைந்திருக்கிறது, தமிழக மாநிலம். நல்ல சூழ்நிலையும் இருக்கிறது. பல என்ஜினியரிங் தொழில்கள், மின்சாரத் தொழில்களை ஓட்டின பல தொழில்கள்—இவைகளை ஏற்படுத்தி, இங்கு, “டிரான்ஸ் பவர்மர், பம்ப் ஸ்டே” எலக்ட்ரோடு, சுவிச்சியர் போன்றவைகளை யெல்லாம் ஏராளமாகச் செய்து, தூர கிழக்கு மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு அனுப்புவதற்கு வேண்டிய வசதி இருக்கிறது. இதற்கு ஒரு தனித் திட்டம் வகுக்க வேண்டும். “எக்ஸ்போர்ட் ப்ரமோஷன் கவுன்சில்” இதை ஆலோசிக்க வேண்டும். இதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் இசைவையும் உதவியையும் பெறவேண்டும். வெளி நாடுகளிலிருந்தும் நாம் உதவியைப் பெறலாம். ஆகவே, இதைப்பற்றி சிந்திக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்றொன்று : “இன்ஸ்டிடியூஷனல் பிணன்ஸ்” அல்லது தொழிலுக்கான முதலைக் கடனாகக் கொடுக்கும் நிறுவனங்கள் பற்றி இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. “ஐ.எப்.ஸி.” மூலம் 12½ சதமும், “ஐ.ஸி.ஐ.ஸி.” மூலம் 10 சதமும், அகில இந்திய விகிதத்தில் நமது தொழில்களுக்குக் கடன் கிடைக்கிறது. ஆனால் எஸ்.ஐ.ஸி.-யைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் மொத்தம் 143 கோடி ரூபாய் கடன் கொடுத்திருக்க நமக்கு ரூ. 7-8 கோடி தான் கடன் கிடைத்திருக்கிறது. ஐந்து சதம் தான் இது. இது குறைவு என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இதற்குக் காரணம் என்னவென்று தெரியவில்லை. பொதுவாக நாம் “எஸ்.ஐ.ஸி.-யிடம் போகவில்லையா? அல்லது எஸ்.ஐ.ஸி. நமக்குச் சாதகமாக இல்லையா என்ற விஷயங்கள் நமக்குத் தெரியவில்லை. அல்லது, எஸ்.ஐ.ஸி.-யிடமிருந்து கடன் வாங்குவது தொழில் அதிபர்களுக்கு அவ்வளவு வாய்ப்பாக இல்லையா என்பன பற்றி விளக்கங்கள் வேண்டும்.

ஷெட்யூல்டு பாங்குகள் தொழில்களுக்குக் கொடுக்கிற கடனை ரூ. 181 கோடியாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது பாங்குகள் இம்மாதிரி தொழில் அபிவிருத்திக்காகக் கடன் கொடுக்க முன்வருவது பாராட்டத்தக்கது. தென் நாட்டில் உள்ள பாங்குகள் பல “கன்ஸர்வேடிவ்” என்று சொல்லக்கூடிய முறையில், தொழில்களுக்குக் கடன் கொடுக்க முன்வருவதில்லை. இது விஷயத்தில் பஞ்சாப் நாஷனல் பாங்கு தான்

17th March 1965] [டாக்டர் பா. நராயன்]

இன்று அதிகமாக முனைந்து நிற்கிறது. தொழிலுக்காகக் கடன் கொடுப்பதற்கு நம்முடைய தமிழ்நாட்டு பாங்குகள் இந்தத் துறையிலே முன்வருமானால், நன்றாக இருக்கும்.

நமது வெளி நாட்டு ஏற்றுமதியைப் பார்த்தால், தொகையில் அதிகரிக்கிறதே தவிர, வால்யூம் இவ்வளவு என்ற விவரம் இல்லை. உலகச் சந்தையில் இறக்குமதிப் பொருள்களுடைய விலை ஏறிக் கொண்டே போகிறது. ஏற்றுமதிப் பொருள்களின் விலை ஏறுவதில்லை. ஏறினாலும், இறக்குமதிப் பொருள்களின் விலை ஏறுகின்ற அளவுக்கு ஏற்றுமதிப் பொருள்களின் விலை ஏறுவதில்லை. அதுமட்டுமல்ல, சில சமயங்களில் குறைந்தும் விரிகிறது. எல்லாப் பின் தங்கிய நாடுகளுடைய ஒரு நிலையையாகும் இது. ஆகவே, “காட்” என்ற ஸ்தாபனம்கூட, இனிமேல் “டிரேட் அண்டு எய்டு”, அதாவது நிதி உதவியோடு வியாபாரச் சலுகைகளும் பின்தங்கிய நாடுகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அளவு அல்லது வால்யூம்மப் பொறுத்த வரையில், தொகை கூடியிருக்கிறதா, குறைந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால்தான், நம்முடைய ஏற்றுமதி எந்த அளவு சிறப்படைந்துள்ளது, எந்தத் திசையில் நாம் தனிச் சலுகைகள் கேட்கலாம், உயர்ந்த விலை கேட்கலாம் என்பது நமக்கு விளங்கும்.

இன்றைக்கு, சேலம் உருக்குத் தொழில் எல்லோருடைய மனதிலும் முனைப்பாக இருக்கும் விஷயம். அந்த உருக்குச்சாலை, வருமா, வராதா என்ற சந்தேகம் பலருக்கு. எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. கனம் முதல் அமைச்சர் சொல்லி விட்டார்கள், எப்படியும் கொண்டு வருவோம் என்று. அப்படி அவர்கள் உறுதி கொடுத்த பிறகு, வராதா என்று எனக்குக் கொஞ்சம்கூட சந்தேகம் இல்லை. கட்டாயம் வரப் போகிறது. ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறேன் என்றால், மத்திய சர்க்கார் அதைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், நாமே அதைக் கொண்டு வருவோம். பணத்தைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. பணம் பணம் என்று எப்பொழுதும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்க வேண்டாம். பணம் ஒரு பெரிய விஷயம் அல்ல. பண கோடி பணம் வந்து சேரும். எதிர்க் கட்சிகளும், ஆளும் கட்சியும் கொஞ்சம் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தால் போதும். பணம் வந்து விடும், சேலத்தில் எப்படியும் இரும்புச் சாலை தொடங்கிவிடலாம். சேர்ந்து உலைத்தால் போதும். வெளிநாட்டிலிருந்து உதவி பெறலாம். அதோடு கூட, மத்திய சர்க்காரிலிருந்தும் உதவி பெறலாம். நாம் வளர்ச்சி அடைவதை அவர்கள் ஒரு நாளும் தடுக்கப் போவதில்லை. நாம் உறுதியாக இருந்தால், கட்டாயம் அவர்களும் துணை புரிவார்கள். ஆகவே முதல் அமைச்சர் சொன்ன வார்த்தைகளில், அவர்களுடைய வாக்குறுதியில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. கட்டாயம் சேலம் உருக்காலை வந்தே தீரும். மத்திய சர்க்கார் தொடங்கினால் தொடங்கட்டும், இல்லையென்றால், நாமே தொடங்கி விடுவோம். அந்த உறுதி உள்ளத்தோடு அமைச்சரவை விரைவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது இண்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பொரேஷன் என்ற தொழில் வளர்ச்சி நிறுவனத்தை அமைத்து, செமண்ட், காஸ்டிக் போன்ற தொழில்களை நமது அரசாங்கமே தொடங்கப் போகிறார்கள். பெளண்ட்ரி இரும்பு நமக்கு மிக மிகத் தேவை. அதன் பற்றாக்குறையால், நமது தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பல இடையூறுகள் இருக்கின்றன. இந்த நிலையை அரசாங்கம் சீர் செய்யப் போகிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல், அக்ரோ இண்டஸ்ட்ரீஸ் கார்ப்பொரேஷன், ப்ளாண்டேஷன் இண்டஸ்ட்ரீஸ் கார்ப்பொரேஷன் ஆகியவை எல்லாம் தொடங்கப் போகிறார்கள். வெவ்வேறு துறைகளுக்கும் தனிப் பொதுத் தொழில் நிறுவனங்கள் இப்படித் தொடங்குவதால், அவை விரைந்து வளரத் துணையாக இருக்கும்.

எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல, இந்த அறிக்கை விலை எந்த எந்த வட்டாரத்தில் வேலை வாய்ப்புக்கள் எவ்வளவு கூடியிருக்கிறது என்பது குறிப்பிடவில்லை. சென்ற ஆண்டு அறிக்கையில் குறிப்பிட்டு இருந்தார்கள். அதை வைத்துக் கொண்டு நான் கன்யாகுமரி

[டாக்டர் பா. நரராஜன்] [17th March 1965]

மாவட்டத்தில் போதிய வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கவில்லை என்று சொன்னேன். அமைச்சர் கோபித்துக் கொண்டார்கள். அது எப்படி, ஒரு மாவட்டத்தை மட்டும் பார்க்க முடியுமா என்றும் கேட்டார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்தையும் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். நாங்க னெஸ்ஸாம் வெவ்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்து வந்திருக்கிற பிரதிநிதிகள். அங்குதான் வோட்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைத் திருப்தி செய்ய வேண்டியது எங்கள் கடமை. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரமும் உயர வேண்டியதெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லவே நாங்கள் இருக்கிறோம். சிறு சிறு தொழில்கள் ஏற்படுத்துவதில்கூட திரும்பவும் திரும்பவும் பட்டணங்களிலேயே அரசாங்கம் தொழில்களைத் தொடங்குகிறார்கள். உதாரணமாக, சசீந்தரத்தில் தேர் கட்டும் தொழில் மரபு இருக்கிறது. அதை அங்கு தொடங்குங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். ஆனால், கேட்காமல் தேர் கட்டுவதைக்கூட நாகர்கோயிலில் தொடங்கினார்கள். பாலிடெக்னிக்களை யெல்லாம் பட்டணங்களில் தொடங்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். கிராமங்களில் தொடங்கலாம். இன்றைக்கு என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பட்டணங்களிலேயே எல்லாத் தொழில்களும் தொடங்கப்படுவதால், கிராம மக்கள் கிராமங்களை விட்டு விட்டுப் பட்டணங்களை நோக்கி வந்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். நகரத்தை நோக்கிப் போவதே வாழ்வு வளர்ச்சி என்று கருதும் நிலைதான் இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் பட்டுண்டிலேகூட மத்திய நிதி அமைச்சர், தொழிற்சாலைகளைப் பட்டணங்களில் இருந்து கிராமங்களுக்கு மாற்றிக்கொண்டால், வரிச் சலுகை உண்டு, காபிடல் கெயின்ஸ் டாக்ஸ் இல்லை என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி கிராமப் புறங்களிலே தொழில்களைத் தொடங்க அரசாங்கம் முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளு கிறேன். குமரி மாவட்டத்தில் இன்னும் பல தொழில்களைத் தொடங்க தொழில் அமைச்சர் கவலை எடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அங்கு உள்ள மக்களுக்கு நல்ல வேலை நுட்பம் உண்டு. வாய்ப்புக் கொடுத்தால் தொழில்கள் வளர்ச்சி அடையும்.

கடைசியாக, “ப்ளான் ப்ரொவிஷன் அண்ட் எக்ஸ்பெண்டிச்சர்” என்பதை அறிக்கையில் 67-வது பக்கத்தில் பார்த்தேன். அதிலிருந்து செலவு அவ்வளவு துரிதமாக நடைபெறுவதாகத் தெரியவில்லை. சிறு தொழில் களில் 800 லட்சத்திற்கு 363 லட்சம்தான் செலவாகியிருக்கிறது. இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் சம்பந்தப்பட்டவரை திருப்தி. ஆனால், ஹாண்டி கிராமப்விலில், 60 லட்சத்திற்கு 14 லட்சம்தான் செலவாகியிருக்கிறது. லெனிகல்சர் என்ற தலைப்பில் 13 லட்சத்திற்கு, 7 லட்சமும், காயரில் 15 லட்சத்திற்கு 3 லட்சமும் ஆகியிருக்கிறது. “நூல் ஓர்க் செண்டர்ஸ்” என்ற தலைப்பில் மிக மிகக் குறைவாகவே ஆகியிருக்கிறது. ஆகவே, இவற்றில் அதிகமாகச் செலவு செய்ய ஏற்பாடுகளை கனம் அமைச்சர் செய்வார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

பொதுவாக, இப்பொழுது தொழில் மந்தமாக இருக்கிறது. முதலாளிகள் தொழில் தொடங்க வருவது இல்லை. நாட்டிலே பலவித மான வரிப் பளுவினால் அவர்கள் தயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும், இந்த அறிக்கையைப் பார்த்தால், நமது மாநிலத்தில் தொழில்க னெஸ்ஸாம் நன்றாகத் தொடங்கி, முன் னேறிக் கொண்டு வருகிறது போல்தான் தெரிகிறது. அரசாங்கம் கொடுக்கும் பலவிதமான சலுகைகளை ஆதரவாகக் கொண்டு இன்றைக்கு நம் மாநிலத்தில் தொழில் அதிபர்கள் முன்வருகிறார்கள் என்றே கருத வேண்டும். இது திருப்தியான நிலைதான். ஆகவே, கனம் தொழில் அமைச்சரைப் பாராட்டிக் கொண்டு, தொழில் இலாகாவின் திறமையையும் மெச்சிக்கொண்டு இந்த மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரிக்கின்றேன்.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : மிஸ்டர் டெபுடி ஸ்பீக்கர், சார், இந்த தேசத்தில், நமது ராஜ்யத்தில் தொழில் வளம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். நண்பர் அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவராக இருந்தவர். எங்கெல்லாம் தொழிலாளிகள் இருந்தார்களோ, அங்கெல்லாம் அவர்களும் இருந்தார்

17th March 1965] [திரு. கே. டி. கோசல்ராம்]

கள். இன்றைக்கு அவர்கள் இவ்வளவு பெரிய தொழில் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்த முடியும் என்றால், அது எதைக் காட்டுகிறது. சென்னை ராஜ்யம் முன்னணியில் இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு வழி வகுக்கும் அளவில் அவர்கள் பணியாற்றி இருக்கிறார்கள் என்றால், மனிதனுக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் யாரும் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்பதைத் தான் காட்டுகிறது. முதலாளிகள் பணம் போட்டால்தான் தொழில்கள் வரும் என்ற எண்ணம் இருந்து வந்தது. ஆனால், அது தவறான தியரி, பணம் இல்லாவிட்டாலும், தொழில்கள் வர முடியும் என்று கர்ட்டி, அந்த தியரி தவறானது என்பதை விளக்கியிருக்கிறார்கள் நண்பர் வெங்கட்டராமன். மேலும், நண்பர் வெங்கட்டராமன் திறமையினால், டாக்டர் நடராஜன் சொன்ன மாதிரி, இந்த ராஜ்யத்திலே, தொழில் அதிபர்கள் பணக் கஷ்டம் இல்லாமல், தொழில்களை அமைக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் நண்பர் திரு. வெங்கட்டராமன் முன் நின்று செய்திருக்கிறார்கள். அதுவும் மத்திய சர்க்காரிலே ஒரு திரிஜிண்ட், கடுமையான, டெவலப்மெண்ட் விங் என்று சொல்கிறார்களே, அந்த துறை இருக்கும்போதே இப்படி வளர்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறார்கள். அதை டெவலப்மெண்ட் விங் என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, பிளாக்கிங் விங் என்னாம். இண்டஸ்ட்ரீஸ் வராமல் தடுக்க திறமையாக வேலை செய்யும் விங் என்று சொல்லலாம். அப்படி இருந்தும் கனம் வெங்கட்டராமன் திறமையால், ஒரு இண்டஸ்ட்ரீசுக்கு என்று அபிவிருத்தி கொடுத்தால், அது தன்னுடைய இண்டஸ்ட்ரீஸ் போல் நினைத்து, தானாகவே டெல்லிக்குச் சென்று ஆகவேண்டியதைச் செய்கிறார்கள். ஆனால், கனம் வெங்கட்டராமனே எப்பொழுதும் தொழில் அமைச்சராக இருக்க முடியாது. எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், மத்திய சர்க்காரிடம் அதிகாரங்கள் அந்த வகையில் குவிந்து கிடக்கின்றன. தொழில் சம்பந்தமாக அதிகாரங்கள் பரவலாகச் செய்யப்பட வேண்டும். எனக்குப் பல நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், டெல்லிக்குச் சென்று அசோகா ஓட்டில், 6 மாதம், 9 மாதம் என்று தங்கி, ஒரு லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. டெவலப்மெண்ட் விங்கிலிருந்து சர்ட்டிபிகேட்டு வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு ஆகும் பில் ரூ. 10,000 20,000 அல்லது 30,000 என்று ஆகிவிடுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதைக் கேட்கும்போது, தொழில் மந்திரியாக இருந்தால்தான் காரியங்களைச் செய்ய முடியும், ஒரு சாதாரண மனிதன் எதையும் செய்ய முடியாது என்கிற நிலைமை இருப்பது வருந்தத்தக்கது. அதே நேரத்திலே தொழிலாளர் தலைவன் எப்படித் தொழில் மந்திரியாக இருந்தால், சமய சந்தர்ப்பம் காரணமாகத் தொழில் அதிபர்களுக்கு உதவ முடியும் என்பதையும் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவன் “டெவலப்மெண்ட் விங்” கை எட்டிப் பிடித்துப் பேப்பரை வாங்க முப்பதாயிரம், நூற்றாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்வதென்றால், அது எப்படி நடக்கும்? கனம் வெங்கட்டராமன் போன்றவர்கள் என்றைக்குமே இருந்து செய்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? முடியாது. இங்கேயிருக்கும் நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள், இருபது, இருபத்தைந்து வருஷப் பழுத்த அனுபவசாலி. எப்படி “டெவலப்மெண்ட் விங்” பண்ண வேண்டும் என்பது நான் சொல்லி அவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். “எக்ஸ்போர்ட் பிரொமோஷன்” என்று ஒன்று டில்லியில் இருக்கிறது. அதற்குப் பதிலாக முதலமைச்சர் தலைமையில் எக்ஸ்போர்ட் பிரொமோஷன் கமிட்டி போடப் போவதாக கேள்விப்பட்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். அம் மாதிரி, டில்லியிலே இருக்கும் அதிகாரங்களை ஓரளவு சற்றுக் குறைத்து, இங்கே அதிகாரம் மாற்றப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் இதை மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றேன். கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்களுக்கு நான் ஒன்று சொல்கிறேன். சோஷலிச சமுதாய லட்சியத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் நீங்கள். சோஷலிச சமுதாய லட்சியத்தில் நம்பிக்கை உள்ள நீங்கள், எந்தத் தொழிலையும் ஒருவரே “மனுலேன்” செய்துக்கொள்ளப் பிரயத்தனப்படுகிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கே கொடுப்பது என்பது இல்லை யென்றாலும், அவர்கள் வாங்குவதற்குப் பிரயத்தனப்படுகிறார்கள், அவர்கள் செல்வாக்கு

[திரு. கே. டி. கோசல்ராம்] [17th March 1965]

னால் “ஸக்ஸீட்” ஆகிறார்கள். புதிதாகத் தொழில் நடத்த விரும்பு கிறவர்களை வரவிடாமல் செய்ய எங்கோ ஒரு இயந்திரம் குறுக்கே இருக்கிறது. அந்த இயந்திரத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்குத் திறமையான வர்கள் வெங்கட்டராமன் அவர்கள். எங்கே “மனோபலைஸ்” ஆகிறதோ, அந்த நாட்டில் கம்யூனிஸம் வருகிறது. எங்கோ ஒரு சிலரிடத்தில் தொழில்கள் குவிவதனால்தான், கம்யூனிஸம் வர வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. ஒரு சிலரிடத்திலே இவைகள் சேர்ந்துக் கொள்வதனால், அதன் மூலமாக அவர்களிடம் பணம் அதிகரித்து, பொருளும் அதிகரித்து, அதன் மூலம் நாட்டிலே அராஜகம் வர வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அந்த நிலைமை வர வொட்டாமல் தடுப்பதற்குப் புதிதாக வருபவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும். புதிதாக வருபவர்களுக்கு என்கரேஜ்மெண்ட் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு சிலர் “மனோபலைஸ்” செய்யத் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் திட்டத்தில் இடம் இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், யாரோ சிலர் மனோபலைஸ் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இடம் இருந்தால் எந்த “பைண்ட்ஷியல் இன்ஸ்டிடியூஷன்” மூலமாகவும் உதவி கிடைத்து விடும். இப்படி வேறு யாரும் வரவொட்டாமல் திறமை யாகத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், சிலர். திறமையாகத் தடுப்பது மட்டுமல்ல; எவ்வளவு ஏற்பாடாகச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்து கொண்டு, இத்தனை விதமான காரியங்க ளெல்லாம் நடக்கின்றன என்பது எனக்குத் தெரியும். எஸ்.ஐ.ஸி. இலிருந்து நமக்குச் சரியாகக் கிடைக்க வில்லை, ஐ.எஸ்.ஸி. இலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று டாக்டர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இதில் கனம் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இதில் கவனம் செலுத்திவிட்டால், சாதாரணமாக இருந்த நீங்கள் (அமைச்சர்) எப்படி எதிர்பாராதவிதமாக இந்த உயர்ந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறீர்களோ, அப்படிச் சாதாரண மணிதனும் தொழில் அதிபதியாக வர முடியும்.

இன்னொன்று சொல்கிறேன். டாக்ஸேஷன் போடுகிறோம். எத்தனையோ செய்கிறோம். அதிகமாகப் பணம் குவியாமல் இருக்கும் வகையில் ஒரு இடத்தில் நிறுத்தலாம். 500 சத வீதம் வருமானம் தரக்கூடிய தொழிலும் இருக்கிறது. இப்படி 500 சத வீதம் வருமானம் வரக்கூடிய தொழில்களை ஒரு சிலர் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அப்படி அதிக வருமானம் தரக்கூடிய தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில், வரி விதிப்பு முறையை மாற்றியமைத்து, ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மேல் வருமானம் வரக் கூடாது என்று அந்த இடத்தில் பிடித்துவிடலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மேல் வருமானம் சம்பாதிக்கக் கூடாது என்று விதி போட்டுவிட்டால் கன்ஸ்யூமர்ஸ், பாமரர்கள் முன்னேற்ற முடியும். அதிக லாபத்தைத் தடுத்து நிறுத்தி விட்டால் இந்த நாட்டில் சோஷலிஸம் தானாக வந்துவிட முடியும். ஒரு மனிதன், ஒரு சிலர், இந்தியா முழுமைக்கும் தொழிற்சாலைகளை வைத்துக் கொண்டு, எங்கெங்கெல்லாம் உட்கார்ந்துகொண்டு—டெவலப்மெண்ட் வீங் என்று சொல்கிறார்களே அந்த பங்களிங் வீங்கில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அதை மனோபலைஸ் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 500 சத வீதம் வருமானம் கிடைக்கக் கூடிய தொழில் எங்கெங்கு இருக்கிறதோ அதை யெல்லாம் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். அப்படிப் பிடித்துக்கொண்டு, ஐயாயிரம் பேருக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய ஒரு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பதாகச் சொல்லி, கடைசியில் ஐம்பது பேர்களை வைத்துத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்து, 500 சத வீதம் லாபம் சம்பாதிக்கக் கூடிய அளவிலே செய்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எங்கள் ஊர்ப் பக்கத்திலே ஒரு தொழிற் சாலை இருக்கிறது. ஆறு ஆயிரம் பேர் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் படுவார்கள் என்று முன்னாலிருந்த முதல் அமைச்சர் சொன்னார். அந்தத் தொழிற்சாலையின் லாபத்தை அதிகப்படுத்துவதற்காக, தொழி லாளர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து விட்டார்கள். அந்தத் தொழிற் சாலை எந்த விதமாக அமைய வேண்டும் என்று திட்டம் போடப்பட்டுக் கா அதற்கு நேர்மாறாக அது இப்போது அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே, இதில் எல்லாம் கவனம் செலுத்தக் கூடியவர்கள், மிகுந்த திறமைசாலியாக இருக்கக்கூடிய நண்பர் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் இம்மாதிரி காரியங் களில் தன்னுடைய திறமையைக் காட்ட வேண்டும். உங்களுடைய (மந்திரி)

17th March 1965] [திரு. கே. டி. கோசல்ராம்]

பெருமை இந்தியா தேசமெங்கும் பரவியிருக்கிறது. தொழில் மந்திரி ஒருவர் காட்டவேண்டிய திறமை என்ன என்பதை வெங்கட்டராமன் அவர்கள் காட்டுகிறார். இதை அகில இந்தியாவிலுள்ள அத்தனை பெரிய வர்களும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஏன்? அகில இந்தியா மட்டுமல்ல; அமெரிக்கா நாட்டிலேகூட உங்களைப்பற்றிச் சொல்கிறார்கள். எந்தத் தேசத்திலும் உங்களைப் பற்றிச் சொல்கிறார்கள். இதில் நீங்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மனிதன் பிறக்கின்றான். அவனுக்கு ஒரு சரித்திரம் வேண்டும் என்று நினைக்கின்றான். அதற்காகத்தான் மனிதன் வாழ்கின்றான். அரசியல் வாதியாகிய நம் போன்றவருக்கும் ஒரு சரித்திரம் வேண்டும். “என் காலத்தில் இதைச் செய்தேன், இதைச் சாதித்தேன்” என்று சொல்லக்கூடிய அளவிற்குச் சரித்திரம் வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். வெங்கட்டராமன் அவர்களுக்கும் சரித்திரம் வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். இம்மாதிரிக் காரியங்களைச் செய்தால் நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்களும் அதற்கு நன்றாக, நிச்சயமாக அவருடைய அனுபவத்தைக் கொடுப்பார்கள். அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கனம் உதவி சபாநாயகர் : அமைச்சரைக் குறிப்பிடும்போது வெறும் பெயரை மட்டும் சொல்லாமல், “கனம்”, “கனம்”, “திரு.” என்ற வார்த்தைகளையும் முன்னே சேர்த்துச் சொல்வது நல்லது.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : சொல்லும்போது அது தானாகவே வந்துவிடுகிறது.

சேலம் உருக்காவையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டு உரையை முடிக்க விரும்புகிறேன். நண்பர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் உருக்கு மத்திரியாக இருந்தபோது, நமது நண்பர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர் களுடைய தீவிர முயற்சியினால், நிலங்களெல்லாம் “அக்வையர்” செய்யப்பட்டன. பணம் ஒதுக்கப்பட்டது. அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், அப்டிமினிஸ்ட்ரேட்டர் அதிகாரிகூட நியமனம் செய்வதற்கான எல்லாவிதமான காரியமும் பூர்த்தியடைந் திருந்தது. ஆனால், எந்த அரசியல் குழந்தை காரணத்தினாலோ ஏதோ ஒரு காண்ட்ரவர்டி நடக்கிறது. அந்தக் காண்ட்ரவர்டி அவசியமற்றது; ஆதாரமற்றது. அவசியமில்லாத காண்ட்ரவர்டி அது. இன்று இதைக் குறித்து இந்தச் சபையில் உள்ள அத்தனை பேரும் இப்பொழுது பேசு கின்றோம். இந்தத் தமிழகம் இந்தப் பிரச்சினையில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பின்னால் இருக்கிறது. நியாயமாக என்றோ வந்திருக்க வேண்டிய ஒரு உருக்காவை இதுவரை நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதானது அர்த்த மற்றது. உங்களுக்குத் தெரியும் இருக்கிறது. நீங்கள் செய்யவேண்டும். நீங்கள் செய்வீர்கள் என்பதில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால், தெரியமாக நீங்கள் போராட வேண்டும். இது நமது நியாயமான கோரிக்கை. என்றோ வந்திருக்க வேண்டும். ஃபைல் பார்த்தால் நீங்கள் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஃபைல் வெளியிலே வந்தால் புரிந்துகொள்ளலாம். அதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்க வேண்டும். அந்த ஃபைல் இந்தச் சபைக்கு வரவேண்டும். எத்தகைய நிலைமையில் இது தூங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. இதைப்பற்றி எங்கெங்கிருந்தோ ஸ்டேட்மெண்ட் வருகிறது. அந்த ஸ்டேட்மெண்ட் எல்லாம் எங்கிருந்து வந்தாலும் அதை நொறுக்கியடிக்க வேண்டியது முதல் அமைச்சருடைய திறமையைப் பொறுத்திருக்கிறது. அதற்குத் தமிழகம் உங்களுக்குப் பக்கபலமாக இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன்.

திரு. கோ. சி. மணி : மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நடைபெறுகின்ற மானியக் கோரிக்கை மீது எங்கள் தரப்பில் தரப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து நான் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு. கோ. சி. மணி]

[17th March 1965]

இன்றைய தினம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கிற இந்த மானியக் கோரிக்கை விவாதத்தில் எங்கள் தரப்பிலிருந்து பங்கெடுத்துக்கொண்ட உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலோர், நிறைவேற்றப் பட்ட தொழில்களைப் பற்றியும், தேவைப்படுகிற தொழில்கள் தமிழ் நாட்டில் இதுவரை கொண்டுவரப்படவில்லை என்ற முறைகளையும் எடுத்து விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில், அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற முயற்சிகளுக்காக, அமைச்சரைச் சில நேரத்தில் சிலர் பாராட்டியும் இருக்கிறார்கள். “அமைச்சரைப் பாராட்டுகிற பொறுப்பு எங்களுக்கே தவிர, உங்களுக்கில்லை” என்பதைப்போல, அந்தத் தரப்பிலிருந்து சில வாதங்கள் கிளப்பப்பட்டன. இன்றைய தினம் நம்முடைய கனம் உறுப்பினர் திரு. மாதா கவுடர் அவர்கள் கூறுகின்ற நேரத்தில், “எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் பேசியது இத்தனை நாளைவிட இன்றைய தினம் குளு குளு என்று இருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள். நான் கூட அதைக் கேட்டுப் பெருமைப் படுகிறேன். இத்தனை நாள் எரிச்சலோடு இருந்தவர் ஒரு நாளைக்காவது குளு குளுத்துப் போனாரே என்பதற்காக நான் இந்த மன்றத்தில் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதே சமயத்தில், “வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது” என்று சொன்னவர்கள், அவ்வாறு சொன்னது தப்பு என்று ஒத்துக்கொண்டு இப்போதாவது சொன்னார்களே” என்று சொன்னதைக் குறித்து உள்ள படியே நான் மெத்த வருத்தப்படுகிறேன். இந்த மன்றத்தில் இத்தனை அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறபோது, மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்கள் தலைமை வகிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் “நான் இத்தனை நாள் சொன்னதற்கு வருத்தப்படுகிறேன்” என்று எந்த அங்கத்தினரும் இதுவரை சொல்லவில்லை. மாறாக, அதைத் திரித்துக் கூறியமைக்கு நான் மீண்டும் வருத்தம் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். நம்முடைய கனம் உறுப்பினர் டாக்டர் நடராஜன் அவர்கள் அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அடுத்தபடியாக திரு. கோசல்ராம் அவர்களும் சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கங்களுக்குத் தொழில்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ள பூரண அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும், அப்போதுதான் நாம் எண்ணியவற்றை முறையாகச் செயல்படுத்த முடியும் என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் கட்சியில் உள்ள அவர்களே இப்படிச் சொன்னார்கள் என்றால் அவர்கள் எங்கள் வழிக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்று நான் சொல்வதா? இன்றைக்குத் தொழில்கள் அதிகமாக உருவாக்கப்பட வேண்டிய பகுதி விவசாயிகள் வாழக் கூடிய பகுதியாகும். என்பது சத வீதம் விவசாயிகள் தமிழ் கத்தில்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஊக்குவிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில், அவர்களுக்கு வலிமை தேடித் தரத்தக்க வகையில் விவசாயிகள் இருக்கக்கூடிய பகுதியில் தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும். அப்போது தான் தன்னிறைவு பெற்றவர்களாக ஆவோம். ஒருவர் பேசும்போது கோயம்புத்தூரில் இருந்து மேடும்பாளையம் வரையில் வித்தியாசம் இல்லாமல் எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே தொழிற்சாலையாக இருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டார். அந்தப் பகுதியில் தொழிற்சாலை அதிகம் இருக்கின்றன என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன் தவிர, இடம் தெரியாமல் வளர்ந்து இருக்கிறது என்பதை என்னால் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. அப்படி வளர்ந்து இருக்கிற பாக்கு மரங்களைத்தான் பார்த்து இருக்கிறேன். அதை எல்லாம் தொழிற்சாலையாகக் கருதுவதாக இருந்தால் உண்மையாக இருக்கலாம். நாம் இன்றைக்கு எந்த அளவுக்கு விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படுகிற கருவி கரணங்களைத் தயார் செய்து கொடுக்கிறோம் என்று பார்க்க வேண்டும். பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு குதிரைக்கோட்டு மண்வெட்டி என்பதான உயர்ந்த வகை மண்வெட்டி விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்து வந்தது. வண்டனில் செய்யப்பட்டது, இப்போது அவை இறக்கு மதி செய்யப்படவில்லை. இன்றைக்கு சர்க்கார், விவசாயிகளுக்கு உயர்ந்த ரக மண்வெட்டி, இன்னும் நவீன ரக கலப்பைகள் போன்றவற்றை உற்பத்தி செய்து கொடுக்கச் செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்பதாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

17th March 1965]

[திரு. கோ. சி. மணி]

அதே சமயத்தில் கனரகத் தொழிற்சாலை தேவை என்பதை நான் சொல்லத் தவறவில்லை. இந்த நேரத்தில் சுட்டிக்காட்டத் தயாராய் இருக்கிறோம். வெளி ராஜ்யங்களில் போதுமான கனரகத் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கலாம். நாம் இனிமேல் ஏற்படுத்த வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். அந்த முயற்சி நம் அரசாங்கத்தினிடம் இருப்பதற்காகப் பாராட்டுகிறோம். இன்றைக்கு ஒரு தொழிற்சாலை திருச்சியில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். மற்றவற்றையும் நாங்கள் ஏற்படுத்துவோம், நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்பதாக ஆளும் கட்சியினர் சொல்லக் கூடாது. சேலம் இரும்பாலைகளைக் கொண்டு வாருங்கள் என்று நாங்கள் வற்புறுத்திச் சொல்வது உங்கள் கையைத்தான் வலுவடையச் செய்யும். “எதிர்க்கட்சியினர்களும் வற்புறுத்துகிறார்கள்” என்பதாக மத்திய அரசினரிடத்தில் நீங்கள் இதுபற்றி எடுத்துச் சொல்லி வாதாடுவதற்கு இது உறுதுணையாக இருக்கும் என்பதற்காகத்தான் எடுத்துச் சொல்கிறோம். எங்குவிடத்தில் நம்பிக்கை வையுங்கள் ” என்று அவர்கள் சொல்லலாம். நம்பிக்கை இருந்துவிட்டால் நாங்கள் தனியாக இங்கு வந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. சேலத்தில் இரும்பாலை வேண்டும் என்பதாக நீங்களே மத்திய சர்க்காரிடத்தில் வாதாடுவீர்கள். நாங்களும் மறுக்க வில்லை. எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும் வற்புறுத்துகிறார்கள் என்று உங்கள் கருத்தை வலியுறுத்துவதற்கு இது பயன்படும் என்று தான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் சிறுரகத் தொழிற்சாலைகளைப் பற்றி, தச்சப்பட்டரை, கொல்லப்பட்டரை, தேனீ வளர்த்தல் போன்றவைகள் எங்கெங்கே ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதற்கு இங்கே ஒரு பட்டியல் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் எந்த இடத்திற்குச் சென்றாலும் 6 அடி நீளம், 2 அடி அகலத்திற்குக் குறையாமல் சிறுரகத் தொழிற்சாலை பற்றி போர்டு கட்டப்பட்டுத் தொங்குகிறது. சிறுரகத் தொழிற்சாலைக்கூடம் என்று பலகை மாடப்பட்டுள்ள இடத்தில் உள்ளே நுழைந்து பார்த்தால் மூன்று பேர் இருப்பார்கள். ஒருவர் இன்ஸ்பெக்டர், 2 பேர் பயிற்சி பெறுகிறவர்கள். இங்கே தயாரிக்கப்படுகிற பொருள்கள் எந்த மார்க்கெட்டில் விற்கப்படுகிறது, அதில் பயிற்சி பெற்று வெளியே சென்றுள்ளவர்கள் எந்த எந்த இடத்தில் தொழிற்சாலை வைத்து இருக்கிறார்கள் என்கிற விவரம் இதுவரை தெரியவில்லை. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவிற்குத் தருவாயில் கூட நாம் திட்டவட்டமாகச் சிறுரகத் தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில் நம்முடைய வளர்ச்சி என்ன என்பதைப் பற்றி முடிவாக இல்லை என்பதை நான் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

விவசாயிகளுக்குத் தேவையான தொழில்கள் இந்த நாட்டில் வளர வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு அடுத்தபடியாக நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் இங்கே ஜிகை உற்பத்தித் தொழிற்சாலை வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். பட்டு உற்பத்தித் தொழிலில் ஈடுபட்டு இருக்கிற நெசவாளர்களும், தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருந்து அமைச்சர் அவர்களுக்கு மகஜர் அனுப்பி இருக்கிறார்கள். நெசவாளர்களுக்குத் தேவையான உபகரணங்கள், ஜிகை உற்பத்தி ஆகியவற்றைப் பெருக்க இங்கே தமிழ்நாட்டில் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

MR. DEPUTY SPEAKER : I think the hon. Leader of the Opposition requires half an hour and the Hon. the Minister for Industries requires forty-five minutes.

SRI V. R. NEDUNCHEZHIAN : Sir, I may have given forty-minutes.

[17th March 1965]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, I suggest that the hon. Leader of the Opposition may be allotted forty-five minutes.

MR. DEPUTY SPEAKER : Yes, he can speak for forty-five minutes.

* திரு ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, தொழில்துறை அமைச்சர் அவர்கள் கோரியுள்ள மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். நம் நாடு சுதந்திரம் அடைந்ததற்குப் பிறகு பல்வேறு துறைகளிலும் நல்ல அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது. ஒரு நாடு சுதந்திரம் பெற்றதான அந்த நாட்டில் வளர்ச்சிக்கு நாம் பலவகையிலும் அடிக்கோல் முடியும். அதற்கான வாய்ப்பும், வசதியும் இருக்கும் என்பதை நாம் அறிவோம். சுதந்திர பாரதம் எப்படி எப்படி எல்லாம் இருக்கும் என்பதை அன்றே பாரதியார் கனவு கண்டார்கள்.

பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்லுவார்—மிடிப் பயங் கொல்லுவார் துயர்ப்பகை வெல்லுவார்

என்று ஒரு பாடலில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு நம்முடைய நாடு சுதந்திரம் அடைந்ததற்குப் பின் பல்வேறு துறைகளிலும் அபிவிருத்தி அடைந்து வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். அதிலேயே பாண்டியன் என்ற மன்னன் அந்தக் காலத்தில் நறுந்தொகை என்ற நூலை வகுத்து இருக்கிறான். அதில்

பெற்றமும் கழுதையும் மேய்ந்த அப்பாழ்
பொற்றொடி மகளிரும் மைந்தரும் சூழ
நெற்பொலி நெடுநகர் ஆயினும் ஆகும்,

என்று குறிப்பிடுகிறார். எருமை மாடுகளும், கழுதைகளும் மேய்ந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய பாழ் நிலங்கள்—விவசாயம் செய்யப்படாமல் கிடக்கிற பாழ் நிலங்கள் எல்லாம் ஒரு காலத்திலே

பொற்றொடி மகளிரும் மைந்தரும் சூழ
நெற்பொலி நெடுநகர் ஆயினும் ஆகும்,

என்று சொன்னதை நினைத்தால் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு பாரதியார் கனவு கண்டதைப் போல நம் நாடு எத்தகைய வளர்ச்சியைக் கண்டு இருக்கிறது என்பதை உணர முடியும். இன்றைக்கு எங்கே பார்த்தாலும் அப் பாழ் நிலங்களில் பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளைத் தான் காண்கிறோம். அதுமட்டுமே அல்ல, விவசாயத்திற்குத் தகுதியற்றது என்று கருதப்பட்ட இடங்கள் எல்லாம் பச்சைப் பசேல் என்று இன்றைய தினம் வேளாண்மை செய்யப்பட்டு இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

இன்றைய தினம் நகர்ப்புறங்கள் எல்லாம் தொழில் வளர்ச்சி அடைந்து வருகின்றன என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். படிப்படியாக கிராமப் பிரதேசங்களும் கூடத் தொழில் வளர்ச்சி பெறுவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஐப்பான் முதலிய தேசங்களிலே கிராமங்களில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சிறிய சிறிய கருவிகளை அமைத்துப் பற்பல பண்பங்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய அளவிற்குத் தொழில் வளர்ச்சி பெற்று இருக்கிறது. அதனால் ஒவ்வொரு குடும்பமும் தம் தம் வீடுகளில் இருந்தபடியே தொழில் உற்பத்தியில் பங்குகொள்ள முடிகிறது. இதைப் பற்றி நான் கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு எந்தவித யோசனையும் கூற வேண்டியதில்லை. அவர்கள் மேல்நாடு எங்கிலும் சுற்றி வந்திருக்கிறார்கள். எந்த எந்த வகையில் எல்லாம் நம் நாட்டிலும் தொழில்களை ஏற்படுத்தி, நம் நாட்டு மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பைப் பெருக்கிக் கொடுக்க முடியும் என்பதைப் பற்றித் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். நம் நாடு கிராமங்கள் மிகுந்த நாடு. பல கிராமங்களில் விவசாயத்திலேயே ஈடுபட்டு இருக்கிறார்கள். இருந்தும் கிராமப் புறங்களில் வேலை வாய்ப்பு

17th March 1965] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

குறைவாக இருப்பதனால்; அம்மக்கள் நகர்ப்புறங்களுக்கு வருவது அதிகமாக இருக்கிறது. இதன் காரணமாக நகரத்தின் வாழ்க்கை நிலை பாதிக்கப்படுகிறது. சுகாதாரம் பாதிக்கப்படுகிறது. இதை நாம் எங்கும் பார்த்து வருகிறோம். ஆகவே, கிராமங்களில் இந்த வாய்ப்புக்களை அளிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை எந்தெந்த வகையிலே செய்யவேண்டும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களும், அரசாங்கமும் உன்னிப்பாக கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நகர்ப்புறங்களிலே தொழில் வல்லுநர்கள் இருக்கின்றனர்; அதற்கான சாத்தியங்கள், மின்சாரம் முதலிய வசதிகள் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அங்கு கிடைப்பதனாலேதான் தொழில் ஆரம்பிக்கக்கூடியவர்கள் அந்த இடத்தை விரும்புகிறார்கள் என்பதை அறிவோம். இருந்தாலும்கூட ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும், சிலசில பகுதிகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆங்காங்கு தொழில்களை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படைக்கருத்தோடு ஆரம்பித்தாலும் அது மற்ற இடங்களுக்கும் வாய்ப்பளிக்கும் என்று என்னுடைய சிற்றறிவுக்குப் படுகிறது. எனவே, இதையெல்லாம் ஆராய வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராமங்களில் தொழில் தெரிந்தவர்கள், விஷயம் தெரிந்தவர்கள் குறைந்துகொண்டே வருகின்றனர் என்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது. எங்கு தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் கிடைக்கிறதோ அங்கு சென்று விரைகிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் கிராமப்புறங்களிலேயே இருந்து தொழில்களை மேற்கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக்கொடுத்து, அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து, அவர்கள் முன்னுக்கு வருவதற்கு வழிசெய்து கிராமப்புறங்களிலே ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்க, கிராம மக்கள் எல்லோரும் கிராம வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும். கிராமங்களிலிருந்து நகர்ப்புறங்களுக்குச் செல்பவர்களின் தொகை அதிகமாகிறது என்பது நமக்குக் கவலை தருவதாக இருக்கிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கிராம தர்மம் வளரவேண்டும் என்பதுதான் நமது குறிக்கோள். கிராம தர்மத்தை அழித்துவிடக்கூடாது என்று காந்தியடிகள் சொல்லியதில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் நாம். ஆகவே, கிராம சமுதாயம் வளர்வதற்கு ஆங்காங்கு தொழில்கள் எல்லாம் பெருகுவதற்கான வழிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டும்.

தங்கள், தங்கள் ஊரிலே தொழில்களை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து எல்லோரும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். முன்பெல்லாம், பட்டினம் பார்த்து இருக்கிறேன் என்று பெருமையாகச் சொல்வதுண்டு. பட்டினம் போனால் எனக்கு இந்தச் சாமானை வாங்கிக் கொண்டு வா என்று குறிப்பாகச் சொல்லாமல் ஒரு நல்ல சாமானை வாங்கிக்கொண்டு வா என்றெல்லாம் சொல்வதுண்டு. அதுபோல இப்பொழுது எங்களுடைய ஊரிலே, அல்லது தாலுகாவிலே அல்லது தொகுதியிலே ஏதேனும் தொழில் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று பேசுவதை நாம் கேட்கிறோம். கிராமப் புறங்களில் பட்டணைகள் எல்லாம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அத்துடன் தச்சவேலை, கொல்லல் வேலை போன்றவற்றில் பயிற்சி அளிப்பதற்கு என்று ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. பயிற்சி பெறுவதற்கு இரண்டு பேர் அல்லது மூன்று பேர் தான் வருகிறார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் குற்றம் சொல்வதோ அல்லது இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே குறை சொல்வதோ நல்லதல்ல. இந்த ஊரில் எத்தனை யூனிட்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன, இங்கு பாம்பரையாகத் தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்களில் யார் யார் இந்தத் தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அவர்களை யெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு வந்து அவர்கள் எல்லாம் கூட்டுறவு முறையில் அவர்களாகவே அப் பட்டணைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்தக் குறுகிய யெல்லாம் நல்ல முறையிலே பயன்படுத்தி அதிகமான வருவாயைச் சம்பாதிக்கச் செய்யவேண்டியது அந்தந்தப் பகுதிகளிலே உள்ள நம்மைப் போன்ற சட்டசபை அங்கத்தினர்களுடைய வேலையாகும். அப்படிச் செய்யாதது நம்முடைய தவறே தவிர அமைச்சர் அவர்களுடைய தவறு அல்ல. இந்த யூனிட் வேண்டும் என்று கேட்கிறோம். 4 அந்த யூனிட்டில்

[திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [17th March 1965]

கவனம் செலுத்தி, நல்ல வகையாக போதிய கருவிகளைக்கொண்டு அதிகமாகப் பொருள்களைச் செய்து, அதிகமான வருவாய் தேடிக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்கு நம்மைப் போன்றவர்கள் தான் வழிகாட்டியாக இருக்கமுடியுமே தவிர மற்றவர்களால் முடியாது.

கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகள் எல்லாம் நல்லபடி செயலாற்றி வருகின்றன. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நூற்பு ஆலையில் 12,800 கதிரிகள் வரை வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றன. பதினோராயிரத்துச் சொச்சம் தான் இருந்தது ஆரம்பத்திலே. இப்பொழுது அங்கு மூன்று ஷிப்டு வேலை செய்கிறது. இதைத் தவிர பர்மாவிலிருந்து வந்து 26 குடும்பங்களையும் நாங்கள் அங்கு அமைத்துக்கொண்டு சென்றோம். அவர்களும் மகிழ்ச்சியாக வேலை செய்கிறார்கள். இந்த ஆலையை 25,000 ஸ்பின்டில் தொழிற்சாலை யாக விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்ற முயற்சிகளில், இப்பொழுது லைசென்ஸ் கூட வழங்கப்பட்டுவிட்டது. விஸ்தரிப்புக்கான ஏற்பாடுகள் தாமதமாக நடைபெற்று வருகின்றன. மாகாண அளவிலே கூட்டுறவு முறையில் இயந்திரங்கள், மற்ற சாதனங்கள் சம்பந்தமாக பல தொழில் நிபுணர்களைக் கொண்ட ஒரு உப குழுவை அமைத்து அதன்மூலமாகத்தான் கவனிக்கப்படுவண்டுமென்ற நியதியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, அந்தக் குழு கொஞ்சம் துரிதமாகச் செயல்பட்டால் நல்லது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

சிமெண்ட் பற்றுக்குறையாக இருப்பதால், சிமெண்ட் உற்பத்திக்கு பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு நம்முடைய அரசாங்கமும், அமைச்சர் அவர்களும் கவனம் செலுத்தி வருவதை நான் வரவேற்கிறேன். அதேபோன்று, சர்க்கரை ஆலைகள் ஏற்படுத்துவதிலும் அரசாங்கத்தின் கவனம் நல்ல முறையில் செலுத்தப்படுகிறது. என்னுடைய பகுதியிலே, இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலே, இராஜபாளையத்திலே ஒரு சர்க்கரை ஆலை நிறுவவதற்குத் திட்டம் இருக்கிறது. அதோடு கூட்டுறவுத் துறையில் மூன்று இடங்களில் சர்க்கரை ஆலைகள் ஏற்படுத்துவதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் சிபாரிசுகளையெல்லாம் அனுப்பியிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு நான் சந்தோஷம் அடைகிறேன். இவையும் சீக்கிரமாக வேலை செய்வதற்கான காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கனரகத் தொழில்கள் பெரிது பெரிதாக ஆரம்பித்தாலும் கூட கிராமப் புறங்களிலே வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு இந்த நூற்பு ஆலைகளை மட்டும் கொண்டு செயல்பட்டால் போதாது. இந்த நூற்பு ஆலைகள் 12,000 ஸ்பின்டில்கள் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும் என்றால், 60 லட்சம் ரூபாய் முதல் தேவைப்படுகிறது. எனவே ஒருவருக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிப்பதற்கு 20,000 அல்லது 30,000 ரூபாய் முதலீடு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. கிராமப் புறத்திலே இருக்கிற ஒரு நபருக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கவேண்டுமானால் அங்கு முதலீடு செய்யப்படவேண்டிய பணம் 20,000 ரூபாய் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஞாபகத்தில் கொண்டால் பெரிய தொழிற்சாலைகள் மூலமாக வேலை வாய்ப்பை அளிக்க முடியும் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டியதில்லை. ஆகவே, நான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராமங்களிலே எந்த எந்த சாத்தியங்களாகக் கொண்டு செய்வார்களோ, எந்த எந்த நுணுக்கங்களோ ஆராய்வார்களோ எனக்குத் தெரியாது. கிராமங்களிலே வேலை வாய்ப்பு விஸ்தரிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்பொழுதுதான் பெரிய நகரங்களுடைய பாரத்தை குறைக்க முடியும் ; அரசாங்கத்தின் தலைவலியைக் குறைக்க முடியும். ஆகவே, காற்று வசதி, சுகாதார வசதி உள்ள இந்தக் கிராமங்களிலே வந்து மக்கள் வாழ்வதற்கான ஒரு நன் முயற்சியிலே ஈடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கிராமங்களிலே இருந்து நகரங்களுக்குச் செல்லக்கூடியவர்களுடைய தொகையைக் குறைத்து, கிராம வாழ்வை நல்வாழ்வு ஆக்குவதற்கான வகையில் செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

17th March 1965] [திரு. ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

எல்லோருடைய பாராட்டுதலைப்போல் நானும் அமைச்சர் அவர்கள் தொழில் துறையில் பல அபிவிருத்திகளை ஏற்படுத்தி, தொழில் துறை வளர்ச்சிக்காக அவர்கள் ஆற்றிவரும் பணிகளை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே பாராட்டி இந்த மானியத்தை ஆதரித்து முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சேலம் உருக்காலையினுடைய அவசியத்தைப்பற்றியும், உடனடியாக அது நிறைவேற்றப்படவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும் கனம் உறுப்பினர் கரிவேங்கடம் அவர்களும், இன்னும் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த கனம் உறுப்பினர் கோசல்ராம் அவர்களும் மிக விளக்கமாக மிகுந்த ஆதாரத் துடன் எடுத்துரைத்தார்கள். நான் அவர்களுையெல்லாம் குறைத்து மதிப்பிடுகிறேன் என்று பொருள் அல்ல. அவர்கள் எல்லோரையும்விட ஒரு பெரிய வழக்கறிஞர், மிகத் தலைகிறந்த ஒரு பெரியவர் இந்த சேலம் உருக்காலையைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். அவருடைய வாசகங்களை உங்களுடைய அனுமதியோடு நான் படிக்கிறேன்.

'Iron and Steel are rightly considered among the indispensable bases of economic growth of any nation. There has always been a close correlation between economic development and steel output. The widespread beneficial effect of steel development could be gauged from the fact that every job in the steel industry creates 8 to 10 new jobs in other manufacturing industries for which the starting material is steel. Besides these factory jobs, additional employment is generated in various other fields such as mining, transport and construction. Steel production has truly been considered the barometer of economic activity.'

இதுதான் உருக்காலையின் அடித்தளம். உருக்காலையின் "பரோ மீட்டர்". இதிலே ஒரு ஆளுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது என்றால் நாட்டிலே எட்டிலிருந்து பத்து வரை புதிய வேலை வாய்ப்புகள் ஏற்படும் என்று கூறிவிட்டு நமது மாநிலத்தில் உருக்காலை முயற்சியின் சரித்திரத்தை

'There have been several attempts to manufacture iron in India on modern methods from as early as in 1830. The pioneering efforts of Mr. Josiah Marshall Heath, a Member of the Civil Service in our State to establish an iron works at Porto Novo in South Arcot district were followed by efforts to start iron works in Pulampatti in Salem district and Tiruvannamalai in North Arcot district. All these gallant efforts could not, however, gather momentum as they were faced with a host of difficulties such as financial limitation, lack of technical personnel, unfavourable climate, increasing cargo freight, non-availability of forest fuel for smelting, etc.,

என்று இங்கு நடைபெற்ற முயற்சிகளைப் பற்றிச் செல்லிவிட்டு, ஈஸ்ட் ஜெர்மனியிலும், நார்வேயிலும் நடைபெற்ற முயற்சிகளைப் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஈஸ்ட் ஜெர்மனியில் நடைபெற்ற டெஸ்ட்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில்

'The tests carried out in East Germany yielded very good results and confirmed that the Salem iron ore concentrates have excellent sintering properties and that the high temperature lignite coke produced from Neyveli lignite has adequate strength' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

'I had occasion to visit their pilot plant at Fiskaa Verk in 1962. In their furnace at Fiskaa Verk, Elektrokemisk had carried out tests for various countries such as Portugal, Egypt, Japan,

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [17th March 1965]

Yugoslavia, New Zealand for utilising unconventional raw materials such as low grade iron ore and non-coking coals.' என்றும் அவர்கள் நேரிலேயே விஜயம்செய்து பார்த்த அனுபவம் பற்றிக் கூறிவிட்டு மேலே குறிப்பிடுகிறார்.

'The Government of India appointed in 1963 Messrs. M. N. Dastur & Company Private Limited, Calcutta, as Consulting Engineers for preparing the detailed Project Report. Their Rs. 95 crores detailed Project Report envisaging the production of 0.5 million tons of steel per annum in the first stage has placed beyond doubt the production, at competitive price of quality steel at Neyveli-Salem steel works. It is useful to remember that the detailed Project Report represents the pre-engineering of the Project and has comprehensively evaluated the raw material availability and suitability, the production processes and the economic viability'.

இவைகளையெல்லாம் குறிப்பிட்டு விட்டு கடைசியாக ஒன்றையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

'The stage is thus set for the sanctioning of this scheme'.

என்று கூறியிருக்கிறார்கள்.

'The stage is thus set for the sanctioning of this scheme'.

என்றும் "அந்த வழக்கறிஞர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்த வழக்கறிஞர் வேறு யாரும்ல்ல; நம்முடைய தொழிலமைச்சர் கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்கள்தான் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இவ்வளவும் வாதிட்டு விட்டு,

'The regional dispersal would give significant relief to the already strained rail transport system in the country. A new steel works in the region would also give a strong stimulus to the industrial advancement of the area. The Consultants have recommended in the product-mix various types of traditional items like light and medium structurals, merchant products, medium and light rails in which there are pronounced shortfalls in the country. What is more important, however, is the inclusion in the product-mix of such specialised items like spring steel, low alloy high tensile structural steel and gothic steel used in the seamless tube making industries all of which have a good market apart from their significance in a developing economy'.

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மன்றத்தின் முன்னாலே வைக்கப்பட்ட தஸ்தார் அண்டு கம்பெனியின் அறிக்கைக்கு முன்னுரை எழுதிய நேரத்திலேதான் இப்படி அவர்கள் எழுதி இருக்கிறார்கள். தஸ்தார் அண்டு கம்பெனியின் அறிக்கையில் இன்னொரு முக்கியமான விஷயமும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து ஒரு வாசகத்தை ஆங்கன் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

'The overall yield of finished products from liquid steel using the continuous casting process recommended by the Consultants is estimated at 85 per cent at Salem, which is about 10 per cent higher than in the other steel works employing ingot practice and producing similar products'.

17th March 1965] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

சேலத்தில் செய்யப்படக்கூடிய எஃகு இருப்பின் மொத்த அளவு மற்ற இடங்களில் இருப்பதைக் காட்டிலும் 10 சத வீதம் அளவு அதிகமாக இருக்கும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அதனுடைய உற்பத்திச் செலவு குறைவு என்பதோடு கூட, ஒரு டன்னுக்கு உருக்கலை நிறுவனச் செலவு, பிலாயில் ரூ. 2,208; தூர்காபூரில் ரூ. 2,270; ஸ்ரீகேலாவில் ரூ. 2,745 ஆகும்போது சேலத்தில் ரூ. 2,130 தான் ஆகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் அறிக்கையிலும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்,

‘There is no doubt about the technical feasibility and the economic viability of the Project’ என்று.

டெக்னிகல் பீஸிபிலிடி, எகனமிக் வயபிலிடி இருக்கின்றது என்பதிலே சந்தேகம் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டு, 47 லட்சம் ரூபாயைப் பல ஆண்டுகளாகச் செலவு செய்து விட்டு, நில ஆர்ஜிதம் ஏறக்குறைய செய்து விட்டு இன்று இந்தத் திட்டம் என்ன நிலையில் இருக்கிறது என்று பார்த்தால் “எதோ வரும்” என்ற நிலையில்தான் இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்த மன்றத்தின் முன்னை மிக வருத்தத் தோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சேலம் உருக்காலையை பொறுத்த வரை இன்றைக்கு இருக்கிற விவகாரம் அந்தத் திட்டம் வேண்டுமா அல்லது வேண்டாமா என்பதல்ல. தஸ்தார் அண்டு கல்பெனியின் அறிக்கை சேலத்தில் உருக்கலை முடியுமா? முடியாதா? என்பது பற்றியல்ல. சேலம் உருக்காலையை செயல்படுத்த வழிமுறைகளைக்கூறுகிற பிராஜெக்ட்-திட்ட அறிக்கையாகும். தற்போது இருக்கிற இரும்பு அமைச்சர் அவர்கள் இரும்புலைத் திட்டத்தை ஹாஸ்பெட்டில் வைப்பதா அல்லது விசாகப்பட்டினத்தில் வைப்பதா என்று திசை திருப்புகிறார்கள். அந்த நிலைமையிலே நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் என்ன சமாதானம் சொல்கிறார்கள்? டெக்னிகல் பீஸிபிலிடி, எகனமிக் வயபிலிடி இருக்கிறது என்று சொல்லும்போது “ஜியாகிராபிகல் அட்மிசிபிலிடி” (Geographical admissibility) பற்றி அவர்கள் கேள்வி கேட்கிறார்கள். சேலம், தமிழ்நாட்டில் அல்லவா இருக்கிறது என்ற நிலைமையைத் தெளிவாக, வெளிப்படையாகச் சொல்கிறார்கள். சேலத்திலே இரும்புலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற திட்டம் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று இன்னமும் எத்தனை ஆண்டு காலம் கடத்தப்போகிறார்கள்? இது அல்லவா இன்று முக்கியமான பிரச்சனை. இதிலே அமைச்சர் அவர்களுடைய கடமை என்ன? அரசாங்கத்தின் கடமை என்ன? அப்படி அவர்கள் மத்திய அரசு எடுத்துக்கொள்ளப் போவதில்லை என்று கூறி நீங்களே மாநில அரசே மேற்கொள்வதாக இருந்தால் அந்நியச் செலாவணியாக 38 கோடி ரூபாயை எப்படிப் பெறப் போகிறார்கள்? டில்லி மறுத்தால் என்ன செய்வீர்கள்? இதிலே இந்த அமைச்சரவை என்ன நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது? மேற்கொள்ளப்போகிறது? நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களுடைய திறமையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்; ஆற்றலைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். உண்மை, அவர்கள் திறமை வாய்ந்தவர்கள் என்பதிலே சந்தேகம் இல்லை. உண்மையாக இந்த மாநிலத்தில் தொழில் வளர்ந்திருக்கிறது; சந்தேகம் இல்லை. மராட்டிய மாநிலத்திற்கு அடுத்தபடியாக நம்முடைய மாநிலத்தில்தான் தொழில் வளர்ச்சி அதிகம். அதைப் பற்றியெல்லாம் பலரும் பாராட்டுகிறார்கள். பத்திரிகைகள் பாராட்டுகின்றன. தமிழகத்தின் தொழில் வளர்ச்சி பற்றி இங்கே அச்சடித்துக்கூடக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நானும் பாராட்டுவதிலே தயக்கம் கிடையாது. இவையெல்லாம் யாருக்காக? நமது தொழிலமைச்சரின் திறமை யாருக்குப் பயன் படுகிறது? யாருக்கு லாபமாக முடிந்துள்ளது? நம்முடைய நாட்டில் தொழில்கள் மூலமாக 1,120 கோடி ரூபாய், 1,192 கோடி ரூபாய் என்று “இன்கம்” வந்திருக்கிறது. இன்டஸ்ட்ரியல் இன்கம் ஸ்டேட் இன்கம் ஆகிவிடுமா? இந்தப் பணமெல்லாம் எந்த இரும்புப் பெட்டியில் இருக்கிறது; யாருடைய பாங்குக் கணக்கில் இருக்கிறது? சோஷலிச சமுதாயத்தைப் பற்றிக் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாகச் சொல்லி வருகிறோம். ஆனால் நடைபெறுவது எல்லாம்

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [17th March 1965]

“The notable feature of the existing industrial policy is its declared reliance on capital formation in the private sector. The dominance of this resurgent group of large capitalists is the most important and significant change in India since Independence.”

என்று நான் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் திரு. காட்கில் என்பவர் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் பேசும்போது குறிப்பிட்டதை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். “நம்முடைய கொள்கை இந்த நாட்டில் ஏழை எளியவர்கள் வாழ்க்கை பிரகாசிக்க வேண்டுமென்பதுதான்” என்று திரு. காமராஜர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நம்முடைய நாட்டிலே தொழில்கள் மூலம் பணம் பெருகியுள்ளது. ஆனால், அந்தப் பணம் எங்கே இருக்கிறது? கோயம்புத்தூரிலே எங்கே இருக்கிறது? திருநெல்வேலியிலே எங்கே இருக்கிறது? செட்டிநாட்டில் எங்கே இருக்கிறது? எங்கே போய் இந்தப் பணத்தைத் தேடுவது? கோயம்புத்தூரில் எந்த பங்களாக்களில், திருநெல்வேலியிலே எந்த பாங்கிகளின் கணக்கில், செட்டிநாட்டில் எந்த எந்த ரூபங்களில் அந்தப் பணம் இருக்கிறது என்பது அமைச்சருக்கு தெரியாதா, என்ன?

2-00
noon.

நான் நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன், பொதுத்துறையில் தொழில்களை அமைக்க நீங்கள் தவறியிருக்கிறீர்கள். இவ்வளவு வந்தாலும் பொதுத் துறையில் அமைத்து காட்ட முடிந்ததா? மாநில சர்க்காரிடம் என்ன இருக்கிறது? Continuous Casting Plant-ஐ அரக்கோணத்தில் வைக்கப் போவதாக இருக்கிறார்கள். சிமெண்ட் தொழிற்சாலையை ஏன் நாம் எடுத்து நடத்தக் கூடாது? டால்மியாபுரத்தில் கொள்ளை அடிக் கிறார்களே? அவர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் 57 லட்சம் ரூபாய் நிகர லாபம் வருகிறது. தாழையூத்தில் 27 லட்சம் லாபம் வருகிறது என்று சொல்கிறார்கள். பல இடங்களில் லேம் ஸ்டோன்ஸ் கிடைக்கிறது என்று ஐயாலாஜிக்கல் சர்வே ரிப்போர்ட்டில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. திருநெல்வேலியில் கிடைக்கவில்லையா, சேலத்தில் இல்லையா, ராமேஸ்வரத்தில் இல்லையா? ஏன் சிமெண்ட் தொழிற்சாலைகளை நாம் முன்னமேயே ஆரம்பித்திருக்கக் கூடாது? இன்று நமக்கு சிமெண்டுக்கு பற்றாக்குறை இருக்கிறது. நான்காவது திட்டத்தில் இரும்பு உற்பத்தி பெருகும்போது நமக்கு சிமெண்டு வேண்டாமா? டால்மியாபுரத்தானுக்கும், தாழையூத்துக் காரானுக்கும், சங்கரிகாரானுக்கும் ஏன் கொடுக்க வேண்டும்? உங்களுக்கு வாக்களித்த மக்களுக்காக, ஏழை மக்களுக்காக பொதுத்துறையிலே ஆரம்பிக்கக் கூடாதா? அப்படி இப்போது அடையாளத்திற்காக ஒன்று ஆரம்பிக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள். ராமேஸ்வரத்தில் சிமெண்டுக்கு வேண்டிய மூலப்பொருள்கள் ஏராளமாக கிடைக்கிறது. எனவே ராமேஸ்வரத்தில் சிமெண்ட் தொழிற்சாலை நிறுவப்படவேண்டும். உரத் தொழிற்சாலையை பொதுத்துறையில் ஆரம்பிக்கக்கூடாதா இங்கு, என்று கேட்டதற்கு கோபித்துக்கொண்டார்கள். ஆயில் ரிபைனரி வருகிறது. பின்னர் இது வரும் என்று இன்று கூறுகிறார்கள். ஏன் நாம் இரசாயனத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கக்கூடாது? ஏன் பொதுத் துறையில் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்கக்கூடாது? சர்க்கரை ஆலை போன்ற ஆலைகளை பொதுத்துறையில் இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஆரம்பிக்க தவறி விட்டீர்கள். மைசூர் மாநிலத்திலும், உத்தரபிரதேச மாநிலத்திலும் சர்க்காரே சிமெண்ட் தொழிற்சாலையை நடத்துகிறார்களே? அதுபோல் ஏன் இங்கும் செய்திருக்கக்கூடாது? செங்கற் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்த வரை, பொதுத்துறையை தூங்க வைத்துவிட்டு எனது நண்பர் கோசல்ராம் போன்றவர்கள் ஆரம்பித்த தனியார் தொழிற்சாலைக்கு போய் வாழ்த்து வழங்குகிறீர்கள். சிமெண்ட் தொழிற்சாலை, உர பாக்டரிகள், பஞ்சாலை துறையில் உள்ள தொழில்கள், சர்க்கரைத் தொழில் இவைகள் பொதுத்துறையில் வர இதுவரை பூஜ்யம்தான் உங்கள் முயற்சி என்று நான் தெளிவாக, திட்டவாத்தமாகச் சொல்ல முடியும். ஸ்மால்-ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ்க்காக அதிகமாகச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். “Statement showing Plan Provision and Expenditure incurred for the Second and Third Plans” என்று 67-வது பக்கத்தில் இருக்கிறது. அந்தக் குறிப்பில் மூன்றுவது

17th March 1965] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ்க்காக எட்டு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் அதிகமாக வளர்ந்துள்ளது என்று சொல்லுகிறார்கள். நான்கு ஆண்டுகள் முடிந்து மூன்றாவது திட்டத்தில் இன்னும் ஒரு ஆண்டுதான் பாக்கியிருக்கிறது. 1964 மார்ச்சு மாதம் 31-ம் தேதி முடிய இதில் 3 கோடி 63 லட்சம் ரூபாய்தான் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக மூன்றாவது திட்டத்தில் எட்டு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. மூன்றாவது திட்டம் முடிய இன்னும் ஏழெட்டு மாதங்கள்தான் இருக்கின்றன. கிண்டி, அம்பத்தூர் ஆகிய இடங்களில் நிலம் வாங்கினது செலவுதான் மூன்று கோடி செலவிலும் பிரதான செலவாகி இருக்கிறது. நான்கு கோடி ரூபாய் இன்னும் செலவு செய்யப்படவில்லை. செலவு செய்யப்படாததற்குக் காரணம் என்ன? இந்த அரசாங்கம் உண்மையிலே பொதுத்துறையை அலட்சியப் படுத்திவிட்டு சில குறிப்பிட்ட முதலாளிகளுக்குத் தொழில் துறைக் கதவுகளை திறந்து விட்டு மீண்டும் இந்த நாட்டிலே முதலாளித் துவத்தை உருவாக்கத்தான் ஒத்துழைக்கிறார்கள். அந்தப் பொறுப்பைத் தான் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சேலம் இரும்பு ஆலை பற்றி எங்களுக்கு போர்க்கொடி உயர்த்த வேண்டும் என்பதல்ல. சேலத்தில் இரும்பு ஆலை எப்படியாவது நிறுவப்படவேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் நோக்கம். அதற்காக நங்கள் தீர்மானம் போடுங்கள். உங்கள் கரத்தை நாங்கள் வலுப்படுத்துகிறோம். இதே சபையில் அதைக் கொண்டு வாருங்கள். நாம் போராடுவோம். ஆந்திர மாநிலத்தைச் சார்ந்த ஓர் மந்திரியின் அரசியல் ஆசாபாசங்களுக்கான விளையாட்டு மைதானமாக சேலம் இரும்பாலையை ஆக்காதிர்கள். பல கோடிக்கணக்கான தமிழ் மக்களின் எதிர்காலம், அவர்களின் பொருளாதார வாழ்வு இன்னபிற அதில் தொக்கி நிற்கிறது என்று கூறிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI K. S. G. HAJA SHERIFF : Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to welcome the industrial policy of the Madras Government and would request the House to support unanimously the Demand made by the Hon. Minister for Industries. In this connection, I would like to say a few words. A review has been placed before this House wherein full facts and figures are given about the industrial development in three sectors—the Central Sector, the State Sector and the Private Sector. I congratulate both the Hon. Minister and the Department for having brought out such a detailed report with full statistics. I find that production statistics have been given with regard to sugar and textile mills in the co-operative sector. I wish they have also given side by side the capital employed in those industries and also how their production compares with the production made by the private sector industries so that it will greatly help the hon. Members of this House to compare and contrast each other. I hope this will be done at least in the next year's review.

Sir, about the Salem Steel Plant I remember that the Hon. Minister for Mines and Steel said that there is going to be only one plant in the Fifth Plan and one or two in the Fourth Plan and that they will be established only on merits. I would like to say that the Salem Project was started by our Government some 5 or 6 years back. About 2,000 tons of Neyveli lignite were sent to East Germany to find out whether it could be used with the Salem iron ore and all the experts have agreed that it is a feasible one and an economical scheme also. When that is the case, I see no reason why there should be any more doubts so far as the merit of the project is concerned. I suggest that if the Government of India

[Sri K. S. G. Haja Sheriff] [17th March 1965]

are not coming forward to aid the Project, at least our State Government should see that this Project is an accomplished fact. There appears to be some doubt about the Marine Diesel Engine Plant to be located at Ennore. I hope that it is not going to any other State and that the Hon. Minister will certainly take steps to see that it is founded at Ennore.

Sir, I greatly welcome the formation of the Export Promotion Council. Madras State has a very brilliant record with regard to the export of certain commodities, on a very large scale, particularly hides and skins. We get about Rs. 25 crores worth of foreign exchange. In this context I would like to submit to the Government that instead of exporting raw hides and skins as such, we can convert them into various useful products and then export them. Why I am telling this is because at the recent International Hides and Skins Trade Fair that took place in Madras, I happened to meet some of the prominent industrialists who had come from overseas and they greatly appreciated the products made out of leather here. They told me that the goods compared very favourably in quality, get-up and in price with those produced by them. If that is the case, I wonder why we should not come forward to help the private sector people to establish industries, which could convert them into various utility goods so that we can get much more foreign exchange by exporting them.

Sir, the deep sea fishing industry has not at all found its place in the East Coast, as it has developed in the West Coast. In the West Coast it has developed to a very appreciable extent. Apparently one of the reasons is that there are no freezing plants and storage plants in the various ports. If the private sector comes forward to develop Deep Sea fishing, I hope the Government would try to establish a Fish Preservation Unit in the various parts so that it would help a great deal for development of this industry.

Human hair is being exported to a very considerable extent. This commodity is going to France mostly and they make wigs out of it, and then export them to various other countries. We should try to see that we offer the necessary aid if any party comes forward to establish a factory for the manufacture of wigs and other goods that can be manufactured out of human hair.

Sir, recently, the Mathur Committee went round to find out the export possibilities. If I remember right, they have placed a report of that Committee before the Parliament or will be doing so shortly. I believe they will certainly recommend that each State should be given a certain foreign exchange quota so that that State can distribute the same to the small-scale industries for importing the necessary raw materials. I submit through you Mr. Deputy Speaker, to the Hon. Minister that he should take a careful stock of the raw materials requirements for the medium and small-scale industries at least to see that they work two shifts conveniently and then place their requirements of foreign exchange before the Central Government and get the quota and distribute the same to the small-scale industrialists. It would greatly help the growth and development of these industries. At present, they

17th March 1965] [Sri K. S. G. Haja Sheriff]

are very much handicapped for want of raw materials. A lot of man-days are lost because of the fact that they have to keep their factories idle. This results in reduction in production.

I am extremely happy that we are going to have the International Trade and Industries Fair at Madras towards the end of the year 1966 and the beginning of the year 1967. The sponsors of this international event is the All-India Manufacturers Organisation, a very outstanding body in the country representing manufacturers. From all accounts, I understand that this is going to be the first of its kind to be held in Asia. Because about 35 to 40 countries, particularly countries which are highly developed in the industrial field have indicated their acceptance to participate in this event. I have no hesitation in saying that with the active, willing co-operation and support given by both the Centre and also our Sate Government, this event will be of a very unique and outstanding nature. When this is done, we will be putting South India particularly, Madras State, in the industrial map of the world very much ahead and much earlier than what we will otherwise expect. Because, when 35 or 40 countries take part, it means that tremendous money will be revolving and that there will be a tremendous amount of international activities in this metropolitan city of ours. It is something most unimaginable.

Sir, there are certain industries which have not been developed in this State. I would like to make particular reference to the Hotel industry. I am sure that the Government will come forward to help such of those people who are willing to establish hotels of international standards in the same way as they have helped the formation of a very outstanding Shipping Corporation in our State. I congratulate the Government on their having formed or rather helped the formation of this Corporation. I am sure it will play a very vital and important role in the transport of foodgrains and earning the much needed foreign exchange.

Sir, a lot has been said about capital formation. Now, the industrialists look to the Government and the financing houses for a major portion of the capital. In this connection, I would like to ask whether it is good to make the industrialists depend more and more upon the Government for capital, or whether it is not desirable to allow natural capital formation. We must consider how far we could achieve this and what are the steps that we should take or to create the necessary climatic conditions for the formation of natural capital. In an under-developed country which is very anxious to develop economically and industrially I think there should be natural formation of capital rather than the industries which require always to be fed financially by the Government. If we take those steps taken by highly advanced countries like America, Japan, West Germany, etc., we will find that innumerable number of industries will come forward automatically with the natural formation of the capital. If these steps are found to be correct by our Government, I am sure they will certainly recommend to the Central Government that suitable conditions should be created to see that hardships in the way of natural capital formation are eliminated.

[Sri K. S. G. Haja Sheriff] [17th March 1965]

When I spoke during the general discussion on the Budget, I remember to have said that agriculture should be developed on industrial lines. If we read the history of countries which are to-day the foremost in agricultural production, viz., America and Australia we will find that they were able to achieve bumper results only because of their developing agriculture through mechanised methods. I do not say that we should go against our own conviction or ideals about the limitation of acreage for an individual. But, certainly, if public companies and corporations could come forward to develop agriculture by using mechanical devices and modern techniques, I hope the Government will help them. Because, we cannot depend upon the import of agricultural produce for ever from foreign countries. We should take the earliest opportunity to increase the production to the extent that we require. There can be no peace if more foodgrains are not made available at reasonable cost. I once again congratulate the Government on their taking active steps for the industrialisation of the State. I have no hesitation in saying that our State which has been and is the foremost will certainly continue to be the foremost in future also. Thank you, Sir.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : ஸார், ஆன் எபாயின்ட் ஆஃப் எக்ஸ்ப்ளனேஷன், கனம் உறுப்பினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் பேசும்போது, என்னுடைய பெயரைப்பற்றி குறிப்பிட்டு பேசியதால் அதற்கு நான் பதில் சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கிறேன். பிரிக் பாக்டரி இப்போது பப்ளிக் செக்டாரில் இல்லை, பிரைவேட் செக்டாரில் கோசல்ராம் அவர்களுக்கு மட்டும் தான் லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இந்த ஸ்டேட்டில் ஒரு லைசென்ஸ் தான் முன்னால் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால், இப்போது மத்திய சர்க்காரிடம் நம்முடைய சர்க்கார் வற்புறுத்தி இரண்டு லைசென்ஸ்கள் பெற்று இப்போது பப்ளிக் செக்டாரில் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே இப்போது எனக்கு மட்டும் தான் லைசென்ஸ் இருப்பதாக சொல்வது சரியல்ல. மேலும், இப்போது பிரிக் பாக்டரி நடத்துவதற்கு லைசென்ஸ் பெறவேண்டிய அவசியமே இல்லை என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கும் இந்த சபையினுடைய கவனத்திற்கும் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

*** திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் :** மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் இந்த மன்றத்தினுடைய ஆய்வுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள தொழில்கள் பற்றிய மான்யக் கோரிக்கை மீது, எதிர்க்கட்சித் தரப்பினர் கொடுத்துள்ள வெட்டுப் பிரேரணையையொட்டி, நான் சில கருத்துக்களை வழங்க விரும்புகிறேன்.

இந்த மாநிலம் தொழில் துறையில் வளர்ச்சி பெறுவதன் மூலமாக, இந்த மாநிலத்திலுள்ள மூலப் பொருள்கள் செய் பொருள்களாக மாற்றப்பட்டு, அதன்மூலம் இந்த மாநிலத்தின் வருவாய் உயர்த்தப்படக் கூடிய வழி வகைகளைக் காணுவதற்கு முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தில் பல உறுப்பினர்கள் எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். தொழில் துறை இந்த மாநிலத்தில் நல்ல முறையில் வளருதல் வேண்டும், பலவிதத் தொழில்கள் எங்கு பார்த்தாலும் அமைதல் வேண்டும், ஆங்காங்கு இருக்கிற மூலப் பொருள்கள் செம்மையாகப் பயன்படுத்தப்படுதல் வேண்டும், அத்தகைய தொழில்களின்மூலம் வரக் கூடிய வருமானம் நல்ல முறையில் மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற முறையில் ஆர்வத்தோடும், ஊக்கத்தோடும் கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், தொழில் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்களும் செயலாற்றி வருகிறார்கள் என்பதை நான் மறக்கவில்லை.

17th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மறுக்கவில்லை—வரவேற்கிறோம், பாராட்டுகிறோம். அப்படிப் பாராட்டுகிற நேரத்திலேயே எதிர்க்கட்சியினர் இந்தத் துறையில் பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கிறார்கள் என்று ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த கனம் உறுப்பினர் ஒருவர் தெரிவித்தார்கள். அமைச்சர் அவை மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் உள்ள குறைகளையும் குற்றங்களையும், அமைச்சர் அவை மேற்கொள்ளும் கொள்கையில் இருக்கிற குறைகளையும் குற்றங்களையும், நிர்வாகத்தில் இருக்கிற குறைகளையும் குற்றங்களையும் சுட்டிக் காட்ட எதிர்க்கட்சியினராக இருக்கிற நாங்கள் கடமைப் பட்டவர்களாக இருக்கிறோம் என்றாலும், பாராட்ட வேண்டியவைகளை, பாராட்ட வேண்டிய நேரத்தில், பாராட்ட வேண்டிய அளவுக்கு, பாராட்ட வேண்டியவர்களைப் பாராட்டத் தவறவில்லை. அந்த முறையில்தான் பாராட்ட வேண்டியவர்களைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சி என்றால் எதிரிக் கட்சியாக இருப்பதல்ல. நிலைமைகளை ஆராய்ந்து, பாராட்ட வேண்டியவைகளைப் பாராட்டுகிற நிலையிலும், குற்றம் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய நிலையில் சுட்டிக் காட்டக் கூடிய நிலையிலும்தான் எதிர்க்கட்சியின் கடமை அமையும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மாநிலம், தொழில் துறையில் முன்னேறவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு நடவடிக்கைகள் பல எடுக்கப்படுகின்றன என்பதை, நான் மறுக்கவில்லை. முடிக்கப்பெற்ற முயற்சிகளை நான் வரவேற்கிறேன். எடுக்கப்பட வேண்டிய முயற்சிகள் எடுக்கப்படவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறேன். எடுக்கப்பட்டுள்ளவைகளில் உள்ள குற்றங் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன். சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ள குற்றங்களையும் குறைபாடுகளையும் நீக்க முயலவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன்.

நமது மாநிலத்தின் இயற்கை கனி வளங்களை எடுத்துக் கூறுகிற வகையில், நல்லதொரு அறிக்கை புத்தக வடிவில் நமக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அறிக்கையில் நமது மாநிலத்தில் என்னென்ன மூலப்பொருள்கள் கிடைக்கின்றன, என்னென்ன தொழில்களை உருவாக்கலாம், என்னென்ன செய் பொருள்களைச் செய்து மாநிலத்தினுடைய வருவாயைப் பொருக்கலாம் என்ற குறிப்புகள் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு எதிர்காலத்தில் பல தொழில்களை அமைக்கலாம். அந்த அறிக்கை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவும் ஒரு அடிப்படையாகவும், ஒரு தூண்கோலாகவும் அமையும் என்ற வகையிலே, அதனை நான் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இயற்கைக் கூறுபாடுகளைப் பொறுத்து எதிர் காலத்தில் நம் மாநிலத்தில் தொழில்கள் வளர வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன, வசதிகள் இருக்கின்றன. நிலக் கூறுபற்றிக் கூறியிருக்கிற அந்த எட்டில் கனி வளங்களைப் பற்றித் மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, தென் ஆற்காடு மாவட்டப் பழுப்பு நிலக்கரியையும், சேலம் மாவட்டத்திலும் வேறு பல இடங்களிலும் கிடைக்கிற இரும்புக் கனியையும், மற்றும் ஆங்காங்கு கிடைக்கின்ற சுண்ணாம்பு, பாக்கடை, ஜிப்சம் போன்ற கனிப் பொருள்களையும் கொண்டு; பல்வேறு தொழில்கள் அமைக்கப்படவேண்டும். புதிய தொழில் வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் ஊக்கத்தைத் தருகிற வகையில் அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். இது பற்றி கனம் உறுப்பினர்கள் பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய மாநிலத்தில் தொழில்கள் நான்கு வகைகளில் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. மத்திய அரசின் முயற்சியால் நமது மாநிலத்தில் பல தொழில்கள் துவங்கப்பட்டிருக்கின்றன; மாநில அரசின் முயற்சியால் பல தொழில்கள் துவங்கப்பட்டிருக்கின்றன; கூட்டுறவுத் துறையில் பல தொழில்கள் துவங்கப்பட்டிருக்கின்றன; தனியார் துறையில் பல தொழில்கள் துவங்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் மேலும் தொழில்களைத் துவங்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருக்கிறது. ஆனால் தேவையான அளவுக்கு மூலப் பொருள்கள் கிடைப்பதில்லை. அது பற்றி உள்ள பல்வேறு குறைபாடுகளைப் பற்றி ஆராய வேண்டியிருக்கிறது. அரசு தொழில்களைத் துவங்குகிற நேரத்தில், அரசு தொழில்களில் முதலீடு செய்யும் பணத்தை, மக்களுக்குப் போடுகிற வரியின் மூலமாக வரக் கூடிய வருமானத்தை

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [17th March 1965]

ஈடுபடுத்தவேண்டியிருக்கிறது. புதிய தொழில்களைத் துவக்குவதற்குத் தேவைப்படுகிற பணத்தைப் பெறுவதில் சிறிது கடினம் இருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு வரிகளை மேலும் உயர்த்தினால் தான் மேலும் மேலும் புதிய தொழில்களைத் துவக்க முடியும் என்ற நிலை இருந்துவருகிறது. இப்போது இருக்கின்ற சூழ்நிலையில், புதிய வரிகளைப் போட்டு, அதன் மூலமாக வரக் கூடிய வருமானத்தைப் பெருக்கி, அதனை ஈடுபடுத்தித் தொழில்களை அமைக்கக் கூடிய முறையில் நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தர நிலைமை இல்லை. அந்த வகையில் நாம் அதிக அளவுக்குத் தொழில்களைப் பெருக்கக் கூடிய நிலையில் இல்லை. ஆனால் அரசாங்கம் கொண்டிருக்கின்ற வரியல்லாத வருமானத்தைப் பெருக்கும் வாய்ப்புகளைப் பெருக்குவதன் மூலமாக வரக் கூடிய வருமானத்தைப் பயன்படுத்தும் நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். ஏற்கெனவே துவங்கப்பட்ட தொழில்கள் மூலமாகக் கிடைக்கக் கூடிய வருமானத்தைக் கொண்டு, அந்தத் தொழிலை விரிவுபடுத்த வேண்டிய நிலையிலோ, அல்லது வேறு தொழிலில் ஈடுபடுத்தும் நிலையிலோ நாம் இருக்கிறோம். மக்கள் வெறுக்கும் புதிய வரிகளைப் போடாமல் எப்படியும் சமாளிக்க வேண்டும்.

அது மட்டுமல்லாமல், வெளி நாட்டு உதவி மூலமாகத் தொழில்களை ஆரம்பிக்க வழி தேடவேண்டியிருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் உதவிகள் எந்த அளவுக்கு வரக்கூடும், என்பதிலே பல்வேறு ஐயப்பாடுகள் இருக்கின்றன. உதவிகள் அளிப்பதிலே பல்வேறு நாடுகள் முன் வந்தாலும் கிடைக்கக் கூடிய உதவிகள் நாம் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு வருமா என்று ஐயப்பாடும் இருக்கிறது. அது எதிர்மாமல் கடன் மூலமாகப் பொது மக்களிடம் பெறும் வழி ஒன்றும் இருக்கிறது. ஆயுள் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கார்ப்பரேஷனிலிருந்து, பிரிமியம் மூலமாக மக்களால் போடப்படுகிற பணத்திலிருந்து கடன்களைப் பெற்றும், பாங்குகளிடம் கடன்களைப் பெற்று நிதி வசதிகளைப் பெற வாய்ப்புக் கூறுகள் எந்த அளவுக்கு இருக்கின்றன என்று கனம் உறுப்பினர் டாக்டர் நடராஜன் அவர்கள் தெளிவுபடக் கூறினார்கள். தென்னகத்திலிருந்து ஆயுள் இன்ஷ்யூரன்ஸுக்கு மக்களால் பிரிமியம் செலுத்தப்படும் முறையில் கேரளா பணத்தை, இந்தப் பகுதிக்கே செலவழிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தவேண்டும். நிதி வசதிகளைப் பெறுகிற முறையில் வரம்பையும் வசதியையும் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று இந்தியப் பேரரசை வற்புறுத்தவும் வேண்டும். பாங்குகளில் போடப்படும் இந்தப் பகுதி மக்களுடைய பணம் இந்தப் பகுதி மக்களுக்கே பயன்படும் முறையில் முதலீடு செய்யப்படவேண்டும். இங்கே தொழில் வளர அவைகளை ஒதுக்குவதற்காக வழி காணவேண்டும். துவங்கப்படுகிற தொழில்களுக்கு அந்த முறை பெரும் அளவுக்குப் பயன்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பெரிய பெரிய தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில், சிறந்த நிர்வாகத் திறனோடு இருக்கின்றவர்களை வைத்துக்கொண்டு, தொழில் விற்பன்னர்களை வைத்துக்கொண்டு, மார்க்கெட் விலைகளை அனுசரித்து, லாப நோக்கோடு ஆரம்பிக்கப்படும் தொழில்கள், மக்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய நிலையில் அமையக் கூடும். பெரிய பெரிய தொழில்களைப் பொறுத்துத் தனியார் துறை, பொதுத்துறை இரண்டிற்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை. நிர்வாகத் திறமையப் பொறுத்து பொதுத்துறையில் ஏற்படுகிற செலவுகளையும், தனியார் துறையில் ஏற்படுகிற செலவுகளையும் கணக்கிடும்போது, இரண்டு இடங்களிலும் ஒரே தன்மைதான் இருக்கிறது. நிர்வாகத்தைப் பொறுத்த வரையில், சிறந்த விற்பன்னர்களாக அமையக் கூடுமானால் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் முதலீடு செய்யப்பட்டு செய்கிற தொழிலாக இருக்குமானால், அது தனியார் துறையாக இருந்தாலும் அல்லது பொதுத்துறையாக இருந்தாலும் நிர்வாகச் செலவில் அதிக வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் செம்மையாக நிர்வாகம் நடைபெறுகிற முறையில் சிறந்த விற்பன்னர்களை வைத்து நடத்துகிறோமா என்பதைப் பொறுத்து பொதுத்துறை அமைந்திருக்கிறது. அந்த முறையில் பெரிய பெரிய கன ரகத் தொழிலை அமைப்பதிலே வாய்ப்புகள் மாநில அரசை விட மத்திய அரசுக்கு அமைந்திருக்கின்றன. இந்த மாநில அரசைப் பொறுத்த,

17th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

வரையில் அது பெரிய பெரிய கன ரகத் தொழிலை இந்த மாநிலத்தில் அமைக்க மத்திய அரசை வற்புறுத்தவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது. முழு அளவுக்கு இந்த மாநிலத்தில் தொழில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லை; இன்னும் தேவைப்படுகின்றன என்று வற்புறுத்த வேண்டிய நிலையில் தான் இருக்கிறோம். பல்லாண்டு காலமாகத் தொழில் விற்பனர்கள், தொழில் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள், வர்த்தகத் துறையில் இருக்கக் கூடியவர்கள், பொருளாதார நிபுணர்கள் எல்லோரும் தென்னாட்சின் நிலைமை, தமிழகத்தின் நிலைமை பற்றி அறிந்தவர்கள் கன ரகத் தொழிலில் தென்னகம் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது என்று கட்சி நிலையில் கூறாமல், பொருளாதார நிலைமையை அறிந்து கூறியுள்ளார்கள். ஏற்கெனவே கோச் ஃபாக்டரி, நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரி, எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது மேலும் 5-6 திட்டங்கள் எடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்று கனம் அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார். இந்தத் திட்டங்களைல்லாம் வேலை செய்யத் தொடங்கி 2 ஆண்டு காலம், 3 ஆண்டு காலம், 5 ஆண்டு காலம் ஆன பிறகு தான் அவைகளிலிருந்து மக்கள் பலன் காண முடியும். இப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டால் இன்னும் மூன்று ஆண்டுகள் கழித்துத் தான் பலனைக் காண முடியும். கன ரகத் தொழிலை ஆரம்பிப்பதில் இந்தப் பகுதி புறக்கணிக்கப் பட்டிருந்தது, இப்போது அதை நிறைவேற்ற முயற்சி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். கன ரகத் தொழிலை உருவாக்குவதிலே, அந்தப் பொறுப்பை மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. நம்மிடத்தில் வரிகளை வாங்கும் வாய்ப்பிலே, மாநில அரசு மட்டும் வரி வாங்கவில்லை, மத்திய அரசும் வாங்குகிறது. மத்திய அரசு பெறுகின்ற வரிப் பணத்தைக் கொண்டு இந்தப் பகுதியில் தொழில்களை அமைக்கவேண்டும் என்று கேட்கின்ற உரிமை, நியாயமான உரிமை நமக்கு இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் நமக்குத் தேவைப்படுகிற பெரிய கன ரகத் தொழில்களை ஆரம்பிப்பதிலே மத்திய அரசை வற்புறுத்திப் பெறும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஐந்து கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவாகும், இந்த மாநிலத்திற்குத் தேவைப்படுகிற தொழில்களைப் பொறுத்த வரையில், தனியார் ஒருவர் அல்லது பலர் செய்ய முடியாததை இந்தியப் பேரரசு ஏற்றுச் செய்ய வேண்டும்.

ஒரு கோடி ரூபாய்க்குக் குறைவாக சில லட்சம் ரூபாய் தேவைப்படுகிற அளவுக்கு இருக்கக் கூடிய தொழில்களைப் பொறுத்த துறையில் ஏற்று நடத்துவதில், நிர்வாகச் செலவு அதிகமாக ஆகிறது; எனவே நஷ்டத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுத் தீரவேண்டிய அவசியம் வருகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. முதலீடு ஒரு கோடி ரூபாய், 5 கோடி ரூபாய், 10 கோடி ரூபாய் என்று போகிறபொழுது, தனியார், பொது ஆகிய இரண்டு துறைகளிலும் இவ்விப நோக்கத்தைப் பொறுத்து அதிக வேறுபாடுகளைக் காண முடியவில்லை. குறைவான முதலீட்டைத் தொழில்கள் அமையும்பொழுது, நிர்வாகச் செலவு அதிகமாக ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தித் தான் தீரவேண்டும், தனியார் யாரும் ஏற்று நடத்த முன்வரமாட்டார்கள், தனியாரை ஈர்க்கின்ற வாய்ப்பை அந்தத் தொழில்கள் பெறவில்லை, ஆகவே, அந்தத் தொழில்களை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தித் தான் தீரவேண்டும், அந்தத் தொழில்கள் மக்களுக்கு இன்றியமையாதவை, அவற்றை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தித்தான் ஆக வேண்டும் என்ற நிலைமை இருந்தால், அந்தத் தொழில்களைப் பொறுத்ததுறையில் நடத்த முன் வரவேண்டும். தனியார் ஏற்று நடத்துகிற அளவுக்குச் சிறு சிறு தொழில்கள் விடப் படலாம். பெரிய தொழில்களை அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றில் முழு கவனம் செலுத்தவேண்டும். கனரகத் தொழில்களை நடத்துவதற்கான திட்டம் தீட்டுவதன் மூலம், நல்லதொரு தொழில் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு முயலுதல் வேண்டும்.

தனியாரிடத்திலே பணம் இருக்கிறது; உடைமைகள் இருக்கின்றன. அந்த உடைமைகளை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்கிற நிலைமை வரும் காலம் வரையில், உடைமைகள் அரசாங்கத்தின் உடைமைகளாக ஆக்கப்படும்

12-30
p.m.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [17th March 1965]

காலம் வரையில், அந்தப் பணத்தை அவர்களைக் கொண்டே பயன்படுத்துகிற வழிகளைக் காணவேண்டும். அவர்களிடத்தில் முடங்கிக் கிடக்கின்ற பணத்தை தொழிற்சாலைகளிலே ஈடுபடுத்தி, அதன் மூலம் நாட்டில் தொழில் உற்பத்திக்கு வழிவகுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அரசாங்கம் தொழிலை ஏற்று நடத்தினால், நடம் வரும், நிர்வாகச் செலவு அதிகமாகும் என்ற முறையில் இருக்கக்கூடிய தொழில்களை அவர்களுக்கே விட்டுவிடலாம். அவர்களே நடத்தினாலும், ஓரளவுக்கு சமாளிக்கக் கூடியவற்றை மாநில அரசு ஏற்று நடத்துவது தவறல்ல. மாநில அரசு ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத பெரிய தொழிலை மத்திய அரசை அமைக்கும்படி வற்புறுத்துவதற்கு நியாயம் உண்டு, கொடுக்கிற வரிப் பணத்தின் அடிப்படையில் கேட்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது, எனவே அந்தத் தொழிற்சாலைகளை துவக்குவதற்கு இந்திய அரசை வற்புறுத்தும் முயற்சிகளை மேலும், மேலும் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இந்த நாட்டினுடைய சூழ்நிலையைப் பொறுத்துத் தொழில்களைப் பல வகைகளில் துவக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். வேலையில்லாமல் திண்டாடுபவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஈர்த்துக்கொள்கிற அளவுக்கு தொழிற்சாலைகளை உருவாக்குகிற திட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிற அத்தனை பேர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்பது அரசின் கடமையாகும். வேலையில்லா திண்டாட்டத்தை போக்குதல் தலையாய கடமையாகும். எங்குப் பார்த்தாலும் வளர்கிற தொழில்களை அமைக்க முன் வரவேண்டும் மக்கள் அன்றாட தேவைக்கு எந்த பொருள்களை மிகுதியாக விரும்புகிறார்களோ அந்தப் பொருள்களை உற்பத்தியாக்குகிற தொழிற்சாலைகளை அமைக்க வேண்டும். ஏற்படுகின்ற குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி, நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில் செலவினத்தைக் குறைக்க, கட்டுப்பாட்டைப் பொறுத்த வரையில் ஆராய்ந்து பார்த்து நல்லதொரு ஆலோசனை கூறுவதற்காக அமெரிக்காவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட ஒரு வல்லுனர், Mr. Frank M. Knox, தம்முடைய அறிக்கையிலே ஒரு கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

‘The administrative expenses constitute a high percentage of the total cost in industrial and business establishments in India. This can be reduced by adopting proper management and organisational control techniques. The techniques, however, should be reoriented to suit Indian conditions.’

In America the emphasis is on increasing mechanisation and automation as there is a shortage of labour in that country. But in India there is surplus of labour which necessitates a slow-down in the process of mechanisation. The difficulty can be got over by stepping up the work-load of the labourers without resorting to retrenchment.’

என்ற கருத்தை தெளிவுபட எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

‘The administrative expenses constitute a high percentage of the total cost in industrial and business establishments in India’.

என்ற குறைபாட்டை எந்த வகையிலே போக்கலாம் என்பதற்கான வழி வகைகளைக் காண அரசினர் முயலுதல் வேண்டும்.

அதைத் தவிர, அரசாங்கம் தொழில்களை எடுத்து நடத்துகிற பொழுது, எந்த நோக்கத்தோடு, எந்த அடிப்படையில் அவர்கள் தொழில்களை நடத்தவேண்டும் என்று திட்ட வட்டமாக ஆராய்ந்து அதற்கான ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக்கொள்வது நல்லது என்று கூற விரும்புகிறேன். நாம் ஏற்படுத்துகிற தொழில்கள் நாட்டிற்கு தேவைதானா? அந்தத் தொழில்களைத் தனியார் யாரும் ஆரம்பிக்க முன்வரமாட்டார்களா? வேறு எந்த முயற்சியிலும் செய்ய முடியாதா? நாட்டிற்கு மிக

17th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இன்றியமையாத தேவையா? செலவு ஏற்பட்டாலும் அரசினர் ஏற்று நடத்துவதில் தவறு இல்லை என்ற நிலையா? வேறு யாரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்ற நிலையா, என்பதையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். குறிப்பிட்ட இடங்களில் வாய்ப்பு ஏற்படுத்துவதன் மூலம் மக்களுக்கு, வேலை செய்கின்றவர்களுக்கு, தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு நல்ல பலன் ஏற்பட முடியுமா? அம்மாதிரி பலன் ஏற்படுகிற காரணத்தினாலும், “நோ பிராபிட் நோ லாஸ்” என்ற முறைப்படி நட்புமும் இல்லை, லாபமும் இல்லை என்ற அளவில், நோக்கம் நிறைவேறவும், அதன் மூலம் வேலை வாய்ப்பு ஏற்படவும், பலருக்கும் பலன் ஏற்படும் என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையிலும் தொழிற்சாலைகளை உருவாக்க வழியிருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். அதற்காக காரண, காரிய விளக்கங்களை கண்டறிய வேண்டும். தனியார் துறையில், தனியாக தொழில்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. தனியாரால் திறம்பட நடத்தக்கூடிய சிறு சிறு தொழிற்சாலைகளிலே நம்முடைய நேரத்தையும், நினைப்பையும், அரசாங்கப் பொருள்களையும், மற்றவைகளையும் செலவழித்து அவற்றை மேற்கொள்ள முற்பட்டால், தனியாரால் முடியாத பெரிய தொழில்களை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்யவேண்டும். தணிக்கை அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டுருக்கிற அளவுக்குப் பார்த்தால், அரசாங்கம் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடத்தி வருகின்ற தொழில்கள், அரை குறையாகப் பொறுப்பு ஏற்று நடத்திவருகின்ற தொழில்கள், “குவாவரி கவான்மெண்டு” என்ற அளவில் பொறுப்பேற்று நடத்துகின்ற தொழில்கள், போன்றவை இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவில் 46 தொழில்கள் இருக்கின்றன. அதிலே மூன்று தொழில்கள் பற்றிய கணக்கு வரவில்லை, ஆகவே தணிக்கை அறிக்கைகளைக் முடியவில்லை. பால் பண்ணைத் திட்டம் (மெட்ரூஸ் டயரி அண்டு மில்க் பிராஜெக்ட்), முத்துச் சிப்பிகள், சங்கு ஆகிய துறைகளில் கணக்கு வரவில்லை. ஆகவே, அதனுடைய விளக்கங்கள் தரப்படவில்லை. பாக்கியிருக்கிற 43 தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், 13 தொழிற்சாலைகள் பற்றித் தணிக்கை அறிக்கையிலே என்ன கூறப்பட்டிருக்கிறது என்றால், 13 தொழிற்சாலைகள் தொடர்ந்து நடத்தில் வேலை செய்கின்றன, அவைகள் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே தொடர்ந்து நடத்தில் வேலை செய்கின்றன. அதே நிலைமையில் தான் அந்த 13 தொழிற்சாலைகள் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றன. அவற்றில் 8 தொழிற்சாலைகள் அதிகமான நடத்தில் வேலை செய்கின்றன. இரண்டு தொழிற்சாலைகளில் 1962-63-ல் இலாபம், 1963-64-ல் நட்பம். 9 தொழிற்சாலைகளில் குறிப்பிட்ட அளவிற்கு லாபம் குறைந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது. கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் தம் முடைய முன்னுரையில் தொழில் ஆரம்பித்ததும், 2 ஆண்டு காலம், 3 ஆண்டு காலம் வரையில் அதிக லாபம் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை, மூன்று ஆண்டு காலம் நடத்திச் சென்ற பிறகு தான் அதிகமாக லாபத்தை எதிர்பார்க்கலாம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். மூன்று ஆண்டு காலம் ஒரு தொழிற்சாலை நன்றாக இயங்கிய பிறகு தான் அது தன்னுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றக் கூடிய அளவுக்கு லாபத்தை எதிர்பார்க்க முடியும் என்றாலும் கூட, மூன்று ஆண்டு காலமல்ல, பல ஆண்டு காலமாக நடைபெற்றுவரும் தொழிற்சாலைகள் கூட தொடர்ந்து நடத்தில் வேலை செய்யக்கூடிய சூழ்நிலையிலேயே இருந்து வருகின்றன. அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்னவென்று ஆராய்ந்து, இவற்றை தொடர்ந்து வைத்துக்கொள்வதால் பயன் ஏதும் உண்டா? இல்லை எனில் நிறுத்திவிடலாமா? இவற்றை நிறுத்தி விட்டு வேறு தொழில்களில் கவனத்தைச் செலுத்தலாமா என்பதில் உள்ளபடியே கனம் அமைச்சர் கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும்.

நீண்டகாலமாகவே, தேவைப்படுகிற ஒன்று அல்லது மூடப்படுகிற ஒன்று என்று தீர்மானிக்கப்படவேண்டிய நிலையில் இருப்பது சின்கோன தொழிற்சாலை. அது 1871-ல் துவக்கப்பட்டது. - அதிலே முடக்கப்பட்டுள்ள பணம் ரூ. 2,95,00,000. 1963-64 கணக்குப்படி வட்டி நீக்கி ரூ. 22,63,000 நட்பம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கப் போக்கு வரத்துத் துறையில் ஏற்பட்ட நடத்தைப் பற்றி நேற்று நடந்த மானிய விவாதத்தின்போது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் தந்தார்கள். மாதிரி

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [17th March 1965]

செருப்புத் தொழிற்சாலை திருவல்லிக்கேணியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ரூபாய் 1,70,000 மூலதனம் அதிலே முடக்கப்பட்டு, ரூ. 9,000 நடம் ஏற்படுகிற நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அரசாங்க பூட்டுத் தொழிற்சாலை திண்டுக்கல்லில் ரூ. 6,75,000 மூலதனத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, ரூ. 63,000 நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. மாதிரி தச்சப்பட்டறை கிண்டியில் ரூ. 5,91,000 மூலதனத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, ரூ. 40,000 நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சாயத் தொழிற்சாலை 1959-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, ரூ. 10,40,000 மூலதனம் போடப்பட்டு, ரூ. 93,000 நடத்தில் வேலை செய்கிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. “போர்ஜ் அண்டு ஹீட் டிரீட்மெண்டு ஷாப்” 1960-ல் ரூ. 14,80,000 மூலதனத்தோடு துவங்கப்பட்டு, ரூ. 71,000 நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. கைத்தறிக்க கருவிகளின் பகுதிகள் தொழிற்சாலை 1960-ல் நிறுவப்பட்டு ரூ. 19,60,000 முதலீடு செய்யப்பட்டு, ரூ. 1,07,000 அளவுக்கு நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. “டீல் ரூம் ஷாப்” திருச்சியில் 1961-ல் துவங்கப்பட்டு ரூ. 7,24,000 மூலதனம் போடப்பட்டு, ரூ. 20,000 நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதே போன்று “காமன் பினிஷிங் ஷாப்” 1960-ல் துவங்கப்பட்டு, ரூ. 5,00,000 மூலதனம் போடப்பட்டு, ரூ. 37,000 நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. “டீல் ரூம் ஷாப்”, விருதுநகர் 1962-ல் துவங்கப்பட்டு ரூ. 5,77,000 மூலதனம் போடப்பட்டு, ரூ. 39,000 நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. கம்பளி பதனிடும் தொழிற்சாலை 1960-ல் துவங்கப்பட்டு, ரூ. 11,80,000 மூலதனம் போடப்பட்டு, ரூ. 1,33,000 நடம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணத்திற்காகத் தான் நான் இவைகளையெல்லாம் எடுத்துக் குறிப்பிட்டேன். இப்படிப்பட்ட தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கும்பொழுது, இந்தத் தொழிற்சாலைகளைத் துவைப்படுகின்றனவா? மக்கள் விரும்புகிறார்களா? அதன் மூலம் பலன் உண்டா? லாபம் உண்டா? வேறு பல தொழிற்சாலைகள் அதன் மூலம் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டா? அந்தத் தொழிற்சாலைகளைப் பார்த்து வேறு பல தொழிற்சாலைகளை உருவாக்கவாவது ஊக்கத்தை அளிக்கிற முறையில் அந்தத் தொழிற்சாலைகள் அமைத்திருக்கின்றனவா? என்ற முறையில் எல்லா விளைவுகளையும் கணக்கிட்டு ஆராய்ந்து பார்த்து, இந்தத் தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டனவா? என்ற ஐய வினாக்களை எழுப்பக்கூடிய நிலைமையையே தான் காண்கிறோம். இதை ஆராய்ந்து பார்த்து, இனிவாவது ஒரு முடிவு எடுப்பதற்காக அரசாங்கம் வல்லுநர்கள் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்துத் தீர்வேண்டும். மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை அரசாங்க இலாகாவின் ஆராய்ந்து பார்க்கிற நிலைமையில் இவற்றை சீர்படுத்திவிடலாம் என்பதைவிட, இதையெல்லாம் தொழிலில் வல்லுநர்கள் பரிசீலனை செய்து பார்த்து, எந்த அளவுக்கு இந்தத் தொழில்கள் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கின்றன? எவ்வளவு பலன் தரக்கூடியவைகளாக இருக்கின்றன? ஏற்பட்ட நடத்தோடு நிறுத்தி விடலாமா? இனிமேல் இப்படிப்பட்ட தொழில்களைத் துவங்காமல் இருக்கலாமா? என்பதற்கான விடைகளைக் கண்டறிவது நல்லது.

எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பெரம்பூரில் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை வைக்கப்பட்டது. என் அங்கே வைக்கப்பட்டது? என்ன காரணத்திற்காக? என்று தெரியவில்லை. ஆனால், அது சரியாக இயங்கவில்லை, லாபம் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என் இயங்கவில்லை? என்று கேட்டால் அங்கே இருக்கிற தொழிற்சாலைகளில், தொழிலாளிகளுக்கு அதிகமாகக் கூலி கிடைக்கிறது. திருவொற்றியூர், பெரம்பூர் பிரதேசத்தில் அதிகமாக தொழிற்சாலைகள் இருப்பதால், அங்கே அதிகச் சம்பளம் கிடைப்பதால், தொழிலாளிகள் யாரும் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைக்கு வரவில்லை என்று காரணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் வரக்கூடிய மாதிரியில், வேலைவாய்ப்பு இல்லாத இடங்களில், சிவகாசி, சாத்தூர் போன்ற மற்ற இடங்களில், வேறு தொழிற்சாலைகள் ஏற்படாத இடங்களில் என் இந்தத் தொழிற்சாலையைக் வைக்கக்கூடாது? இதிலே ஒரு சிலருக்காவது ஊதியம் கிடைக்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கின்ற இடங்களை என் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடாது? வேறு பல தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன, அங்கே தொழிலாளர்களுக்கு, இதைவிட அதிகக் கூலிகிடைக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது என்றால், இந்தப் பெரம்பூரை என் தோழ்ந்தெடுக்க வேண்டும்?

17th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தொழிலாளர்கள் வரவில்லை, ஆகவே நட்டத்தில் இப்பொழுது இருக்கிறது என்று சொல்வதைவிட, ஓர் அளவுக்கு திட்டம் போடும் போதே, இதை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து இருக்கக் கூடாதா? வேறு பல இடங்களில்; சில பொறிகள் வாங்கப்பட்டன, ஆனால் வேலை செய்யாமல் இருக்கின்றன. வேறு பல இடங்களில் கட்டடங்கள் கட்டி தேவைப்படாமல் வாடகை கொடுக்கப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து, நல்ல சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி, மக்களுடைய வரிப்பணம் பாதுகாாமல் இருக்கும் அளவுக்கு அரசினர் திட்டங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழிற்சாலைகள் புதிது புதிதாக எப்படி ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதற்கான ஊக்கத்தைத் தரவேண்டும் என்று கனம் தொழில் அமைச்சர் இரண்டு மாவட்டங்களில், ராமநாதபுரம் மாவட்டம், வடஆற்காடு மாவட்டம் என்று கருதுகிறேன். அந்த இரண்டு மாவட்டங்களிலும் உள்ள தொழில் நிபுணர்களையும், தொழில் முதலாளிகளையும், மற்றவர்களையும் வரவழைத்து, இன்னிதன் தொழில்கள் ஏற்படுத்த வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன என்று கூறி, என்ன என்ன தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தலாம் என்று கண்டறிய, இரண்டு மாநாடுகளைக் கூட்டியதாக அறிகிறேன். அந்த முயற்சி எந்த அளவுக்கு பயன் தந்தது என்று தெரியவில்லை. அதில் இறுதியான பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், மற்ற மாவட்டங்களிலும் அதேபோல ஏற்படுத்தி, ஆங்காங்கு இருக்கிற மூலப் பொருள்களை ஆராய்ந்து, அந்த மூலப் பொருள்களைப் பொறுத்து எந்தெந்த தொழில்களை அமைக்கலாம் என்று கண்டு, ஒருவர் அல்லது பலர் மூலம் அல்லது கூட்டுறவு முறையில் அல்லது வேறு வகையில் துவங்குவதன் மூலம் பொருள்களை அதிகமாக உற்பத்திசெய்யவும், வேலை வாய்ப்புகளைக் கொடுக்கவும், பயன் பெறவும் வழி முறைகளைக் காண அரசினர் முயல்வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் மூலம் புதிய கண்டுபிடிப்புக்களை தொழில்களில் உபயோகிக்கும் வகையில் முயற்சிகள் எடுத்து, அதற்கான பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதன் மூலம் தான் தொழில் வளம் பெருக முடியும். ஒவ்வொரு நாட்டிலும், தொழில்களுக்குச் செலவழிப்பதைவிட, ஆராய்ச்சி நிலையங்களுக்கு அதிகமாகச் செலவழித்து, அந்த ஆராய்ச்சியின் மூலம் கிடைக்கும் புதிய கண்டு பிடிப்புக்களை மேற்கொண்டு, நாட்டினுடைய வருமானத்தை வளர்க்க முயற்சிக்கிறார்கள். ஆராய்ச்சி நிலையங்களை உருவாக்கி, அதன் மூலம் கண்டு பிடிக்கும் கண்டு பிடிப்புக்களை தொழிற்சாலைகளில் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்ய வேண்டும். மேலே நாட்டில், ஒரு செய்தி படித்தேன். ஆங்காங்கு இருக்கிற தொழில் நிலையங்கள் ஆண்டு வருமானத்தில் இரண்டு சதவிகிதம் ஆராய்ச்சிக்கு என்று தந்து, அத்தனை பேரும், ஒன்றாகச் சேர்ந்து, ஆராய்ச்சிக் கூடத்தை அமைத்து, அதிலிருந்து பெறும் முடிவுகளை தொழில் வளர்ச்சிக்கு எல்லோரும் பயன் படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் ஆராய்ச்சி நிலையங்களை உருவாக்க முயற்சி எடுத்து, ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தை ஆராய்ச்சி நிலையங்களுக்கு என்று தரச் செய்து, அதனால் உண்டாகும் பலனைத் தொழிற்சாலைகள் பயன் படுத்தும் அளவில் வழிவகை செய்ய வேண்டும். அரசினர் முழுதும் பணத்தைப் போட்டு ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் நிறுவி கண்டுபிடிப்புக்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரலாம் என்பது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், தொழில் அதிபர் களிடமிருந்து, தொழிற்சாலைகளிலிருந்து, குறிப்பிட்ட நிதியை வாங்கி ஆராய்ச்சி நிலையங்களை வைக்க அரசினர் தக்க முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சிறு தொழிற்சாலைகளைப் பரவலாக அமைப்பதன் மூலமாகத்தான், வேலை வாய்ப்பு தரும் முறையில், பொருள் உற்பத்தி செய்யும் முறையில் வாய்ப்பும் வசதியும் ஏற்படுத்த முடியும். கனம் தொழில் அமைச்சர் தன் முன்னுரையில், குடிசைத் தொழில்களைப் பொறுத்த மட்டில், அதிலே

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [17th March 1965]

ஏற்படுகின்ற நிர்வாகச் செலவு காரணமாக அதிக நட்டம் ஏற்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். திட்டவட்டமான கொள்கையை மேற்கொண்டு, தனியார் சிறு தொழில்களில் லாபத்தைக் காட்ட முடிகிறது. அரசாங்கம் நடத்தினால் நட்டம் ஏற்படும் என்று தெளிவாகத் தெரிகிற நிலையில், சிறு தொழில்களில் மூலதனத்தை முடக்கிப் பாழாக்குவானேன்? திட்ட வட்டமான கொள்கையை ஏற்று, அந்தக் கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் ஏறத்தாழ 650 கோடி ரூபாய்க்கு வெளிநாடு களுக்குப் பொருள்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. அவற்றில் மூன்றில் ஒரு பாகம் தென்னகத்திலிருந்து ஏற்றுமதியாகிறது. “ஃபினிஷ்ட் குட்ஸ்”, மிகக் குறைந்த அளவுக்குத்தான் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. தென்னகத்திலிருந்து பெரும் பகுதி மூலப் பொருளாகவே ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. இவையெல்லாம் குறிப்பிலிருந்து தெரிய வருகிறது. மூலப் பொருள்களைச் செய்பொருள்களாகச் செய்து, பொது வருமானத்தை மிகுவிக்க முடியும். மூலப் பொருள்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. தேவைப்படும் அளவுக்குச் செய்பொருள்களை அதிகப்படுத்த முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

தோலைப் பொறுத்த வரையில், 42 கோடி ரூபாய்க்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. அதிலே “ஃபினிஷ்ட் ப்ராடக்ட்ஸ்”, செய்யப்பட்ட பொருள்கள் 4½ கோடி ரூபாய் தான். மற்றவைகள் மூலப் பொருளாகத் தான் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன என்று கணக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை, 24 கோடி சில்லறைக்கு தோல் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. அதிலே பாதி அளவுக்காவது ஃபினிஷ்ட் ப்ராடக்ட்ஸ் ஆக ஏற்றுமதி செய்ய முயற்சிகள் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதற்கான திட்டங்களை ஏற்று, வருமானத்தைப் பெருக்க வழிவகைகளைக் காணவேண்டும்.

அண்மையிலே தோல் பற்றி ஒரு மாநாடு நடைபெற்றுப் பல கருத்துக்களை வல்லுநர்கள் எடுத்துரைத்தார்கள். அந்த மாநாட்டின் முடிவுகளைக் கண்டு ஆராய்ந்து அதற்கான திட்டங்களை இயற்ற வேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை பொறுத்தவரை, மன்ற உறுப்பினர்கள் பலரும் தெரிவித்தார்கள். அந்தத் தொழிற்சாலை ஏற்படவேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க நியாயம் இல்லை. ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் அத்தனைபேரும், உருக்குத் தொழிற்சாலை எப்பொழுது சேலத்தில் அமையும் என்று பல ஆண்டு காலமாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கருத்துக்கள் வழங்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதனுடைய தேவையை அத்தனை பேரும் உணருகிறார்கள். முதல் அமைச்சர் பதில் கூறும் போது, நிச்சயம் வரும், வருவதற்கான முயற்சிகள் எடுத்து இருக்கிறோம் என்று உறுதி மொழி கொடுத்தார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், தொழிற்சாலையைப் பொறுத்த மட்டில் சேலத்தில் உருவாகுமா? என்பது இன்னும் இந்திய அரசால் ஐயப்பாட்டில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எஃகுத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்ற கருத்து பல ஆண்டு காலமாகத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்பட்டுச் சொல்லப்பட்டு வந்தும் இன்னமும் தெளிவு ஏற்படாமல் இருக்கின்ற நிலைதான் இருக்கின்றது. ஆகவே, முன் கூட்டியே அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கத் தவறி விட்டோமோ? அப்படி நடவடிக்கைகளை 5, 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே எடுத்துத் திருத்தால், இந்தச் சூழ்நிலை வந்திருக்காதோ? என்ற குற்றச்சாட்டை எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் அடிக்கடி இந்த மன்றத்திலே எடுத்து வைக்கிறார்கள். காரண காரிய விளக்கங்களை எடுத்துக் கூறும் போது, சேலம் உருக்கு, எஃகு தொழிற்சாலை ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன, இரும்பும் தரம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது, மற்ற வாய்ப்பும் வசதிகளும் இருக்கின்றன, நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரியைப் பயன்

17th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

படுத்தும் வாய்ப்புக் கூறுகள் இருக்கின்றன, அதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் இங்குள்ள அமைச்சர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் இது இந்திய அரசினரால் ஐயப்பாடு இருக்கிற சூழ்நிலையில் விடப்பட்டு இருப்பது, வருத்தத்தைத் தரும் ஒன்றாகும். ஆகவே தென்னகத்திலே, நான்காவது திட்டத்திலே எஃகு உருக்குத் தொழிற்சாலை வரும் என்று உறுதிப்படுத்தவில்லை. உருக்குத் தொழிற்சாலை ஆகவே அமைப்பது என்பதில் போட்டாபோட்டி ஏற்படும் நிலையை இந்திய அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. வேறு இடங்களில் வருவதைப் பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. மற்ற இடங்களில் தொழிற்சாலைகள் வருவதை நாம் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் மூன்றில் ஒன்றுதான் நிறுவப்படும், அது எங்கு நிறுவப்படும் என்பது இந்திய அரசின் முடிவைப் பொறுத்து இருக்கிறது என்ற நிலை ஐயப்பாட்டுக்கு உரியதாக இருக்கிறது. சேலத்தில் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலை வைக்கவேண்டும் என்ற கருத்து அழுத்தந்திருத்தமாக இந்த மன்றத்திலே அடிக்கடி சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கிறது. எதிர்க் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும், ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் அப்படிப் பல ஆண்டு காலமாக, ஆண்டு தோறும் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி எடுத்துச் சொல்வது அரசுக்கு ஊக்கம் தரும் முயற்சியே தவிர அரசைக் கெடுக்கும் முயற்சி அல்ல.

இரும்புத் தொழிற்சாலைப்பற்றி அத்தனை பேரும் ஆவல் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவசியம் இருக்கிறது. கொடுக்கப் பட்டிருக்கிற புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் மாநிலத்தில் இரும்புக்கனி, 6 கோடியே 20 லட்சம் ரூபாய் அளவு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. இறக்குமதிப் பட்டியலில் பார்த்தால், இரும்பை 12 கோடியே 47 லட்சம் ரூபாய்க்கு இறக்குமதி செய்கிறோம். ஆகவே, மாநிலத்திற்குத் தேவைப்படுவது 12 கோடியே 47 லட்சம்; அதை இறக்குமதி செய்யும் அவசியத்தில் இருக்கிறோம். இரும்புக் கனியாக 6 கோடியே சில்லறை ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. எனவே அவசியம் இருக்கிறது. அந்த அவசியத்தை உணர்த்துவதற்காக வற்புறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இவ்வளவுக்கும் மேல், இன்று ஐயப்பாடு ஏற்படும் கட்டத்திற்குத்தான் செல்ல வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஏற்கெனவே கூட இது வற்புறுத்திச் சொல்லப்பட்டது. இந்த மன்றத்திலே நான் குறிப்பிட்டேன். அப்பொழுது கனம் அமைச்சர் பதில் சொல்வதற்கு நேரம் இல்லாத காரணத்தினால், விட்டு விட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். அதை மீண்டும் நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட விளக்க அறிக்கையிலே திட்டவட்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

'The setting up of a steel plant has been taken up by the Government of India and included in the Third Plan. A provision of Rs. 25 crores has been made for this project'.

என்று திட்டவட்டமாக, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப் பட்டதற்குப் பிறகு, ஐயப்பாட்டில் அது வைக்கப்படுவானேன். இது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது ஒன்று; இனிமேல் பரிசீலனைக்கு வைக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று அல்ல; ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, முடிவு செய்யப்பட்ட ஒன்று. அதற்கு என்று தொகையும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல், நம்முடைய அரசும் அதனுடைய முன்னேற்பாட்டுக்கான செலவிற்காக 75 லட்சம் ரூபாய் செலவழிப்பதென்று திட்டம் போட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திலேயே எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று திட்டம் போடப்பட்டது. இப்பொழுது 1965-66 ஆண்டுக் கணக்குப்படி, 1961-62-ம் ஆண்டு 8 லட்சத்து 61 ஆயிரம் ரூபாய், 1962-63-ம் ஆண்டு 11 லட்சத்து 19 ஆயிரம் ரூபாய், 1963-64-ம் ஆண்டு 10 லட்சத்து 71 ஆயிரம் ரூபாய், 1964-65-ம் ஆண்டு திருத்த மதிப்பீடு 7 லட்சத்து 87 ஆயிரம் ரூபாய், 1965-66-ம் ஆண்டுத் திட்ட மதிப்பீடு 9 லட்சத்து 25 ஆயிரம் ரூபாய். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இதற்கென்று செலவழிப்பதற்காக ஒதுக்கிய தொகை 75 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் 47 லட்சத்து 63 ஆயிரம் ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிற அளவிற்கு இருக்கும்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [17th March 1965]

போது, நாமே ஐயப்பட்டோடு பின்வாங்குவானேன்? அவ்வளவு தொகை செலவழிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று அரசாங்கம் கருதுகிறதா? அல்லது குறைவாகச் செலவிட்டிருப்பது சாதாரியத்தின் அடிப்படையைக் குறிக்கிறதா? என்பதற்கான விளக்கம் பெற நான் விரும்புகிறேன்.

திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்ட பிறகு, இந்திய அரசு போட்டா போட்டியில் விடக்கூடிய நிலைமையிலே செல்வானேன்? எப்படியும் இது வந்தே தீரவேண்டும். அதுவும் அவர்கள் கொடுக்காவிட்டால் நம்முடைய முயற்சியிலேயே செய்தே தீரவேண்டும் என்ற கட்டத்திற்குச் செல்லாமல் இந்திய அரசின் முயற்சியிலேயே நடைபெறவேண்டும். பெரிய பெரிய கன ரகத் தொழில்கள் இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம் பிப்பதற்கு நியாயம் இருக்கிறது. அதை வற்புறுத்துவதற்கு நியாயம் இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில்தான் இந்திய அரசின் சார்பிலே, அவர்களது பொறுப்பிலேயே இந்தச் சேலம் இரும்பு உருக்காலை நிலை நாட்டப்படவேண்டும் என்று சொல்கிறேன். அதற்கு அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கும் அடிப்படையில் இந்த மன்றமும் வற்புறுத்தி, இந்த அமைச்சரவையும் வற்புறுத்தி, அதை நிலைநாட்ட எல்லா முயற்சிகளும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று இந்த வாய்ப்பிலே நான் வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், புதிய புதிய தொழிற் சாலைகளை அமைப்பதற்கு வாய்ப்புக்கூறாக மின்சார வசதியை எல்லா இடங்களிலும் பரவச் செய்திருப்பது மிக மிக மகிழ்ச்சிக்கூரிய ஒன்றாகும். எதிர்காலத்தில் தொழிற்சாலைகள் அதிகமாக வளருவதற்கு மிக அடிப் படையாக அமைந்தது மின்சாரம். அது பெருமளவில் வளருவதற்கு கான முயற்சிகளை எடுத்து, அந்த வகையிலே வளர்த்துக்கொண்டு வருவதும் மகிழ்ச்சிக்கூரியது. அந்த வாய்ப்பைச் சரியாக, நல்ல முறையில் பயன்படுத்தி, ஆங்காங்கே சிறு சிறு கிராமப் பகுதிகளிலும் பரப்பவேண்டும். அங்கே இருப்பவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு தேடித் தரும் நிலையிலே ஆங்காங்கு இருக்கும் மின்சாரத்தைப் பயன்படுத்தி, சிறிய சிறிய தொழில்களை ஆரம்பிப்பதன் மூலம் தொழில் வளர்ச்சியைப் பெருக்கவேண்டும். வேறு பல மாநிலங்களுக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பு மின்சாரத் துறையில் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. கல்பாக்கம் மின்சார நிலையம் ஆரம்பிக்கப் பறும். அது நிச்சயமாக இருக்கும் என்ற உறுதிப்பாடு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் உறுதியோடு நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சியையும் அரசினர் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் இந்த வாய்ப்பிலே நான் மீண்டும் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கைத்திறியைப் பொறுத்தவரையில், என்றேனும் ஒரு நாளைக்கு பொறித்துறை மூலம் துணி நெய்கின்ற நிலைமையை ஏற்றுத்தான் தீரவேண்டும். அது நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு வரக்கூடிய நிலைமை என்றாலும், கைத்திறியை நம்பி 30, 35 லட்சம் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். வேறு தொழில்களை அவர்கள் செய்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலையில், ஏதேனும் தொழில் நடத்தி அவர்கள் தங்கள் வாழ்நாளை சுடேற்றவேண்டிய காலம் வரையிலும், அவர்கள் தற்போது மேற்கொண்டிருக்கும் இந்தத் தொழிலைக் காப்பாற்றித் தீர வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. எதிர்காலத்தில், குண்டிசி முதல் அனுகுண்டு வரையில் செய்யக்கூடிய வகையில் நாட்டில் பல் வேறு தொழில்கள் ஏற்படுமானால், இந்தத் துறையிலுள்ள மனித சக்தியை (Man-power) மாற்றித் தீரவேண்டிய கட்டம் எதிர்காலத்தில் ஏற்படக்கூடும். இப்பொழுது காப்பாற்றப்பட வேண்டிய கட்டத்தில் இருப் பதால், அதற்குப் பாதுகாப்பு தந்து, ஏற்றுமதியை அதிகமாக ஆக்குவதன் மூலமாகத்தான் அந்தத் தொழிலை ஓரளவு காப்பாற்ற முடியும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வெளி நாடுகளுக்கு இந்தியாவிலிருந்து ஏற்று மதியாகும் அளவு குறைந்திருக்கிறது. மேலும் ஏற்றுமதியை அதிகப் படுத்துவதற்கான வாய்ப்புக்கூறுகளைக் காண வேண்டும். அமெரிக்கா போன்ற நாடு, இந்தக் கைத்தறித் துணியை விரும்புகிற நிலைமை ஏற்

17th March 1965] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

பட்டிருக்கிறபோதே, அதைத் தரமான துணியாக அனுப்புவதன் மூலமாக அந்த வாணிகத்தை மேலும் பெருக்குவதற்கு எல்லா முயற்சிகளையும் அரசு எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது என்றாலும், மேலும் அதிக முயற்சி எடுத்தாக வேண்டும். அதை எடுத்துக்கொள்வதன் மூலமாக இந்த மாநில நெசவான மக்களுடைய வாழ்க்கையை ஓரளவு காப்பாற்றித் தீர வேண்டும். 100, 200, 300 ஆண்டுக் காலம் கழித்து இந்தத் தொழிலை நம்பி வாழ வேண்டிய நிலைமையில் மக்கள் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். ஆனால் வாழ்க்கையை மேலும் நன்றாக நடத்தக் கூடிய அளவிற்கு வேறு வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தரவேண்டிய நிலைமை எதிர்காலத்தில் வரக்கூடும். ஆனால், தற்போது இந்தத் தொழிலையே நம்பி அவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். இந்தத் தொழிலை நம்பி அவர்கள் வாழும் காலம் வரையில், அவர்கள் வாழ்நாள் வரையில், இந்தத் தொழிலைக் காப்பாற்றித் தீரவேண்டும் என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் அதற்கான எல்லா ஊக்கமும் தரப்பட வேண்டும் என்று நான் கூறிக்கொள்கின்றேன்.

கைத்தறி நிலைமையைப் பொறுத்த வரையில், அமைச்சர் தந்திருக்கும் அறிக்கையில்,

“ தமிழ்நாட்டில் கைத்தறித் தொழில் அபிவிருத்திக்காக இரண்டாவது திட்டத்தில் 413 லட்சத்து 70 ஆயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. உண்மையில் ஏற்பட்ட செலவு இத்தொகைக்கு மேல் போய்விட்டது. அதாவது 712 லட்சத்து 42 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு ஏற்பட்டது. மூன்றாவது திட்டத்தில் 8 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது திட்டத் தின் முதல் நான்காண்டுகளில் கைத்தறித் திட்டங்களுக்கான செலவு 6 கோடியே 1 லட்சத்து 90 ஆயிரம் ரூபாய் என்று மதிப்பிடப்படுகிறது. 1965-66-க்கான உத்தேசத் திட்டச் செலவு 1 கோடியே 45 லட்சத்து 43 ஆயிரம் ரூபாயாகும். மூன்றாவது திட்டத்திற்கான இலக்குகள், முதல் நான்காண்டுகளில் கிடைத்த சாதனைகள், 1965-66-க்கான வேலைத் திட்டம் ஆகியவற்றைக் காட்டும் ஒரு அறிக்கை இத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது ” என்று கூறியிருக்கிறார். ஆக, 8 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினோம். முதல் நான்கு ஆண்டுகளில் 6 கோடியே 1 லட்சம் ரூபாய் செலவிடப்பட்டது போக, அடுத்த ஆண்டு செலவழிப்பதற்காக மிச்சம் இருக்கும் தொகை 1 கோடியே 45 லட்சம் ரூபாய். ஆனால், போட்ட திட்டத்தின்படி 8 கோடி ரூபாய் செலவழிக்க முடியாமல் போனதற்குக் காரணம் என்ன? அந்தத் தொகை வேறு வகையில் திருப்பிவிடப்படுகிறதா? அல்லது இந்தத் துறையிலேயே செலவழிப்பதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றனவா? என்பதற்கு அமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து விளக்கம் பெற விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக, ஒரே ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பெற்றுத்த வரையிலும், என்ன என்ன வேலை முறைகளை இந்த மாநிலம் மேற்கொள்ளும் என்பதற்கான வழிவகையையெல்லாம் அதிகாரிகள், வல்லுநர்கள், நிபுணர்கள் ஆகியவர்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து, அந்த அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிறகு, மன்ற உறுப்பினர்களுடைய கருத்தை அறிந்து, அதற்குப் பிறகு அனுப்பி வைக்கப்படும் என்று சென்ற ஆண்டு தெரிவிக்கப்பட்டது. சென்ற ஆண்டு கனம் உறுப்பினர் திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இந்த மன்றத் தில் பேசும்போது,

“ இந்தச் சபையில் உள்ள உறுப்பினர்கள் மீது நம்பிக்கை வைத்து, அவர்களில் ஒரு சிலரைக் கொண்டு ஒரு சிறிய கமிட்டி அமைத்து, அந்தக் கமிட்டியின் மூலமாக நான்காவது திட்டத்தில் என்ன என்ன தொழில்களைப் பரவலாக எங்கெங்கே அமைக்கவேண்டும் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும், ... ”

என்று தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அதற்குக் கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறுகிறபோது தெளிவுபடக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

“ கனம் அங்கத்தினர் திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சொன்னார்கள், சட்டசபைக் கமிட்டி இருக்கவேண்டும் என்று. சென்ற தடவை நடந்தது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கும் என்று

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [17th March 1965]

நினைக்கிறேன். அதுவும் கைக்கொள்ளப்படும். இந்தவிதமான திட்டங்கள் எல்லா இலாகாகளினாலும் தயாரிக்கப்பட்ட பிறகு ராஜ்ய சட்டசபை அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட கமிட்டியைப் போட்டு அவர்கள் கருத்துக்களைக் கேட்கும் முறையில் சென்ற முறை நிறுவினோம். அதே மாதிரி இந்த முறையும் நிறுவ வேண்டும் என்பது சர்க்காருடைய நோக்கம். சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் கூடிய கமிட்டியில் ஒவ்வொரு இலாகாவாக விசாரணை செய்து, ஒவ்வொன்றாக, கல்வி, சுகாதாரம், தொழில், வர்த்தகம் என்ற முறையில் எல்லாவற்றையும் பற்றி விவாதித்து நம் ராஜ்யத்திற்குத் தேவையான திட்டத்தை சென்ற முறை எப்படி அனுப்பி வைத்தோமோ அந்த முறையில் இந்தத் தடவையும் செய்யலாம் என்று நம்புகிறேன்.”

என்று நம்பிக்கையைத் தெரிவித்தார்கள். விற்பன்னர்களின் ஆலோசனை அடிப்படையில், அது முடிவு செய்யப்படவேண்டும் என்றாலும், மன்ற உறுப்பினர்கள் நிலைமையை அறிந்துகொள்வதற்கும், அவர்களுக்குத் தெரிந்த சில ஆலோசனைகளைச் சொல்வதற்கும், அதன் அடிப்படையில் மீண்டும் சிந்தித்துத் தயாரிக்க வாய்ப்பாக அமைய அந்த முறையைப் பின்பற்றுவது நல்லது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

“ A preliminary report from the Council has been received and our remarks on the preliminary report have already been sent to the Government of India ”.

என்ற கருத்து, விளக்க அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் மன்ற உறுப்பினர்களுடைய கருத்துக்களையும் அறிந்து, அதையும் ஆராய்ந்து சிந்திப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறதா? அந்த வாய்ப்பு இருந்தால், பயன்படுத்த அமைச்சரவை முன்வருமா? என்பதை இந்த நேரத்தில் அறிந்துகொள்ள நான் விரும்புகிறேன்.

தொழிற்சாலைகள் இந்த மாநிலத்தில் ஏற்படவேண்டும். தொழில்கள் பெருக வேண்டும். அதற்கான எல்லா முயற்சிகளையும் அரசினர் மேற்கொள்வதற்கு முழு ஒத்துழைப்பையும் அதனை எதிர்க்கட்சியினரும் தரத்தான் இருக்கிறார்கள். இதிலே ஏற்படுகிற குறைபாடுகளையும் குற்றங்களையும் போக்குவதற்கும், இந்த மாநிலம் பெறவேண்டிய பங்களிப்பு அடிப்படையில் கனரகத் தொழிற்சாலைகளைப் பெறுவதற்கும், சேலத்தில் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலை நிறுவுவதற்கும், திட்ட வட்டமான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்கான எல்லா முயற்சிகளையும் இந்த அரசு மேற்கொள்ளவேண்டும். இந்த மாநில மக்களுடைய ஆவலை நிறைவேற்றும் முறையில் எல்லாத் திட்டங்களையும் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்று கூறி என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

1-00
p.m.

* கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய விவாதத்தில் பங்கெடுத்துக்கொண்ட உறுப்பினர்கள் பொதுவாக நான் பிரேரித்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்தார்கள். எல்லோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தொழில் துறை மானியக் கோரிக்கை சம்பந்தமாக ஓரளவுக்குக் கட்சிப் பாகுபாடின்றி எல்லாப் பகுதிகளில் இருந்தும் அங்கத்தினர்கள் இதற்கு ஆதரவு கொடுத்தார்கள். மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டிய பலதரப்பட்ட விஷயங்களை எடுத்துக் கூறினார்கள். இந்த விவாதத்திற்குப் பதிலளிக்கையில் நான் என்னுடைய பதிலை இரண்டு மூன்று தலைப்பாக பிரித்துக் கொண்டு சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். நாங்கள் பின்பற்றுகிற தொழில் கொள்கையைப் பற்றியும் சொன்னார்கள். “ இந்த ராஜ்யத் தொழில் கொள்கை சரியாக இல்லை. இந்த ராஜ்யத் தொழில் கொள்கை சோஷலிச சமுதாய அமைப்பை ஏற்படுத்துவதாக இல்லை ” என்ற குறை சொல்லப்பட்டது. மற்றொன்று, தங்கள் தங்கள் பகுதியில் பல்வேறு திட்டங்களை அமைக்க வேண்டும். சிற்சில தொழிற்சாலைகளைத் தங்கள் தங்கள் பகுதியில் அமைக்க வேண்டும் என்பது. அதோடு கூட நிர்வாகத்தில் பல குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றன என்பதை கனம்

17th March 1965] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் எடுத்துக் கூறினார்கள். இந்த மூன்று தலைப்பிலேயே விவாதத்திற்குப் பதில் அளிக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கொள்கையைப் பார்க்கிறபோது இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள நாங்கள் தேர்தல் காலத்தில் எத்தகைய தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தை பொது மக்களிடத்தில் வைத்துத் தேர்தலுக்கு நின்றோமோ அவற்றைத்தான் நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம். எதிர்க்கட்சியினர் கொள்கையை நாங்கள் நிறைவேற்ற முடியாது. தேர்தலுக்கு நின்ற காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியினராகிய நாங்கள் எங்கள் கட்சிக் கொள்கை என்ன என்பதை இண்டஸ்ட்ரியல் பாலிசி ரெசலூஷன் மூலம் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறோம். அந்த இண்டஸ்ட்ரியல் பாலிசி ரெசலூஷனை எடுத்துப் பார்த்தால் எந்த எந்தத் தொழில்கள் சர்க்கார் துறையில் நடத்தப்படும் என்றும், எந்த எந்தத் தொழில்கள் தனியார் துறைக்கு விடப்படும் என்றும், எந்த எந்தத் தொழில்கள் கூட்டுறவுத் துறையின் மூலம் நடத்தப்படும் என்றும் திட்டவாட்டமாகக் கூறியிருக்கிறோம். அவ்வாறு கூறிய கொள்கையின் அடிப்படையில் நீங்கள் பார்த்தீர் களானால் இருமடி எல்கு போன்ற கனரகத் தொழில்கள், இன்னும் உலோகப் பொருள்கள், கனிப்பொருள்கள் ஆகியவற்றைத் தயாரிக்கும் தொழில்கள் சர்க்கார் துறையில் நடத்துவது என்று நாம் சொன்னோம். உபயோகப் பண்டங்களைத் தயாரிக்கும் தொழில்கள், இன்னும் நடுத்தரத் தொழில்கள் போன்றவை எல்லாம் தனியார் துறைக்கு விடுவது என்ற லட்சியத்தை, கொள்கையை வகுத்துச் சொன்னோம். அந்த முறையில் தான் இந்த ராஜ்ய நிர்வாகம் நடந்து வருகிறது என்பதை நான் திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாங்கள் தேர்தலுக்குச் சென்று எல்லாத் தொழில்களையும் தேசியமாக்குகிறோம் என்று சொல்லி யிருந்தால் இன்று நாங்கள் சட்டசபை நிர்வாகம் நடத்துகின்றபோது தொழில்களைத் தேசியமாக்காது விட்டிருப்போமானால் அது குற்றச்சாட்டுக்கு உரித்தாகும். ஆனால் தேர்தலுக்கு நாங்கள் நின்றபோது இன்ன இன்ன தொழில்கள் தான் பொதுத் துறையில் மேற்கொள்ளப்படும், இன்ன இன்ன தொழில்கள் தனியார் துறைக்கு விடப்படும், இவை இவை கூட்டுறவுத் துறையில் நடத்தப்படும் என்று அறிவித்து, மக்களால் நாங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இருக்கிறபோது—இன்றைக்கு அதற்குமாறாக நாங்கள் நிர்வாகத்தை நடத்துவது ஜனநாயகக் கொள்கைகளுக்குப் புறம்பானது. அது ஒத்தது அல்ல என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எங்களுடைய கொள்கை அது அல்ல என்றாலும், இவ்வாறு செய்வது நாட்டுக்கு நல்லது. இதனால் நீங்கள் இப்படிச் செயல்படுங்கள் ” என்று எதிர்க்கட்சியினர் சொல்லலாம். இப்போது எல்லாத் தொழில்களையும் தேசியமாக்குவது நாட்டுக்கு நல்லதா, அவ்வாறு செய்ய இயலுமா என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பாரக்கலாம். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உள்ள எல்லாத் தொழில்களையும் தேசியமாக்கி, சர்க்கார் துறையில் நடத்த வேண்டுமென்று நினைத்தால் அதற்கு எவ்வளவு மூலதனம் ஆகும், அதற்கு வேண்டிய மூலதனம் நம்மிடத்தில் இருக்கிறதா, அதற்கு வேண்டிய மூலதனத்தை எங்கிருந்து கொண்டு வருவது என்பது எல்லாம் பரிசீலனைக்குரியதாகும். குறிப்பாக சற்றேறக்குறைய இருநூறு, மூன்று கோடி ரூபாய் கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் தனியார் துறையின்மூலம் பல்வேறு தொழில்களுக்கு வந்து விழுந்திருக்கிறது என்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இருநூறு, மூன்று கோடி ரூபாய்களை நாமே போடுவது என்றால் பணத்திற்கு எந்தே போவது? பள்ளிக்கூடங்களை மூடுவதா? ஆஸ்பத்திரிகளை நிறுத்துவதா? ரோடு வேலைகளை நிறுத்துவதா? எந்த எந்த வகைகளில் செலவைக் குறைத்து இவ்வளவு மூலதனத்தைத் திரட்டுவது என்பது பரிசீலனைக்குரியதாகும். தமிழ்நாட்டில் நிர்வாகத்தில் இருக்கிற இந்த அரசாங்கம் எப்படியாவது நாட்டில் வேலைவாய்ப்பு வசதிகளைப் பெருக்க வேண்டும். எந்தத் துறையில் தொழில் ஏற்படுவதாக இருந் தாலும் நாட்டில் வேலை வாய்ப்பு வசதிகளைப் பெருக்குவது இந்தச் சர்க்காரின் முதல் லட்சியம். இந்த அரசாங்கம் வகுத்துக்கொண்டுள்ள கொள்கைகளுக்கு எந்த எந்தத் துறையில் யார் யார் முன்வந்தாலும்

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்] [17th March 1965]

அவர்களுக்கு ஊக்கத்தையும், ஆக்கத்தையும் அளிப்பது என்ற அடிப்படைக் கொள்கையின் பேரில் நாம் எல்லாவிதமான உதவிகளையும் செய்திருகோம். அந்த முறையில் தான் நாம் 5 கோடி ரூபாய் போட்டு ஒரு தொழிற்சாலை வைப்பதற்குப் பதிலாக 50 லட்சம் ரூபாய் வீதம் பத்து பேர்களுக்குக் கொடுத்து பத்துத் தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்துகிறோம். ஐந்து கோடி ரூபாய்க்கு நாமே ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால் பத்தாயிரம் பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்கலாம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதே சமயம் 50 லட்சம் ரூபாய் வீதம் பத்துப் பேர்களுக்குக் கொடுத்து பத்துத் தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்துவது என்றால் நிச்சயமாக நான்கு மடங்கு, ஐந்து மடங்கு அதிகமான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்க வழி இருக்கிறது. நான் கடந்த விவாதத்தின்போது புள்ளிவிவரம் கொடுத்தேன். சற்றேறக்குறைய (இப்போது ரப் எஸ்டிமேட்டாகச் சொல்லுகிறேன்) இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் நம்முடைய எல்லாத் தொழில்களிலும் சேர்த்துப் பார்த்தால் இரண்டு லட்சம் பேர்களுக்குப் புதிதாக வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும் என்று கணக்குப் பார்க்கிறோம். தொழில்களை எடுத்துக்கொண்டால் செகண்டரி எம்ப்ளாய்மெண்டு, பெர்ஷியரி எம்ப்ளாய்மெண்டு—அதாவது தொடர்ந்து இருக்கக்கூடிய எம்ப்ளாய்மெண்டு—கிடைப்பதற்கான வசதிகள் வேறு இருக்கின்றன. ஆகவே தான் இன்றைக்குக் கையில் இருக்கிற சொற்ப மூலதனத்தை—எல்லாத் தொழில்களையும் சர்க்காரே எடுத்து நடத்துவது என்ற கொள்கையில்—விரயம் செய்யாமல் பலபல தொழில்கள் வளர்வதற்கான கொள்கையை ஏற்று பல தொழில்கள் நம் ராஜ்யத்தில் வரும்படியாகச் செய்திருக்கிறோம்.

1950-ஆம் ஆண்டு எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இந்தியாவில் இருந்த தொழில்கள் இரண்டே இரண்டு இடத்தில் தான் இருந்தன, கல்கத்தாவிலும், பம்பாயிலும். 1955-ஆம் வருஷத்தை எடுத்துக்கொண்டால்—கல்கத்தா, பம்பாய், ஓரளவு சென்னை என்ற பெரிய வர ஆரம்பித்தது. 1960-ஆம் வருஷத்தை எடுத்துக்கொண்டால் பெரிய அளவில்—கல்கத்தாவில் இருப்பன குறைவாகும்படியாக பரவலாகப், பல ராஜ்யங்களுக்கும் வந்தன. சென்னை ராஜ்யத்தில் 10 சத வீதம் தொழில்கள் ஏற்பட்டன. கல்கத்தாவில் உள்ள தொழில்கள் 20, 22 சத வீதம் என்ற நிலைமைக்குக் குறைவு ஏற்பட்டது. குறைவு ஏற்பட்டது என்றால் தொழில்கள் குறையவில்லை. மற்ற இடங்களில் நிறைய வளர்ந்த காரணத்தால் மொத்தக் கணக்கில் அங்கே இருப்பதன் பர்சன்டேஜ் குறைந்ததுவிட்டது. இந்த நிலையில் பார்க்கிறபோது தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிற தொழில் வளம் நாம் பின்பற்றுகிற கொள்கையின் அடிப்படையில் தான் ஏற்பட்டது என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

சர்க்கார் துறையில் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வதாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நமக்குக் கிடைத்தது 150 கோடி, இந்த 150 கோடியை வைத்துக்கொண்டு எத்தனை பெரிய தொழில்களை நாம் ஆரம்பித்து இருக்க முடியும்? மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நமக்குக் கிடைத்தது 291 கோடி. இதில் நூறு, நூற்றிருபது கோடி மின்சாரத்திற்காகச் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் தான் தொழில் வளம் ஆரம்பித்து இருக்கிறது. பாக்கி இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு நேரிடையாக நாம் எத்தனை தொழில்களை ஆரம்பித்து இருக்க முடியும்? என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில், சர்க்காரே எல்லாத் தொழில்களையும் எடுத்து நடத்தி அதனால் ஒன்றிரண்டு தொழில்கள் மட்டும் ஏற்பட்டால் போதும் என்பது அல்ல. இன்றைக்கு நாட்டில் இருக்கிற பிரச்சினை, தமிழ்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பிரச்சினை, தமிழ்நாட்டில் எந்த விதத்திலாவது தொழில்கள் வளர வேண்டும் என்பது தான். தனிப்பட்டவர்களிடம் தொழில்களை விடுவதனால் அவர்களிடம் செல்வம் குவிகிறது என்றால் நாம் மனை வரி, சொத்து வரி என்று எந்த வரியாவது போட்டுத்தான் அவற்றை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே அல்லாது தொழில்கள் பல, நாட்டில் ஏற்படாமல், தொழில்கள் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக எந்தக் கொள்கையையும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

17th March 1965] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

அதேபோல திரு. இராம. அரங்கண்ணல் அவர்கள் சொன்னார்கள். “பாங்குகளை எல்லாம் தேசியமாக்கி இருக்கக் கூடாதா? புவனேசுவரத்தில் பேசினார்கள் அல்லவா” என்றார். பாங்குகளை நாஷனலைஸேஷன் செய்தால் எல்லாம் பணமும் நம் கையில் வந்துவிடும் என்று நினைக்கிறோம். பாங்குகளை நாஷனலைஸ் செய்தால் சர்க்கார் பாங்குகளை நடத்துவார்கள் என்று அர்த்தம். சர்க்கார் பாங்குகளை நாஷனலைஸ் செய்தால் மற்றவர்கள் அவற்றில் டெபாசிட் போடவேண்டுமா, இல்லையா? ராஜ்யம் பூராவும் சர்க்கார் துறையில் சேவிங்ஸ் பாங்கு திட்டம் இருக்கிறது. அதில் எத்தனை பேர் பணம் போட்டு இருக்கிறார்கள்? மூலத்தனம் மக்களுக்குக் கிடைக்கும்படியான நிலைமையில் தட்டுப்பாடு ஏற்படுவதும் என்ற அச்சம் இருக்கிற காரணத்தினால் தான் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே பாங்குகளை நாஷனலைஸ் செய்வது என்ற திட்டத்திற்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. காபிடல் பார்மேஷன் எல்லாவிதத்திலும் ஊக்குவிக்கப்படவேண்டும். அவ்வாறு ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லியபொழுது நமக்கு வந்து கொஞ்சநஞ்சு கேபிடல் பார்மேஷனும் கூட வராமல் போய்விடக்கூடிய நிலை உண்டானால் நாட்டிலே என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதைப்பற்றி யாரும் என்ன வேண்டுமானாலும் கூறலாம். ஆனால், நான் சொல்லுகின்ற இந்த அச்சம் உண்மையானதா இல்லையா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். சர்க்காரே பாங்குகளை எடுத்துக்கொண்டால், இன்றைக்குத் தனியார் துறையில் பாங்குகளில் பெருவாரியான டெபாசிட்டுகள் வருவதுபோல் வருமா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். சர்க்கார் நடத்துகின்ற சேவிங்ஸ் பாங்குகளைப் பார்த்தால், ஏன் அங்கு பெருவாரியான டெபாசிட்டுகள் வரவில்லை, என்ன காரணம், என்ன வசதி இல்லை என்பதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவேதான், இந்த தேசிய மயமாக்கும் கொள்கையைப் பொறுத்த வரையிலே, “புரோகிரஸ்ஸிவ் நேஷனலைஸேஷன்” என்பது சர்க்காருடைய லட்சியமாக இருக்கிறது. இதைத்தான் நாம் கைக் கொள்ளவேண்டும்.

கிராமங்களிலே எல்லாம் தொழிற்சாலைகள் வைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் நாம் ஆடுகின்ற செஸ், அதாவது, சதுரங்கத்திலே நினைத்த இடத்திலே காய் வைக்கிறோமே அந்த மாதிரி வைத்துவிட முடியாது. தொழிற்சாலைகள் வைக்கவேண்டுமென்றால் அதற்கு வசதிகள் எல்லாம் வேண்டும். ஒன்று, போக்குவரத்து வசதி, அடுத்து, தண்ணீர் வசதி, அடுத்தபடியாக மூலப்பொருள்கள் அல்லது வேறு ஏதாவது வசதி இருக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக மார்க்கெட் வசதிகள் இருக்கவேண்டும். இப்படி ஏதாவது ஒரு நன்மையாவது இருந்தால்தான் தொழில் வளருமே தவிர, நினைத்த இடத்திலே தொழிற்சாலைகளைக்கொண்டு வைத்துவிடமுடியும் என்று நினைக்கக்கூடாது காடு. கனிலே எல்லாம் தொழிற்சாலைகள் வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது டால்மியா சிமெண்ட் தொழிற்சாலைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். டால்மியா வைக்கின்றபொழுது அந்த இடத்திலே நரி கூடப் போகாது. ஏன் அங்கு வைத்தார்கள்? சுண்ணாம்புக் கற்கள் அங்குக் கிடைக்கின்றன; அதோடு ரா மெட்ரியல்ஸ் அங்குக் கிடைக்கின்ற காரணத்தால்தான் அங்கு வைத்தார்கள். அதேபோல் சர்க்கரை ஆலைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். சர்க்கரை ஆலைகளை மெட்ருவிலா வைத்தார்கள்; எந்த இடத்திலே கரும்பு அதிகமாகக் கிடைக்கிறதோ அங்கெல்லாம் வைத்தார்கள். ஆகவே, தொழிற்சாலைகள் வைக்க வேண்டுமென்றால் எந்த எந்த வசதிகள் இருக்கின்றன என்றெல்லாம் பார்த்துத்தான் வைக்கமுடியும். பின்புதான் ஓரளவு மெள்ள மெள்ள 10 மைல், 20 மைல் என்று நகர்த்திக்கொண்டுபோய் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லித்தான் எல்லா இடங்களிலும் தொழிலைப் பரவலாகச் செய்ய முடியும். பெரிய அளவுக்கு முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டு காரணத்தால்தான் சென்னை ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொண்டால் ஓரளவு பரவலாக ராஜ்யம் பூராவும் பரவியிருக்கிறது. இதைப்பற்றி சென்ற வருஷத்திலே கணக்குகள், புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்தேன். ஆகவே, கொள்கையளவிலே பார்க்கிறபொழுது, சர்க்கார் பார்த்து நினைத்த இடத்திலே தொழிற்சாலை வைத்துவிடலாம் என்று நினைப்பது

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்] [17th March 1965]

சரியாகாது. அவ்வாறு ஒரு தொழிற்சாலை ஒரு இடத்தில் அமைப்பதற்கு ஏதாவது ஒரு வசதி இருந்துதான் ஆகவேண்டும். அப்படி இல்லாத இடங்களில் தொழிற்சாலைகள் வைத்தால் லாபகரமாக இருக்காது; நஷ்டத்தில்தான் இருக்கும்.

மூன்றாவது குற்றச்சாட்டாக, தொழிற்சாலைகள் வருகின்றன; வருகின்றன என்று பல வருஷங்களாகச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். பெரிய கனரகத் தொழிற்சாலைகளை ஓராண்டுக்குள் வைத்துவிட முடியாது. நம்முடைய நாட்டிலே ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கின்றபொழுது பிளானிங்குக்கும், கடைசியாக அது வேலைசெய்ய ஆரம்பிப்பதற்கும் அதிகக் கால தாமதம் ஏற்படுகிறதே, மற்ற நாடுகளில் இல்லையா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தேன். எந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும் பூர்வாங்க சர்வே வேலைகள் நடைபெறுவதற்கு இரண்டு வருஷங்கள் ஆகின்றன. நம்முடைய நாட்டில் அதைவிடக்கூட ஒரு வருஷம் ஆகிறது. அது நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஆகத்தான் செய்யும். ஏனென்றால், இன்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மென்ட் ஆக்ட், ரெகுலேஷன் ஆக்ட் என்று பல விதிகள் இருக்கிற காரணத்தால் அந்தக் கால தாமதம் அதிகமாக இருக்கிறதே தவிர, மற்ற எந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும் சர்க்கார் ஆர்கனைசேஷன், பிளானிங் இவைகளை எல்லாம் பார்க்கும்பொழுது கால தாமதம் ஆகத்தான் செய்கிறது. அவர்கள் மார்க்கெட் சர்வேயும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நாம் மார்க்கெட் சர்வேயே செய்யத் தேவையில்லை. ஏனென்றால், இந்தப் பரந்த நாட்டிலே ஏதாவது ஒரு பண்டம் இன்றைக்கு உபரியாக இருக்கிறது என்று யாராவது சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்; கிடையாது. இங்கு நாம் எத்தனையோ பண்டங்களை உற்பத்தி செய்கிறோம்; அவைகளில் ஒரு பண்டமாவது உபரியாக இருக்கிறது என்றால் இல்லை. காரணம் நாட்டிலே வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதனால் தேவை அதிகரித்து வருவதுதான். எவ்வளவு பண்டங்கள் உற்பத்தி செய்தாலும் அவைகள் எல்லாம் விற்பனையாகக்கூடிய நிலைமையான நம்முடைய நாட்டில் இருக்கிறது. அதனால்தான் மார்க்கெட் சர்வே செய்யவேண்டியதில்லை. மற்ற நாடுகளில் என்ன என்ன பண்டங்களை உற்பத்தி செய்தால் என்ன என்ன விலைக்கு விற்க முடியும், எந்த எந்த நாடுகளுக்கு விற்கமுடியும், எந்த எந்த நாடுகள் போட்டிக்கு வரும் என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து மார்க்கெட் சர்வே செய்துதான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், இங்கு அப்படியில்லை.

அடுத்தபடியாக, பெட்சோலியம் ரிஃபைனரி என்று சொன்னார்கள். போன வருஷம் வரும் என்று சொன்னோம். இந்த வருஷம் நிலம் வாங்கியாகிவிட்டது. அதேபோல் ஃபெர்ட்டிலிஸர் பற்றிச் சொன்னார்கள். ரிஃபைனரி வந்த பிறகு தான் ஃபெர்ட்டிலிஸர் வரமுடியும். ஆகவே, இதில் சற்றுக் காலதாமதம் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாக இருக்கிறது. எந்தப் பெரிய தொழிற்சாலையை வைக்கவேண்டுமென்றாலும், குறிப்பாக கனரகத் தொழிற்சாலையை வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் நினைத்த இடத்தில் வைக்கமுடியாது என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்த ராஜ்யத்தினுடைய வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது டாக்டர் நடராஜன் அவர்கள் சில கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். நம்முடைய ராஜ்யத்திலே ஏற்பட்ட வளர்ச்சி 5 சத வீதம் ஆக இருக்கிறது; ஆனால் நாட்டிலே இவர்கள் சொல்வது 8 சத வீதம் என்று சொல்கிறார்கள், என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்வது “சென்ஸஸ் ஆஃப் செர்டன் மானுஃபாக்சரிங் இன்டஸ்ட்ரீஸ்”. நாம் சொல்வது எல்லா இன்டஸ்ட்ரீஸ்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சொல்கிறோம். அதேமாதிரி “சென்ஸஸ் ஆஃப் செர்டன் இன்டஸ்ட்ரீஸ்” மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டோமானால், அதாவது, “செலக்டட் மானுஃபாக்சரிங் இன்டஸ்ட்ரீஸ்” மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் டைரக்டர் ஆஃப் ஸ்டாடியூடிக்ஸ் அவர்களால் புள்ளிகள் தயாரிக்கப்பட்டது. இதுவரையிலும் தணிக்கை செய்து புள்ளி விவரங்கள் 1960-ம் வருஷத்தில்தான் கண்டி

17th March 1965] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

யாகத் தயாரிக்கப்பட்டது. அதற்குப்பிறகு நாடு பூராவும் தயாரிக்கப்படவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தினர் அறிக்கையிலே கூட 1960-ம் வருஷம் வரைதான் கணக்குப் போடப்பட்டு இருக்கிறது. “The share of the Industrial Sector in the national income of India is about 19 per cent. The Industrial Sector in Madras State account for 18 per cent. நம்முடைய கன்ட்ரிபியூஷன் 18 நி நேஷனல் இன்கம் அதே அளவிலே தான் செய்திருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு வருஷத்தினுடைய குரோத் ரேட் பார்க்கவேண்டுமென்றால் சென்ஸஸ் ஆஃப் செலக்டட் மானுஷ்பாக்சரிங் இண்டஸ்ட்ரிஸ்லே என்ன வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது, நம்முடைய ராஜ்யத்திலே என்ன வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். அதற்குப் புள்ளிவிவரங்கள் தயாராக இல்லை. 1960-ம் வருஷத்திலேயே 18 சத வீதம் நேஷனல் இன்கம் இருக்குமானால் 1960-லிருந்து 1965 வரை இன்னும் அதிகமாகத்தான் இருக்கும். 1955-க்கு முன்பு கணக்குப் பார்த்தால் சென்னை ராஜ்யத்தினுடைய புள்ளி விவரம் மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கும். 1955-லிருந்து 1960-வரை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் ஓரளவு முன்னேற்றம் காணமுடியும். 1960-லிருந்து 1965-வரை எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் நல்ல வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதைக் காணமுடியும். ஏனென்றால், அப்பொழுதுதான் நாம் முன்னர் ஆரம்பித்த தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் வேலைசெய்ய ஆரம்பித்து புரடக்ஷனுக்கு வந்துவிட்ட நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும். அதனால் இப்பொழுது அதை விட அதிகமாகத்தான் இருக்கும் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, டாக்டர் நடராஜன் அவர்கள் பேசும்பொழுது ஜில்லா வாரியாக என்ன தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன என்று கேட்டார்கள்....

டாக்டர் பா. நடராஜன் : அத்துடன் எத்தனை பேர்கள் வேலைக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள் என்பதையும் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இரண்டையும் கொடுக்கிறேன். 1964-ம் வருஷத்திலே மாத்திரம் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலே 44 புதிய ஃபேக்டரிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; 2,391 பேர்கள் வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூரை எடுத்துக்கொண்டால் 93 தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு புதிதாக 1,880 பேர் வேலை வாய்ப்புப் பெற்றிருக்கிறார்கள். “எங்களுடைய பகுதி பிற்பட்ட பகுதி” என்று திரு. கரிவேங்கடம் அவர்கள் சொல்லிய வட சேலத்தில் 67 தொழிற்சாலைகள் 1964-ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1,743 பேர் வேலை வாய்ப்புப் பெற்றிருக்கிறார்கள். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் 56 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 1,537 பேர்; தஞ்சையில் 26 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 988 பேர்; வட ஆற்காட்டில் 27 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 814 பேர்; இராமநாதபுரத்தில் 28 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 720 பேர்; கன்னியாகுமரியில் 15 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 716 பேர்; மதுரையில் 28 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 547 பேர்; தென்னாற்காட்டில் 13 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 267 பேர்; திருச்சிராப்பள்ளியில் 12 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 196 பேர்; நீலகிரியில் 4 தொழிற்சாலைகள், வேலை வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் 77 பேர். இதெல்லாம் புதிய எம்ப்ளாய்மெண்ட் “year by year”. முன்பு இருந்த கணக்குகளில் 3,70,000 பேர் வருகிறது. அதைச் சொல்லத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர்கள் வேறு எந்த மாநிலத்தை வேண்டுமென்றாலும் எடுத்துப் பார்க்கலாம்; மகாராஷ்டிர ராஜ்யத்தை எடுத்துப் பார்த்தாலும் சரி, வங்காளத்தை எடுத்துப் பார்த்தாலும் சரி—இந்த இரண்டு ராஜ்யங்கள்தான் ஒப்பிடக்கூடிய ராஜ்யங்கள்—நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உள்ளதைப் போல் எல்லா ஜில்லா

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்] [17th March 1965]

களிலும் தொழிற்சாலைகள் திறக்கப்பட்டு இந்த அளவுக்கு வேலைகள் கிடைத்திருக்கின்றன என்ற நிலைமை கிடையாது. மகாராஷ்டிரத்தின் தொழில் வளர்ச்சி பற்றிய புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தேன். பம்பாயில், அடுத்தாற்போல் தானாவில், அடுத்தாற்போல் ஷோலாப்பூரில், பிறகு பூனாவில் என்ற அளவிலேதான் தொழில்கள் பரவி இருக்கின்றன. மகாராஷ்டிரத்தின் மற்ற இடங்கள் எல்லாம் தொழில்கள் இல்லாத இடங்கள்தான். மகாராஷ்டிரத் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் டெல்லியில் நடந்த ஒரு மகாநாட்டிற்கு வந்திருந்தபோது “மகாராஷ்டிரம் பின்தங்கிய ராஜ்யம்” என்று சொன்னார்கள். பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லாம் அப்போது சிரித்தார்கள். “தொழில் வளர்ச்சியில் முதன்மையாக இருக்கிற உங்கள் ராஜ்யத்தைப் போய் பின்தங்கிய ராஜ்யம் என்று சொல்கிறீர்களே” என்று சொன்னார்கள். அப்போது அந்த அமைச்சர் அவர்கள் புள்ளி விவரங்களையெல்லாம் கொடுத்தார்கள். “குறிப்பிட்ட ஐந்தாறு இடங்களைத் தவிர மற்றப் பகுதிகளில் மின்சாரம் கூடக் கிடையாது; குறிப்பிட்ட ஐந்தாறு இடங்களில்தான் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன; பரவலாகத் தொழிற்சாலைகள் இல்லை” என்று அவர்கள் கணக்குகளையெல்லாம் கொடுத்தார்கள். நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், இந்த ராஜ்ய சர்க்காருடைய கொள்கையின் மூலமாகத்தான் இந்த அளவுக்கு எல்லா ஜில்லாக்களிலும் பரவலாக ஓரளவு தொழில்கள் வந்திருக்கின்றன என்பதுதான். அதை மேலும் தொடர்ந்து செய்வோம் என்று உறுதி கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சில தொழிற்சாலைகள் நஷ்டத்திலே ஓடுகின்றன என்ற கணக்குகளைப் படித்தார்கள். அந்த விவரங்களையெல்லாம் நான் “Industrial Development in Madras State 1964-65” என்ற புத்தகத்திலே 60-வது பக்கத்திலே கொடுத்திருக்கிறேன். 60-வது பக்கத்தில் “Statement showing the Service Schemes under Small-Scale Industries, their fixed Capital and Working Results” என்று கொடுத்திருக்கிறேன். “செர்வீஸ் ஸ்கீம்” என்பது சிறு தொழிற்சாலைகளை வைத்து மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்வது. இதே தலைப்பில் அடுத்த பக்கத்தில் அப்பெண்டிக்ஸ் இரண்டில் கொடுத்திருப்பது “புரொடக்ஷன் ஸ்கீம்”. செர்வீஸ் ஸ்கீம் என்று சொன்னால், —உதாரணமாக, கிண்டி தொழிற் பெட்டையை எடுத்துக் கொள்வோம். கிண்டி தொழிற்பெட்டையை உலகத்தில் இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் புகழ்கிறார்கள். உலகத்திலேயே சிறந்த தொழிற்பெட்டை என்று கூறப்படுகிறது. எதனால் அவ்வாறு கூறப்படுகிறது? அங்கே பல செர்வீஸ் .பெசிலிடிஸ் கொடுத்திருக்கிறோம். லீஸ் ஷாப் இருக்கிறது. இயந்திரங்களை அங்கிருந்து இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கு வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு உபயோகித்து விட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்து விடலாம். அதனால் சிறு தொழில் செய்கிறவர்கள் எல்லாம் நான்கு லட்சம், ஐந்து லட்சம் என்று முதல் போட்டு இயந்திரத்தை வாங்கி வைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. 100, 120 யூனிட்கள் அங்கே லாபகரமாக நடக்கிறது என்று சொன்னால் நாம் கொடுத்திருக்கிற இந்தவிதமான செர்வீஸ் .பெசிலிடிஸ்தான் முக்கியமான காரணம். பாதிக்கு மேல் “Tool Room Shop, Guindy, Tool Room Shop, Virudhunagar, Tool Room Shop, Tiruchirappalli” என்று இந்த மாதிரி இருக்கும். புரொடக்ஷனைப் பார்த்தால் எல்லாம் லாபமாக இருக்கும். அதைத் தயவு செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, இருக்கிற தொழிற்சாலைகளில் சில லாபம் தருகின்றன, சில நஷ்டம் தருகின்றன. நஷ்டம் வரக்கூடியவற்றையும் லாபம் தரக்கூடியவையாக அமைக்கக் கூடாதா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இந்த வருஷம் லாபம் தருவது அடுத்த வருஷம் லாபம் தராது. இந்த வருஷம் நஷ்டம் ஏற்பட்டதில் அடுத்த வருஷம் லாபம் வரும். அதுதான் “டெக்னிகல் மாட்டர்.”

17th March 1965] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

“பெரஷர் டை காஸ்ட்” என்று எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் ; ஒரு வருஷம் நிறைய “டை காஸ்ட்” வேண்டும் என்று கேட்கலாம். அந்த வருஷம் “ஹீட் பீரீட்மெண்ட் ஷாப்” வேலை இல்லாமல் இருக்கலாம். அடுத்த வருஷத்தில் “ஹீட் பீரீட்மெண்ட் ஷாப்பில்” வேலை நிறைய வரலாம். செர்விஸ் யூனிட்டின் முக்கிய நோக்கமே ஓரளவு செலவையும் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காகத் தொடர்ந்து முயற்சி செய்கிறோம். அவர்களுடைய செலவு கட்டுப்படியாகும் அளவுக்குத்தான் நாம் கட்டணம் வாங்குகிறோம். கட்டணத்தை அதிகரித்து விட்டால் நஷ்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தி விடலாம். ஆனால் எந்த நோக்கத்திற்காகச் செய்கிறோமோ அந்த நோக்கம் பாழாகிவிடும். சிறு தொழில்களை நடத்தக்கூடிய பல பேர் இயந்திரங்களை வாங்கி வைத்து நடத்த முடியாதவர்கள். அவர்கள் இந்த இயந்திரங்களை வாடகைக்கு எடுத்துப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற முறையில் வைத்திருக்கிறோம். கட்டணத்தை அதிகரித்தால் அந்த லட்சியம் நமக்குக் கைகூடாமல் போய்விடும். 200 நாட்கள் வேலை செய்தால் எவ்வளவு செலவாகும் என்று கணக்கிட்டு கட்டணங்களை விதிக்கிறோம். அந்த விதித்தலில் கட்டணத்தை விதிக்கும்போது 200 நாட்கள் வேலை செய்யாவிட்டால் நஷ்டமாகிவிடும் ; 210 நாட்கள் வேலை செய்தால் லாபம் வரும். செர்விஸ் யூனிட்டைப் பொறுத்து லாபமாக வேலைசெய்யவேண்டுமென்று சொல்வதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. தணிக்கைக்கு அது தவறாக இருக்கலாம். சேர்மன் ஆபீஸ் தி பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டி அது சரியில்லை என்று நினைக்கலாம். என்னுடைய நோக்கம் இந்தத் தமிழ்நாட்டிலே ஏராளமாக தொழில்கள் வரவேண்டுமென்பது தான். சர்க்காருக்கு இதனால் கொஞ்சம் நஷ்டம் ஏற்படலாம் ; அதனால் பாதகமில்லையென்ற தெரிமயமாக எடுத்து நடத்திக் கொண்டு வருவதால் தான் இந்த அளவுக்குத் தொழிற்சாலைகள் பெருகி இருக்கின்றன. பாங்கிலே போட்டால் எவ்வளவு வட்டி வரும், எந்த அளவு கட்டணத்தை வைத்தால் வட்டி கட்டும் என்ற முறையில் பார்த்து கட்டணத்தை உயர்த்தி அதன்மூலம் நம்முடைய வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியுமே தவிர, இந்த அளவுக்குத் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட முடியாது என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : ஏற்படுகின்ற நஷ்டம் செர்விசிஸா? அல்லது நிர்வாகஸ்தர்களால் ஏற்படுகிறதா? எதனால் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்பதை ஆராய்ந்து போக்கலாம் அல்லவா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : ஒரு செர்விஸ் செண்டரில் டெக்னீஷியன்களை எடுத்து விட்டால் நஷ்டம் இருக்காது. அவர்களுக்கு 600 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்கள் இல்லாமல் செர்விஸ் சென்டர் என்ன பண்ண முடியும்? அதைத்தான் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். டெக்னீஷியன்கள் வைத்து அசிஸ்டென்ஸ் எல்லாம் கொடுத்து பல காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிற எல்லா யூனிட்டുകളிலும் சூப்பர்வைசர், மானைஜர் போன்றவர்களையெல்லாம் எடுத்துவிட்டால் நஷ்டம் இருக்காது. ஒவ்வொருவருக்கும் 700, 800 ரூபாய் சம்பளம், பஞ்சப்படி எல்லாம் கொடுக்கிறோம். அதை எடுத்து விட்டால் நாட்டுக்கு என்ன நஷ்டம் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். செர்விஸ் சென்டர் வைக்கின்ற இடத்தில் லாபத்தை எதிர்பார்க்கக்கூடாது ; லாபம் வேண்டுமென்ற கொள்கையை வற்புறுத்தக்கூடாது என்று சபையைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். புரொடக்ஷன் செண்டரில் நஷ்டம் ஏற்பட்டால் ஏன் ஏற்பட்டது என்று நிச்சயமாகக் கேட்கவேண்டும். அதனுடைய நோக்கமே பண்டங்களை உற்பத்தி செய்து லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதுதான். செர்விஸ் செண்டரில் எந்த விதமான லாபத்தை எதிர்பார்த்தாலும் அதனால் தொழில் வளர்ச்சிக்கு பாதகம் ஏற்படும்.

இப்போது சில சென்டர்கள் வருஷம் பூராவும் பயன்படுத்தப்படவில்லை, வருஷம் பூராவும் பயன்படுத்தும்படியான நிலைமை வந்தால் இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் மாறி நல்ல வளர்ச்சி ஏற்படும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இதிலே தவறான அபிப்ப

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்] [17th March 1965]

பிராயத்தைப் போக்க இதுவரை எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் இதைப் பற்றிப் பேசிய காரணத்தால், நான் விளக்கம் கொடுப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது என்பதற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : செலத்தைப் பற்றி

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : எல்லாவற்றையும் பற்றிச் சொல்கிறேன்.

1-30
p.m.

திரு. து. ப. அழகமுத்து : இந்த சர்வீஸ் சென்டர்கள் தேவையை அனுசரித்து ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இப்படிப்பட்ட சர்வீஸ் சென்டர்கள் ஆரம்பிப்பதன் மூலம் புதுத் தொழில்கள் வரும் என்று எதிர்பார்த்து ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்பிக்கிறபோது இந்த சென்டர்களுக்கு தேவையே கிடையாது. புதுத் தொழில்களை உருவாக்குவதற்காக சர்வீஸ் சென்டர்கள் வைத்து அதன் மூலம் புதுத் தொழில்களை உருவாக்குவது என்ற லட்சியத்தின் அடிப்படையில் வைத்தோம். இன்று உருவாகி விட்டது. இந்த ராஜ்யத்தின் தொழில் வளத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நமக்கு சிறு தொழில் என்னவென்றே தெரியாது. சில டெக்ஸ்டைல் மில்ஸ் தவிர தொழில் என்பதே தெரியாது. தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று சொன்னால் எட்டுகாதம் ஓடுவார்கள். அந்த நிலையில் இருக்கிற மக்களுக்கு புதிதாக ஆர்வத்தை ஊட்ட, வசதிகள் செய்து கொடுத்து அவர்களை எப்படியாவது தொழில்களில் ஈடுபடச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக பல வசதிகளை எல்லாம் அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்னால், தேவை ஏற்படுவதற்கு முன்னால் நாமாக வைத்து நாமே இந்தக் காரியங்களை அவர்கள் செய்ய முடியும் என்று ஊக்குவித்தோம். குறிப்பாக கிண்டி இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் வைக்கிறபோது இங்கிருந்த சில அங்கத்தினர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம், எல்லாச் சிறு தொழில் காரர்களையும் கூப்பிட்டு—அவர்களுக்கு என்ன தொழில் செய்வது என்றே தெரியாது,—நாம்தான் சொன்னோம், இன்ன தொழில் செய்ய முடியும், இன்னின்ன பார்ட்ஸ் செய்ய முடியும், இன்ன காம்ப்பொனென்டல் செய்ய முடியும் என்று சொல்லி அதைச் செய்வதற்கான வசதிகளையும் இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டில் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லி அந்த இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டை ஆரம்பித்தோம். ஆகவே நம் நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்காக செய்யப்பட்டது என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பல புதிய இடங்களில் எல்லாம் இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்ஸ் வைக்கிறோம். இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்களை புதிதுபுதிதாக வைத்துக் கொண்டு போவோம். புதிதில் நஷ்டம் தான் வரும். அங்கு சர்வீஸ் சென்டர்ஸ் வைத்து “டேஸ் ரூம்” போன்றவை வைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். மற்ற ராஜ்யங்களில் எல்லாம் பூட்டியிருக்கிறதே? நம் ராஜ்யத்தில் மட்டும் பூட்டிக் கிடக்கவில்லை. சில ராஜ்யங்களில் அதற்கான கட்டடம் கட்டி பூட்டியிருக்கிறது. காரணம் என்ன? நம் ராஜ்யத்தில் இப்படிப்பட்ட பல வசதிகள் செய்து கொடுப்பதால் இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்ஸ் வெற்றிகரமாக நடைபெற்று வருகின்றன என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சிங்கோனாவில் நஷ்டம் என்று சொன்னார்கள். முன்பு மலேரியாவைப் போக்குவதற்கு க்வினைன் தவிர வேறு மருந்து கிடையாது. அந்தக் காலத்தில் க்வினைன் உற்பத்தி செய்ய சிங்கோனா ப்ளான்டேஷன்ஸ் வைத்தோம். அந்தக் காலத்தில் அது லாபகரமாகக் கூட நடந்து கொண்டிருந்தது, அதை மட்டும் நம்பிக் கொண்டிருந்தபோது. இப்போது அதற்கு பல சிந்தைபுக் ட்ராக்ஸ் எல்லாம் வந்து விட்டன. பாலுடரின் போன்ற புது மருந்துகள் வந்து விட்டன. அதை மலேரியா வியாதியைப் போக்க உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். புது மருந்துகள் வந்து விட்டனவே, சிங்கோனாவை மூடி விடுவதுதானே என்று கூறலாம். மூடி

17th March 1965] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

விடுவது போல் சலபமான விஷயம் சர்க்காருக்கு ஒன்றுமே கிடையாது. யாருக்கும் கிடையாது. மூடிவிட்டால், யுத்தம் ஏற்பட்டால், அல்லது வேறு பெரிய நெருக்கடி ஏற்படுகிறபோது வெளி நாடுகளில் இருந்து பாலுடரின் போன்ற மருந்துகள் வருவதற்கு, சிந்தெடிக் மெட்ரியில்ஸ் கடைக்கவிலை என்றால் நம் நாட்டு மக்கள் அழிந்து போகும் நிலை ஏற்படும். ஆகவே ஒரு பகுதியை நாம் இன்னும் நடத்தி வருகிறோம். மற்ற பகுதிகள் எல்லாவற்றையும் எஸ்கென்சியல் ஆயில்ஸ், ஜெரேனியம் போன்றவை உற்பத்தி செய்ய அதே இலாகா நடந்து கொண்டு வருகிறது.

பெரம்பூரில் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை வைத்து அதை மூடிவிடும் நிலை ஏற்பட்டது என்று சொன்னார்கள். காரணம், சென்னை நகரில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக வந்ததுதான். 1955-56-ல் திருவொற்றியூர், பொம்பூர் பகுதிகளுக்குப் போயிருந்தால் இரண்டு பாக்டரிகள்தான் இருந்தன. அந்தப் பக்கத்தில் விம்கோ பாக்டரி இருக்கும், இந்தப் பக்கத்தில் பி. அண்ட் சி. மில் இருக்கும். வேறு தொழிற்சாலை ஒன்றுமில்லை. மக்கள் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களே என்பதற்காக அதை 1957-58-ல் ஆரம்பித்தோம். அந்தப் பகுதியில் திரு திருவென்று தொழில்கள் வளர ஆரம்பித்தன. ராயல் என்பீல்ட் வந்தது, அசோக்-லேலண்ட் வில்தரிப்பு நடந்தது, ஹாக்பிரிட்ஜ் வந்தது, ஈஸன் என்ஜினியரிங் வந்தது. ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் இருந்த இடத்தில் ஆறு வருடங்களில் 10,000 தொழிலாளர்கள் பாக்டரி ஆகப்படி ரெஜிஸ்டர் செய்த தொழிலாளர்கள் வளர்ச்சி அடைந்தார்கள். ஆகவே அங்குள்ளவர்கள் 12 அனா, 1 ரூபாய் கொடுத்தால் வருவதில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் உண்மையிலே நாம் சொல்கிற அளவிற்கு இருந்தால் ஒரு ரூபாயாவது சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று நினைப்பார்கள் அல்லவா? அவர்கள் வரவேயில்லை. சிலர் வந்தார்கள். ஸ்திரீ சேவா சதனில் உள்ளவர்களை வண்டியில் வைத்து அழைத்துப் போய் அந்த பாக்டரியை நடத்திப் பார்த்தோம். ஆகவேதான் அதை வேறு இடத்திற்கு மாற்றியது. மாற்றிய இடத்தில் வெற்றிகரமாக நடக்கிறது. “லோ வேஜ் பாக்டர்ஸில் தான்” இதை வைக்க வேண்டும். அந்த இடத்திற்கு கொண்டு போய் வைத்ததால் அது இப்போது வெற்றிகரமாக நடக்கிறது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“எக்ஸ்போர்ட் ஆஃப் ஃபினிஷ்ட் குட்ஸ்” அவசியம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அதற்கான முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஹாண்ட்லாம் சம்பந்தமாக மற்ற டிமானட் வரும்போது இதையெல்லாம் விளக்கிச் சொல்கிறேன்.

கல்பாக்கம் அட்டாமிக் ப்ளான்ட் அதிருஷ்டவசமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு இந்த ஆண்டே 50 லட்சம் ரூபாய் அதற்கு செலவு செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் நடந்துவிட்டது. ராஜ்ய சர்க்காரைப் பொறுத்தவரையில் இதற்கு முன்பு 1958-ல் இருந்து அதற்கான பூர்வாங்க நடவடிக்கைகள் எல்லாம் எடுத்து ஸாயில் டெஸ்ட் போன்றவை செய்து கர்வுண்ட் எல்லாம் தயார் செய்து வைத்திருக்கிறோம். ஆகவே இந்த ஆண்டு மத்திய அரசாங்கம் அதை எடுத்துக் கொண்டதற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அந்தத் திட்டம் நமக்கு மிகவும் அத்தியாவசியமானது. காரணம் என்னவென்றால், இனி மின் விசையை உபயோகிக்க நீர் சக்தி கிடையாது. அனால் சக்தியை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் வெளியிடங்களிலிருந்து நிலக்கரியை கொண்டு வரும்படியான நிலையில் விலை அதிகமாகிப் போய் விடும். அனு மின் சக்தி 400 மெகா வாட்ஸ் உற்பத்தி செய்யும் திட்டம் நான்காவது திட்டத்திற்குள்ளாகவே முடிவடையும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அந்த அளவு எல்லா நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மற்ற விஷயங்களை எல்லாம் விட்டு விட்டு சேலம் பற்றி மட்டும் சொல்லி முடித்து விடலாம் என்று நினைக்கிறேன். சேலம் திட்டம் பற்றி முதல் அமைச்சர் அவர்கள் திட்டவாட்டமாக நம் சபையில் சொன்னார்கள்.

[திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

[17th March 1965]

சர்க்காருடைய திடமான அபிப்பிராயம் இந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பது. சிலர், ஏன் இவ்வளவு காலதாமதமாயிற்று, பத்து ஆண்டுகளாக பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே என்று சொன்னார்கள். என்னுடைய முன்னுரைப் புத்தகத்தில் அதுபற்றி நான் எழுதியிருக்கிறேன். அதைப் பார்த்தால் தெரியும்.

“The criticism that is sometimes made that there has been undue delay in the utilization of the Neyveli-Salem raw materials overlooks this important aspect of the unconventional nature of the principal raw materials.”

இதுதான் முக்கியமான காரணம். இதே சேலத்தில் இருக்கக் கூடிய இரும்புக் கனி 36 சத வீதம், 40 சத வீதம் என்றிருப்பதற்குப் பதிலாக 60 சத வீதம் ஆக இருந்தால் நாம் கேட்காமலேயே அவர்கள் பிலாயிஸ் வைப்பதற்கு முன்னால் இதை எடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நம் மிடத்தில் 20 கோடி டன் அளவிற்கு இருப்பதாக கணக்கு கூறுகிறது. அவ்வளவு ஏராளமான கனிப்பொருள் அங்கேயிருக்கிறது. அவ்வளவு வசதி இருக்கிறபோது அதை எடுக்காததற்குக் காரணம் இதனுடைய இரும்பு சத்து, “எஃகு கண்டென்ட்ஸ்” குறைவாக இருக்கிறதுதான். குறைவான இரும்புச் சத்தை எடுத்துக்கொண்டு நாம் செய்யலாமா, முடியாதா என்ற பிரச்சனை நம்முடைய நாட்டில் எழுந்தது. இந்த ராஜ்ய சர்க்கார் பிடிவாதமாக, குறைந்த இரும்புச் சத்தை எடுத்துச் செய்ய முடியும் என்று வாதாடியது. இப்போது Anglo-American Consortium வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூட இந்த இரும்புச் சத்தை வைத்துக் கொண்டு இத் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஏனெனில், அவர்கள் எல்லாம் ப்ளான்ஸ் :பர்னஸ் செய்தவர்கள் நிலக்கரி போட்டு, ஏராளமான எஃகு கண்டென்ட்ஸ் இருப்பதை வைத்து எறிபொருள் வைத்து அதன் மூலம் செய்கிறவர்கள். நாம் கொடுத்திருக்கின்ற திட்டம் கிடைக்கின்ற கனிப்பொருட்களை உடைத்து காக்கினை ஸெப்பரேஷன் செய்து, இரும்புப் பொருட்களையும் உதவாக்கரையாக கிடைக்கின்ற பொருட்களையும் பிரித்து அதன் மூலமாக 64 சத விதத்தில் இரும்பு சத்து இருக்கக்கூடிய முறையில் ஆக்க முடியும் என்று நாம் பல நாடுகளையுடைய ஆராய்ச்சியின் பலனாக கிடைத்த ரிப்போர்ட்டுகளைக் கொண்டு நிரூபித்து இருக்கிறோம். இதைத்தான் நாம் முக்கியமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். கான்ஸென்ட்ரேஷன் மூலமாகவும் பெனி ஃபிலியேஷன் மூலமாகவும் நமக்கு கிடைக்கின்ற இரும்பில் 36, அல்லது 40 சத விதம் என்றிருப்பதை 64 சத விதம் ஆக்க முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். இதிலும் முக்கியமாக “ஹெமடைட்” மூலமாக 64 சத வீதம் இரும்பு இருக்கிறது என்று வரும்போது இது மலிவாகவும் இருக்கும் என்பதையும் நாம் நிரூபிக்கவேண்டும். இதை எப்படி நிரூபிப்பது? வெங்கட்டராமன் மட்டும் சொல்லிவிட்டால் அதை யாரும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். அதற்காகத்தான் நாம் பல நாடுகளிலிருந்தும் ரிப்போர்ட்டுகளை வரவழைக்க வேண்டியிருந்தது. இதற்காக நாம் கனிப் பொருட்களை எடுத்து கிழக்கு ஜெர்மனி, நார்வே, ஸ்வீடன், ஜெர்மனி, அமெரிக்கா போன்ற பல நாடுகளுக்கும் அனுப்பினோம். இவ்விதம் அனுப்பப்பட்டு ஆராய்ச்சி செய்த பின்னால் அவர்கள் எல்லாம் தங்கள் அறிக்கைகளை தந்த பின்னால், நிச்சயமாக இந்தத் திட்டத்தை நடத்த முடியும், இதை யாராலும் மறுக்க முடியாது என்கின்ற நிலைமையை நாம் உண்டுபண்ணி யிருக்கிறோம். நாம் இப்போது கொடுத்திருக்கின்ற திட்டமானது, மற்ற நாடுகளிலுள்ளதைவிட வேறுபட்ட திட்டமாக இருக்கிறது. அதாவது, கான்ஸென்ட்ரேஷன் மூலமாக கிடைக்கின்ற இரும்பை, லிக்னைட் பிரிக்கெட் உபயோகித்து, உஷ்ணத்தை உண்டாக்கிறார்கள். பின்னால் எலெக்ட்ரிக் :பர்னஸ் மூலமாக நாம் சொல்லுகின்ற இரும்பை உண்டுபண்ணலாம் என்கின்ற உறுதியான முடிவுக்கு இப்போது நாம் வந்திருக்கிறோம். இதன் காரணமாகத்தான் ராஜ்ய சர்க்கார் திடமாக இந்தத் திட்டம் வந்தே திரும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதன் அடிப்படையில்தான் நமது முதலமைச்சர் அவர்களும் திட்ட வட்டமாக சொன்னார்கள், இந்தத் திட்டம் நம் ராஜ்யத்தில் வந்தே திரும் என்று. இதற்கான நிபுணர்களின் அறிக்கைகளை எல்லாம் பார்த்த பிறகு

17th March 1965] - [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

இதை யாராலும் தடுக்க முடியாது என்பதையும் சொன்னார்கள். இதை யார் செய்யப் போகின்றார்கள், மத்திய சர்க்கார் செய்யப் பேசுகின்றார்களா அல்லது ராஜ்ய சர்க்கார் செய்யப் போகின்றார்களா என்பது இப்போது பிரச்சனை அல்ல. எந்தவிதத்திலும் திட்டம் வரவேண்டும் என்பதுதான் பிரச்சனை. பல நாடுகளிலிருந்து இப்போதும் இந்தத் திட்டத்திற்கு ஆதரவு தரக்கூடிய வகையில் பல கடிதங்களும் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்நிய நாட்டிலுள்ள பலரும் என்னிடம் வந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தத் திட்டம் நிச்சயமாக உருவாக்கப்படும், அந்த நிலை உறுதியாக வரும் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :—

“ That the allotment of Rs. 6,29,95,800 under Demand No. XX—Industries be reduced by Rs. 100 ”.

The cut motion was put and lost.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 6,29,95,800 under Demand No. XX—Industries ”.

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :—

“ That the allotment of Rs. 6,65,70,400 under Demand No. XLI—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100 ”.

The cut motion was put and lost.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 6,65,70,400 under Demand No. XLI—Capital Outlay on Industrial Development ”.

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

1-44
p.m.

V. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

A. Statutory Rules and Orders

154. Notification issued with G.O. P. No. 3116, Revenue, dated 30th December 1964 amending form IV of the Madras Entertainment Tax Rules, 1939, as subsequently amended. [Laid on the Table of the House under section 16 (4) of the Madras Entertainment Tax Act, 1939 (Madras Act X of 1939)].